

Giới thiệu Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao

Các bạn đã từng gặp Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao hay chưa, tác giả Thanh Việt Lưu Ca sẽ cho các bạn thấy được người đó nhé. Đó là Nhuê Tuyệt Tình xinh đẹp như hoa, đáng người rất đẹp, tốt nghiệp đại học gả chồng nhà giàu, từ đó sống trong cuộc sống nhung lụa, kết hôn không tới một năm sinh một con trai, con trai bắt đầu đi học cô ấy vẫn xinh đẹp quyến rũ như hoa, đây quả thực là cuộc sống nhịp nhàng tiến thẳng từng phút!

Nhưng có tình Nhuê Tuyệt Tình có bản lĩnh làm cuộc sống gia đình thoải mái trở nên rối loạn, bởi vì, chồng không thương, ba mẹ chồng không thương, con trai không thương.

Cuộc sống của Nhuê Tuyệt Tình vẫn chưa hoàn toàn biến thành bi kịch, khi trong thân xác của cô ấy được đưa vào một linh hồn đến từ vì sao, trong nháy mắt sức quyến rũ đạt điểm tối đa, thông minh đạt điểm tối đa, trình độ cuộc sống gia đình hòa thuận đạt đến viên mãn, trong một giây đồng hồ oán phụ biến thành nữ thần không áp lực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Buổi sáng ánh mặt trời vừa lên, cửa biệt thự mở rộng, ánh mặt trời từ bên ngoài chiếu vào, đá cẩm thạch trên sàn nhà không nhiễm một hạt bụi, trơn bóng sáng loáng. Một người phụ nữ trung niên mang một túi da đi vào từ bên ngoài, vốn định đi qua phòng khách, chỉ là cảnh tượng không có một bóng người trước mắt làm bà khẽ cau mày, người phụ nữ đó để túi da trong tay xuống đi hai bước về phía phòng bếp bên cạnh, một cô gái trẻ tuổi mang tạp dề kinh ngạc nhìn bà: “Quản gia Lâm, bà đã thăm người thân trở lại rồi à?”

Quản gia Lâm gật đầu, vừa định nói chuyện, cô gái lại nhiệt tình lôi kéo bà: “Quản gia Lâm, người trong nhà đều khỏe chứ?”

“Đều tốt.” Quản gia Lâm lời ít mà ý nhiều, rút tay ra, cẩn thận tỉ mỉ mở miệng hỏi: “Tiểu Trương, sao không thấy người? Bọn họ đều đi chỗ nào rồi?”

“Đều đang bận rộn chuyện của mình đấy ạ.” Giọng nói của Tiểu Trương khẽ thay đổi, vẻ mặt cũng hơi có chút khó xử. “Bữa sáng của phu nhân, đã hâm nóng lần thứ tư, không còn tươi ngon nữa rồi, chủ Trần phòng bếp đang khó xử, là muốn tiếp tục hâm nóng một lần nữa hay làm một phần khác.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Về mặt của Quản gia Lâm chưa thay đổi, Tiểu Trương lại có thể cảm nhận được bức bối của bà càng tăng lên, vì vậy càng thêm cẩn thận trả lời: “Phu nhân vẫn chưa thức dậy, khi chín giờ sáng cháu có đi gõ cửa, cũng không nghe thấy trả lời, chắc còn đang ngủ.” Dừng một chút, Tiểu Trương còn nói: “Chỉ là phu nhân đều luôn dùng bữa sáng trước chín giờ, hiện tại đã mười một giờ, cũng nên đói bụng rồi, nhưng chúng cháu lại không dám kêu to, ngại nhờ quấy rầy phu nhân nghỉ ngơi.”

Sau lời nói đó Tiểu Trương không nói nữa, nhưng ý tứ đã rất rõ ràng rồi, vị phu nhân này của nhà bọn họ, cho tới bây giờ tính khí cũng không khá hơn chút nào, coi như đang hoàng lâm tổ ở trong góc, có lúc cũng chỉ nằm bắn súng, chỗ nói chỉ là chủ động đi đến gần bìa đồ đạc. (ý là lười)

Lúc này quản gia Lâm nhin không được, lại nhíu lông mày. “Phu nhân thế nào?”

Tiểu Trương cúi đầu: “Không rõ ràng lắm, ngày hôm qua phu nhân cùng với tiên sinh tham gia một buổi tiệc tối, sau khi trở lại vẫn ở phòng ngủ không ra ngoài.”

Quản gia Lâm bỏ qua vấn đề “tiên sinh có cùng trở về hay không?”, trực tiếp hỏi: “Tối hôm qua lúc phu nhân trở lại mất hứng?”

Tiểu Trương gật đầu một cái, không lên tiếng, quản gia Lâm rất nhức đầu, có lòng muốn trách cứ mấy câu “tại sao còn để phu nhân cùng với tiên sinh ra cửa”, nhưng bà cũng biết, trong tòa nhà lớn này, trừ vị quản gia mình đây được phu nhân coi trọng ra, có thể để cho phu nhân hơi nghe vào một chút, những người khác hoàn toàn không dám chạm vào rủi ro này. Muốn trách thì trách bà có tình lúc này xin nghỉ trở về quê thăm người thân.

Mặc dù quản gia Lâm biết chắc phu nhân nhà mình tự làm tự chịu, kết hôn nhiều năm như vậy, cậu chủ nhỏ đã đi học, sao phu nhân lại còn chưa nhìn thấu -- Lâm người đứng xem, quản gia Lâm có chút bức tức, nhưng cảm tiền lương, nên làm bà còn phải làm, coi như bên ngoài biết phu nhân hoàn toàn bị mất quyền lực, hôm nay chỉ còn dư lại một danh hiệu hữu danh vô thực, đó cũng không phải là chuyện mà những người giúp việc bọn họ có thể lấy ra nói.

Quản gia Lâm gật đầu. “Được rồi, tôi trở về phòng để đồ rồi đi gọi phu nhân, cô bảo Tiểu Trần làm một phần bữa sáng nữa.”

“Vâng ạ!” Tiểu Trương thờ phào nhẹ nhõm, nhanh chóng gật đầu đáp lại, trên mặt còn nở nụ cười tươi tắn, tuổi trẻ lại xinh đẹp. Quản gia Lâm cũng không nhìn cô ấy, xoay người đi vào phòng của mình. ๐điển-đàn-lẽ-๐quý-đôn

Cùng lúc đó, trong phòng tắm nguy nga lộng lẫy, đèn treo hoa lệ chiếu vào trên thủy tinh, chiếu xạ ra ánh sáng li ti, người phụ nữ trước gương đã duy trì

tư thế cứng ngắc này đã lâu rồi, cô nhìn người phụ nữ trong gương, cô cau mày đối phương cũng cau mày, cô nhếch miệng đối phương cũng nhếch miệng. Không nghĩ ngờ chút nào, người phụ nữ thoát nhìn yếu đuối này chính là cô.

Không thể nhận! Cô ấy không xinh đẹp như “mỹ nhân ngư”! Cơ bắp khô gò không thấy nữa! Thậm chí ngay cả dáng người cao lớn có thể làm cho mọi người phải kinh ngạc khi nhìn vào, cũng không có. Người lùn! Cô đẹp trai, cao lớn uy mãnh Quý Kiến Sầu như vậy, hôm nay lại biến thành người lùn, nhìn gió thổi qua gương mặt quyến rũ này, ngoài bệnh lùn thì không thể nhìn được gì khác, không thể nhận nhìn được nữa rồi!

Bởi vì cảm xúc quá kích động, cô gái vươn tay nặng nề đập vào trên bồn rửa tay, có thể là đập vào bên cạnh, vì vậy một khe nứt rõ ràng xuất hiện ở trước mắt, cùng lúc đó, trong đầu cô tự động hiện lên vài cái chữ to, “công trình bã đậu”.

Vật liệu nằm ở đây đều nhập khẩu từ nước ngoài về, các đại lý kém như vậy phải bồi thường đến táng gia bại sản đến cả quần lót cũng không đảm bảo được tốt!

Người phụ nữ khinh miệt liếc mắt nhìn khe nứt nhỏ trên bồn rửa tay, bước một bước cũng không phù hợp khí chất của cô, bước hai ba bước thì đi ra khỏi phòng tắm, trở lại trên giường lớn mềm mại xa hoa, cô ngồi xếp bằng, nhắm mắt lại suy nghĩ, cẩn thận cảm nhận một bộ phận trí nhớ trước đó cô cố ý bỏ quên.

Chỉ là vừa mới nhắm mắt lại không bao lâu, cửa phòng đã bị gõ, giọng nữ bình thản không phập phồng chút nào: “Phu nhân, ngài đã tỉnh chưa? Muốn dậy ăn bữa sáng trước không?”

“Phu nhân”, cô không phải họ Nhuê tên Tuyết Tinh sao? Nhuê Tuyết Tinh thoáng qua một chút nghi vấn, trong đầu tự động xuất hiện một loạt chữ “Tán phu nhân” “Tán Duệ Dương” “Tán An Nhiên” “quản gia Lâm”, Nhuê Tuyết Tinh chỉ dừng lại một giây, sau đó giọng nói lạnh lẽo không chút vang lên: “Xuống ngay đây.”

Nghe được bên trong đáp lại, đầu tiên quan gia Lâm thờ phào nhẹ nhõm, nhưng mà chú ý tới giọng nói lạnh như băng của phu nhân, trái tim vừa mới thả lỏng lại thót lên, phu nhân bọn họ luôn xinh đẹp quyến rũ, khi tức giận trên mặt đều nở nụ cười, bây giờ giọng nói lạnh lùng thành ra như vậy, tối ngày hôm qua phải chịu bao nhiêu đã kích chứ!

Cả ngày tiền sinh không tới đây, phu nhân cũng không dám tức giận với tiền sinh hoặc người nhà họ Tấn, gặp họa chỉ có những người giúp việc bọn họ mà thôi.

Tuy rằng trong lòng lo lắng, quản gia Lâm vẫn cẩn thận tỉ mỉ đáp lại: “Vâng, phu nhân, bữa ăn sáng đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, xin ngài xuống nhân lúc còn nóng dùng.”

Nhuê Tuyết Tinh có cũng được mà không có cũng không sao đáp một tiếng, dựa vào trí nhớ lấy ra chiếc váy mà chủ cũ thân thể này thích nhất, sau khi thay xong, tóc dài quấn màu vàng bị cô dùng một kẹp tóc thủy tinh cố định lại, để mặt mộc không trang điểm mở cửa đi ra ngoài. Đi xuống tầng, Nhuê Tuyết Tinh đã đổi lại nụ cười, trong trí nhớ chủ cũ này thích cười, cô chuyên nghiệp như vậy, nhất định phải bắt chước để người ta không nhìn ra bất kỳ đầu mối nào.

Hành tinh Sedna* đưa người đi ra ngoài, mặc kệ tại nơi nào đều phải hoàn mỹ không chê vào đâu được, đặc sắc không gì sánh kịp, cao quý khuynh quốc khuynh thành, không để hành tinh mẹ mất mặt!

(*90377 Sedna (phiên âm /'sednə/ SED-nə) là một thiên thể nằm ở rất xa trong hệ Mặt trời, ngoài quỹ đạo Sao Hải Vương và có thể xếp vào loại hành tinh lùn, được phát hiện bởi Micheal Brown (Caltech), Chad Trujillo (Gemini Observatory) và David Rabinowitz (Đại học Yale) ngày 14/11, 2003. Theo wikipedia)

Nhuê Tuyết Tinh cao quý tao nhã bước đi, dáng vẻ xinh đẹp mười phần vẹn mười đi tới phòng khách, bên cạnh bàn ăn thật dài, đã đứng đầy người, thấy cô xuống lập tức khom lưng nghênh đón: "Phu nhân, buổi sáng tốt lành."

Nhuê Tuyết Tinh cao quý gật đầu, nụ cười trên mặt không thay đổi, trong lòng cũng đang châm chọc, thì ra không phải mỗi người đều muốn quyến rũ xinh đẹp như cơ thể này. Nhuê Tuyết Tinh xoay mặt sang nơi khác, đưa ra một định nghĩa, bộ dạng của người tình cầu này chẳng ra sao cả!

Không biết, đang khi Nhuê Tuyết Tinh điên cuồng châm chọc, người địa cầu bị cô ghét bỏ “bộ dạng không ra sao cả” nở nụ cười cứng ngắc đầy kinh hoàng với cô, nhưng mà ngành nghề của bọn họ có tính chuyên nghiệp cao, trên mặt cũng không biểu hiện ra.

Thoạt nhìn tất cả đều rất hòa hài. Tuy người địa cầu đáng đáp khó coi, nhưng tay nghề vẫn còn rất không tồi -- sau khi ăn hết phần bữa sáng dành cho bốn người ăn, Nhuê Tuyết Tinh cho ra kết luận này, nhất thời rất vui mừng mà khóc, cuối cùng tìm được ý nghĩa sinh sống ở địa cầu này.

Hành động của Nhuê Tuyết Tinh dọa sợ quản gia Lâm cùng với một đám người liên quan, nhân viên làm việc ở nhà họ Tấn ai có chức nấy, dọn dẹp bàn ăn, quét dọn vệ sinh, chỉnh sửa vườn hoa, mỗi một công việc cũng triển khai vô cùng thuận lợi, làm tổng chỉ huy, quản gia Lâm đứng ở trước mặt Nhuê Tuyết Tinh lại hơi do dự: "Phu nhân, bụng của ngài. Có phải không thoải mái hay không?"

Người biết suy nghĩ sẽ luôn quan tâm -- Nhuê Tuyết Tinh lại được ra kết luận này, trong lòng cũng có chút hưởng thụ, vô ý thức nghiêng đầu, giọng nói lười biếng: “Tôi không sao, vừa rồi ăn rất no.”

Biết ngài ăn rất no, chỉ sợ no bụng đến quá mức rồi. Quản gia Lâm lặng lẽ nuốt lời, nhìn gò má phu nhân nhà mình đỏ thắm, nghĩ tới chắc cũng không có chuyện gì, vì vậy hỏi tiếp: “Hôm nay phu nhân định ở nhà, hay đi ra ngoài đi dạo một chút?”

Nhuế Tuyết Tinh lắc đầu: “Sắp ăn trưa rồi.”

Quản gia Lâm luôn bình tĩnh, rốt cuộc nhịn không được nữa, ở trước mặt người khác lú lờ, đầu sỏ gây nên lại không hề có tính tự giác, ngoắc ngoắc ngón tay út, đọc ra một chuỗi tên đồ ăn, cuối cùng tổng kết lại nói: “Bảo nhà bếp xem một chút, đều làm hết.”

"Phu nhân. . . ." Quản gia Lâm gật gật môi, muốn khuyên Nhuế Tuyết Tinh nghĩ thông một chút, thật sự tức giận mà nói có thể dùng những phương thức khác phát tiết, ăn uống quá độ thật sự không phải thói quen tốt, bình thường hồ đồ cũng không có vấn đề gì, nếu bên ngoài biết Tần phu nhân bọn họ duy trì sai lầm này, thì bị chê cười bao nhiêu, hơn nữa, coi như không này sinh sai lầm này, ngộ nhờ bị phóng viên biết Tần phu nhân bởi vì ăn uống quá độ mà dáng người biến dạng, vậy cũng không tốt lắm.

“Đúng rồi, báo hôm nay, trong nhà có đều cho tôi lấy một phần.”

Chỉ đơn giản một câu nói như vậy, làm lời quản gia Lâm muốn nói đều không nói ra được, coi như Nhuế Tuyết Tinh sẽ không được tiên sinh coi trọng, cũng là phu nhân bọn họ, quả thật bà không quản được rộng như vậy. Quản gia Lâm gật đầu một cái, nhanh chóng báo người mang đồ Nhuế Tuyết Tinh muốn tới.

Phòng khách xa hoa mà trống trải, dù ánh mặt trời chiếu cả căn phòng cũng sẽ không làm người ta cảm thấy có nửa phần ấm áp, một mình Nhuế Tuyết Tinh ngồi ở trên ghế sofa rộng rãi thoải mái, lại có vẻ dương dương tự đắc, xem báo thời sự xong, ánh mắt của cô liếc về báo giải trí nhiều màu bên cạnh, Nhuế Tuyết Tinh cầm lên vừa mới nhìn, trên trang đầu, mấy chữ lớn hết sức bắt mắt “Dạ tiệc từ thiện đêm qua, Tần tiên sinh cùng với tiểu ảnh hậu Hứa Tinh trai tài gái sắc”, phía dưới tựa đề là ảnh chụp trai tài gái sắc nhẹ nhàng nhảy, vô cùng hài hòa.

Quản gia Lâm đã rất có ánh mắt lui xuống, đây là kinh nghiệm bà tổng kết ra được, phu nhân cũng không thích mình mỗi thời mỗi khắc đi theo, nhất là thời điểm lúng túng như vậy, bà ở đó phu nhân không được tự nhiên, hơn nữa còn không công đưa ra nơi trú ẩn, không có lời lắm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Bữa trưa là dựa theo Nhuế Tuyết Tinh yêu cầu, vô cùng phong phú, đầu bếp nhà họ Tần là bỏ ra số tiền lớn mời tới, làm được thức ăn đầy đủ sắc hương vị, làm Nhuế Tuyết Tinh rất động lòng, vẫn có một tổ thành viên nhỏ đứng ở bên cạnh nhìn, chỉ là chuyện này cũng không ảnh hưởng đến khẩu vị của Nhuế Tuyết Tinh, cô đang làm việc ở dưới ánh mắt đau buồn của các nhân viên, thông thả ung dung ăn xong lượng cơm không khoa học.

Mà lúc này, trong lòng các nhân viên làm việc đang lo sợ không yên --

Dạ dày phu nhân nhà ta không có khả năng lớn như dạ dày vua

Chuyện này không khoa học, mẹ ơi! Mau dẫn tôi về nhà

Địa Cầu đã bị người ngoài hành tinh công chiếm rồi ư, rú rít

-- Một điều cuối cùng, người ngoài hành tinh muốn nói cho các bạn biết, chúc mừng các bạn đã đáp đúng rồi!

Nhuế Tuyết Tinh tao nhã dùng khăn ăn lau đôi môi, để khăn ăn xuống, đứng lên: “Hôm nay tôi về nhà mẹ đẻ một chuyến, quản gia Lâm, giúp tôi sắp xếp tài xế.”

Trong lòng quản gia Lâm kinh hoàng, quả nhiên lại thêm một chuyện không khoa học! Ai cũng biết Tần phu nhân đã n năm không cùng lui tới với nhà mẹ đẻ! Nhưng mà nghĩ đến tin tức đăng lớn trên báo hôm nay, quản gia Lâm im lặng, so với việc phu nhân đi công ty tiên sinh gây rối, vẫn nên để ngài ấy về nhà mẹ đẻ làm ồn một trận, từ đạo hữu bắt từ bản đạo*. (*thà để người khác chết chứ không để mình chết, thà hại người chứ không hại mình)

Vì vậy quản gia Lâm nhanh chóng thu xếp xe, thấy từ phòng ngủ ra đến bên ngoài trong tay Nhuế Tuyết Tinh mang theo một va ly hành lý tinh xảo, hoàn toàn không phải như cô nói “về nhà mẹ đẻ một chuyến”, mà định ở lâu dài, quản gia Lâm cũng làm như không nhìn thấy, tự mình tiến lên nhận lấy va ly hành lý trong tay Nhuế Tuyết Tinh, hỏi: “Phu nhân, ngài tính đi qua ở vài ngày sao? Muốn mang theo Tiểu Trương qua chăm sóc ngài không?”

“Không cần.”

Quản gia Lâm vì vậy không nói gì nữa, đưa Nhuế Tuyết Tinh lên xe, dặn dò tài xế chăm sóc phu nhân thật tốt, sau đó mang theo người giúp việc của biệt thự đưa mắt nhìn xe chở Nhuế Tuyết Tinh đi xa, cho đến khi không nhìn thấy bóng xe nữa, lấy Tiểu Trương cầm đầu mấy người trẻ tuổi thở phào nhẹ nhõm: “Ồi, rốt cuộc có thể thở phào nhẹ nhõm rồi.”

Có người phụ họa, có người im lặng, nhưng đều bộ dạng mừng rỡ, trong lòng quản gia Lâm khen ngợi, cũng rất lạnh lùng nhìn bọn họ, mấy người kia lập tức im lặng, cúi đầu không nói. Quản gia Lâm vào phòng khách biệt thự, lập tức cầm điện thoại nhà lên gọi điện thoại đến nhà chính nhà họ Tần.

“Anh Luru, tôi là Tiểu Lâm Phu nhân không có việc gì, chỉ là mới vừa bảo tài xế Tiểu Vương chở về nhà mẹ đẻ. Không mang quá nhiều đồ, chỉ mang một va ly hành lý nhỏ, có thể sẽ ở lại thêm vài ngày. Dạ, phu nhân không để cho người đi theo. Ừm, được, phiền toái anh Luru giúp tôi xin phép với bà chủ một tiếng.”

Tuy nhà mẹ đẻ của Nhuế Tuyết Tinh cũng ở thành phố C, cũng ở Lão Thành Khu*, là địa phương rất vắng vẻ, từ biệt thự nhà họ Tấn lái xe đi, không gặp kẹt xe đều phải mất hai ba tiếng, Nhuế Tuyết Tinh không hỏi tài xế có biết đường hay không, bởi vì cô từ trong trí nhớ của chủ cũ biết được, từng hành động của cô ấy đều ở trong mắt của người giúp việc nhà họ Tấn, coi như cô ấy thật sự nhiều năm không về nhà mẹ đẻ, không liên hệ với người nhà mẹ đẻ, người nhà họ Tấn lại biết rõ chuyện nhà mẹ cô ấy như lòng bàn tay, nếu không chính là thất trách rồi.

(*Lão Thành Khu (chữ Hán giản thể: 老城区): là một quận của thành phố Lạc Dương, tỉnh Hà Nam, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa. Lão Thành nằm ở phía đông của Lạc Dương, có diện tích 57 km2, dân số khoảng 130.000 người. Quận này được chia ra thành các đơn vị hành chính gồm 6 nhai đạo: Tây Bắc Ngung, Đông Nam Ngung, Đông Bắc Ngung, Tây Nam Ngung, Tây Quan, Nam Quan. Theo wikipedia.)

Nhuế Tuyết Tinh rất yên tâm, vừa lên xe chỉ dựa vào ghế ngồi nhắm hai mắt lại, đợi cô ngủ một giấc tỉnh lại, xe vẫn chạy, nhìn thời gian đoán chừng còn chưa tới một tiếng lái xe, chỉ đi ngang qua địa phương có chút sầm uất, không giống với trong trí nhớ của Nhuế Tuyết Tinh.

diễn-dàn-lê-quý-đôn

Tài xế Tiểu Vương rất có ánh mắt của người trẻ tuổi, thấy Nhuế Tuyết Tinh dường như đang nhìn quanh, cũng biết cô chưa quen thuộc với việc phát triển nhanh này, lập tức cười giải thích cho cô: “Phu nhân, có thể ngài không biết, mấy năm này nơi này mới xây khu khai phá, có nhà chung cư, có khu làm việc, gần trường học, buôn bán còn tương đối sầm uất.”

Nhuế Tuyết Tinh có cũng được mà không có cũng chẳng sao gật đầu một cái, tầm mắt di chuyển tới một tòa cao ốc bách hóa, Nhuế Tuyết Tinh lập tức lên tiếng: “Dừng xe lại phía trước.”

Tiểu Vương có chút chần chờ: “Phu nhân?”

Sắc mặt của Nhuế Tuyết Tinh không thay đổi: “Tôi muốn đi siêu thị mua chút quà tặng.”

Lúc này Tiểu Vương mới yên lòng lại, trên mặt lộ ra một nụ cười, thuận tiện chậm lại, linh hoạt đánh tay lái: “Được, ngài chờ một chút.”

Sau khi Tiểu Vương đậu xe xong, Nhuế Tuyết Tinh ung dung ngồi ở phía sau xe, khi Tiểu Vương mở cửa xe ra vẫn còn nói thầm trong lòng, phu nhân nhà bọn họ xuất thân bình dân, ở trong giới đánh giá Tấn phu nhân “rất hẹp hòi”, khi nào thì có dáng vẻ như vậy. Tiểu Vương làm tài xế cho Nhuế Tuyết Tinh đã hai ba năm, rất biết tác phong của Nhuế Tuyết Tinh trước sau như một, bởi vì xuất thân từ gia đình bình thường, gả vào nhà họ Tấn giàu sang đứng đầu, cho nên thiếu tự tin làm chuyện gì cũng chân tay lóng ngóng, hơn nữa bản thân ngài ấy không được Tấn tiên sinh và trưởng bối trong nhà yêu thích, nếu không phải sinh được con trai, Tấn phu nhân cái gì cũng sai như ngài ấy đã sớm thay đổi người rồi, buồn cười nhất chính là Tấn phu nhân không có ý thức được nguyên nhân ngài ấy có thể giữ vững được danh hiệu này, xa lạ với cậu chủ nhỏ, cho là toàn tâm toàn ý để tâm trên người tiên sinh, là có thể vẫn hồi trái tim của tiên sinh.

Đây là lời ngoài mặt, do đó bởi vì người làm việc cho nhà họ Tấn, cũng biết người trước Tấn phu nhân xinh đẹp, vì vậy vị trí phu nhân ngồi không ổn định, làm người khác không biết điều, luôn bỏ rơi trọng điểm không nói, chỉ sợ người khác nhìn ra ngài ấy chột dạ, người trước người sau luôn bày ra "phong thái phu nhân", không biết ở trong mắt người khác chính là phong cách nhà giàu mới nổi, rất điển hình vẽ hổ không thành ra vẽ chó, trước kia khi Tiểu Vương dừng xe lại, Tấn phu nhân luôn không kịp chờ đợi đã đẩy cửa mà bước xuống, giống như chỉ cần chậm một giây thân phận danh tiếng của ngài ấy cũng sẽ bị người ta đoạt mất, phong thái thì có, chỉ khó tránh khỏi có chút làm cho người ta nhìn không thích.

Tiểu Vương nói thầm trong lòng, chính sự lại sẽ không quên, ân cần thay Nhuế Tuyết Tinh mở cửa xe, đầu tiên xuất hiện ngay trước mắt chính là nửa đuôi đẹp như ngọc, dưới chân đôi giày xăng-đan tinh xảo, vô cùng quyến rũ, một màn Nhuế Tuyết Tinh mang theo góc váy đi vào bên trong tòa nhà bách hóa làm người đi người nhìn ngây người, Tiểu Vương chợt có loại cảm giác hân diện, không tự chủ ngẩng đầu ưỡn ngực, bước hơi chậm nửa bước đuổi theo Nhuế Tuyết Tinh, thỉnh thoảng còn giương mắt lạng lẽ quan sát gò má như ngọc của cô, đột nhiên cảm thấy phu nhân hai ba năm không thấy này như mới xuất hiện, trong mắt mất trở nên sáng chói rực rỡ. Tiểu Vương biết toàn bộ biệt thự cũng đang thảo luận lần Tấn phu nhân cam chịu này, lại sẽ làm ồn bao lâu và lớn bao nhiêu, anh ta thậm chí còn gia nhập vào thảo luận, chỉ là bây giờ nhìn phu nhân xinh đẹp hào phóng như vậy, ngược lại anh ta cảm thấy, phong thái của phu nhân nhà anh ta như vậy là đủ, sao sẽ bại bởi Hứa Tinh kia, chuyện này không khoa học!

Nhuế Tuyết Tinh vẫn không lên tiếng, là đang nhớ lại nhà họ Nhuế có năm miệng ăn, đúng, năm miệng ăn, Nhuế Tuyết Tinh là chị cả trong nhà, trong nhà còn có một cặp sinh đôi long phượng, là khi ba mẹ cô đã lớn tuổi sinh ra, rất được cưng chiều, trong trí nhớ khi Nhuế Tuyết Tinh gả vào nhà họ Tấn, long phượng thai mới cấp ba, hiện tại năm, sáu năm trôi qua, đến đại học cũng không sai biệt lắm.

Suy nghĩ một phen, Nhuế Tuyết Tinh biết rõ mua cái gì, mau đồ cho mẹ con nhà họ Nhuế, mẹ Nhuế là dây chuyền vàng với vòng tay, em gái Nhuế là một chuỗi lắc tay ngôi sao pha lên với dây chuyền bạch kim, cha con Nhuế thì đơn giản, hỏi ý kiến Tiểu Vương, chọn một đồng hồ đeo tay cho em trai Nhuế, mua thêm cho ba Nhuế một bình rượu ngon, Nhuế Tuyết Tinh còn chỉ huy Tiểu Vương đi siêu thị mua rất nhiều thuốc bổ điều dưỡng cho người trung niên với một hàng loạt thức ăn, các loại hộp quà chất đống ở phía sau cốp xe, rốt cuộc có chút vui mừng về nhà mẹ đẻ.

Nhà họ Nhuế ở Lão Thành Khu, phòng ở đương nhiên không cao cấp, rất điển hình phòng ở xưa, vách tường ô, kết cấu có chút lộ xôn, còn có tiếng người huyền não, tạo nên đối lập hoàn toàn với nhà cao tầng vừa đi qua trong nửa tiếng trước, may trong trí nhớ của Nhuế Tuyết Tinh có tình hình này, lần đầu tiên thấy vẫn có chút kinh ngạc.

Chỉ là phần lớn người hành tinh mẹ đều mất thân, hôm nay Nhuế Tuyết Tinh vì đóng vai thật tốt mà hao tổn sức lực, cho nên cô mặt than mỉm cười, người nhìn trời long đất lở nước chảy ngược mỉm cười, mặt than đến cảnh giới nhất định, cảm xúc của Nhuế Tuyết Tinh, người địa cầu không nhìn ra,

Tiểu Vương giờ bản đồ lên rẽ bảy quẹo tám, thử hồng học, rốt cuộc tìm được địa chỉ cụ thể của nhà họ Hứa, nhất thời có cảm giác kích động vui quá mà khóc, mà sau lưng anh ta Nhuế Tuyết Tinh vẫn sáng khoái tinh thần, dường như tâm trạng cũng không bị ảnh hưởng bởi điều kiện khó khăn này, đây mới là phong thái phu nhân, coi như long trời lở đất cũng không đổi sắc, cười nói tự nhiên! Ở trong lòng Tiểu Vương cho Nhuế Tuyết Tinh ba mươi hai điểm, cam tâm tình nguyện vì cô làm chân chạy vì cô mệt mỏi mồ hôi rơi như mưa.

Nhà họ Nhuế ở tầng thứ sáu, Tiểu Vương rất gian nan leo lên tầng, nhìn thấy phu nhân sống trong nhung lụa nhà mình vẫn sáng khoái tinh thần, lặng lẽ vì mình cảm thấy xấu hổ, quả nhiên anh ta quá yêu! Tiểu Vương vội vàng điều chỉnh tâm trạng, mang theo nụ cười vô cùng chân thành trên mặt, gõ cửa, rất nhanh cửa phòng được mở ra, một dì chừng năm mươi tuổi mở cửa: "Ai vậy?"

"Nhuế phu nhân, ngài khỏe chứ, cháu là Tiểu Vương tài xế của phu nhân." Tiểu Vương còn chưa tự giới thiệu mình xong, ánh mắt mẹ Nhuế đã vượt qua anh ta, thấy được Nhuế Tuyết Tinh phía sau.

"Tiểu Tinh." Trong đáy mắt mẹ Nhuế nhanh chóng tụ đầy nước mắt, còn chưa rót xuống, nhưng đã thấy Nhuế Tuyết Tinh hoảng sợ, ở hành tinh mẹ của cô, rơi nước mắt chính là chuyện lớn, con người khi còn sống chỉ cho phép rơi nước mắt hai lần, một lần là ra đời, một lần là qua đời, cho nên năng lực rơi lệ của mẹ Nhuế, làm Nhuế Tuyết Tinh có chút không tiếp nhận được.

"Mẹ đứa nhỏ, là ai tới vậy." Một giọng nam hơi vang dội truyền ra, sau đó hiện trong mắt Nhuế Tuyết Tinh là gương mặt mang theo gian nan vất vả, ba Nhuế ngừng lại, lập tức sưng mắt lên. "Trở về làm cái gì! Không phải đã nói không có cái nhà này sao!"

Nhuế Tuyết Tinh đến từ hành tinh Sedna, giác quan nhạy bén hơn người địa cầu nhiều, đương nhiên không bỏ qua một chút vui mừng thoáng qua trong mắt ba Nhuế, thật ra thì ông ấy kích động không khác bao nhiêu sao với mẹ Nhuế, dù sao cũng là con gái nhiều năm không gặp mặt, mặc dù khi đó cô làm bọn họ thương tâm, sao giữa ba mẹ và con cái có thể oán hận lâu nhau được, đúng không?

Về mặt của Nhuế Tuyết Tinh không giống về mặt phong phú của mẹ Nhuế, chỉ có thể khom người thật sâu: "Ba mẹ, con gái bất hiếu đã trở lại."

Cùng lúc đó, bên trong biệt thự xa hoa, quán gia Lâm vẫn luôn bình tĩnh mang theo khiếp sợ: "Bồn rửa trong phòng tắm phu nhân, là ai phá?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Bên trong nhà họ Nhuế, cũng cũ nát giống bên ngoài, chỉ là mẹ Nhuế khéo tay, phòng ốc được dọn dẹp sạch sẽ, thoạt nhìn còn có mấy phần ấm áp, hoàn toàn khác biệt với biệt thự không có hơi thở con người của nhà họ Tấn.

Lần đầu tiên Nhuế Tuyết Tinh trực quan tiếp xúc được thành viên gia đình -- ở hành tinh mẹ của cô, là không có ba mẹ hoặc người phụ nữ như vậy tồn tại, ngay cả bầu bạn cũng rất tùy tiện, ngăn muốn tách ra mỗi người một nơi là được, hai bên không còn ràng buộc gì. Đối với "người nhà" bỗng nhiên xuất hiện này, Nhuế Tuyết Tinh thấy có mấy phần mới mẻ, cũng kiên nhẫn khóc một trận với mẹ Nhuế, đương nhiên là mẹ Nhuế khóc cô ở bên cạnh không nói một tiếng.

Tiểu Vương đã bị Nhuế Tuyết Tinh đuổi đi, chỉ là chưa lái xe đi, Nhuế Tuyết Tinh nghĩ tới chỗ này hẻo lánh thế này, có xe có thể dễ dàng hơn rất nhiều, vì vậy lấy hai tờ trăm đồng từ trong ví ra, để Tiểu Vương tự đón xe trở về.

Mẹ dần dần ổn định lại cảm xúc, chỉ là trong miệng vẫn nói mấy câu oán trách, "đứa con gái bất hiếu này" "tại sao trở về thế mới về nhà"..., Nhuế Tuyết Tinh nghe cho có, may mắn là cô tới, nếu không để người chủ cũ muốn uống thuốc ngủ kia tới, mẹ Nhuế còn phải khóc đến chừng nào đây.

Ba Nhuế châm thuốc, hít hai hơi, mới nói: "Đừng khóc! Mày đột nhiên về nhà làm gì?" Câu đầu là nói với mẹ Nhuế, câu sau là hỏi Nhuế Tuyết Tinh.

Năm đó Nhuế Tuyết Tinh trở mặt với người nhà, chủ yếu là bởi vì gã vào nhà giàu, chỉ sợ gia đình này sẽ làm bề mặt với gia đình chồng, làm người ta xem thường, vì vậy kêu khóc muốn đoạn tuyệt quan hệ, cuối cùng thật sự độc ác liên tiếp nhiều năm không liên lạc với nhà mẹ đẻ, mà nhà mẹ đẻ đã sớm bị cô ta làm âm ỉ đến thương tâm, cô ta không trở về nhà, nhà mẹ đẻ cũng rất có cốt khí không đi nhà họ Tấn nhìn cô ta.

Đáng thương mấy năm đầu mẹ Nhuế nhớ cháu ngoại đến mức mỗi khi trời tối đều khóc một trận.

Suy cho cùng ba Nhuế cũng là người làm chủ một nhà, gặp phải chuyện vẫn vững vàng, Nhuế Tuyết Tinh đột nhiên trở lại, ông không nhận được suy nghĩ có phải nó ở nhà họ Tấn sống không tốt hay không, hay gay go, có phải chính nhà mẹ đẻ ông cản trở, người nhà họ Tấn vẫn không muốn nó.... ..

Mặc kệ mình như thế nào, ở trước mặt ba mẹ già lớn tuổi, Nhuế Tuyết Tinh tự học người địa cầu này truyền thống "tốt khoe xấu che", mở miệng nói: "Không có gì, chỉ là ở nhà nhàm chán, muốn trở lại nhìn hai người thôi."

Nhuế Tuyết Tinh vừa mới nói xong, ngoài cửa truyền đến tiếng mở khóa, rất nhanh cửa bị đẩy ra, còn chưa nhìn thấy người tới, đã nghe thấy giọng nói trong trẻo: "Ba mẹ, lúc này trên đường về con nhìn thấy đầu ngõ chúng ta chúng đầu một chiếc xe sang trọng, chắc chắn, thật nhiều người đứng ở đó xem." Lời còn chưa nói hết, thấy ba mẹ ngồi chung một chỗ với Nhuế Tuyết Tinh, cô gái trẻ tuổi hoạt bát nhất thời im lặng, người phụ nữ xa lạ

trước mặt, cô nhìn một cái cũng biết là ai - tuy rằng cô rất muốn quên. Chị cả của cô, lại chưa từng làm nhiệm vụ của một người chị, thân là con gái đầu, làm ba mẹ tức giận đến thiếu chút nữa vào bệnh viện, mỗi lần thấy mẹ nhìn tấm hình của người phụ nữ này lau nước mắt, cô đều suy nghĩ tại sao mình lại có một người chị như vậy, nếu như không có chị ta, nhà bọn họ sẽ hạnh phúc hơn.

Nhuế Tuyết Tinh thấy cảm xúc phức tạp trong đáy mắt cô gái, cũng không hề để ý, ngược lại ngoắc ngoắc tay với cô ấy: "Tuyết Dương, nghe ba mẹ nói bây giờ em đang thực tập, nói cho chị một chút tình hình công ty em nhé?"

Nhuế Tuyết Dương thu hồi tầm mắt, không phối hợp hờ lạnh nói: "Có thể có tình hình thế nào, không phải liều sống liều chết mà kiếm miếng cơm sao? Chị cho rằng ai cũng y như chị sống cuộc sống an nhàn hay sao?"

Ba Nhuế không lên tiếng, mẹ Nhuế lại tròn mắt: "Tiểu Dương, sao nói chuyện với chị con như vậy!"

"Chẳng lẽ con nói sai sao?!"

Mẹ Nhuế bị Nhuế Tuyết Dương chọc cho càng thêm tức giận, đứng dậy, tay bị con gái lớn kéo qua, Nhuế Tuyết Tinh vỗ vỗ trên mu bàn tay bà: "Không có chuyện gì, mẹ, mẹ đừng tức giận." Trấn an mẹ Nhuế, Nhuế Tuyết Tinh lại ngoắc ngoắc tay với Nhuế Tuyết Dương. "Hôm nay trở về gấp, không tí mi chọn quà tặng, chỉ thấy mua cho em hai món em nhất định thích, hôm nào chị dẫn em đi mua, để cho em tự mình chọn." Nói xong, lấy hộp quà đẹp nhất trên đồng quà chồng chất trên ghế sofa, hai túi phía trên nhất cho mẹ Nhuế, hai túi khác cô đặt ở trên khay trà, ý tứ rất rõ ràng.

Nhuế Tuyết Tinh tự mình mở đồ trang sức mua cho mẹ Nhuế ra, vòng tay trong suốt màu xanh biếc vừa lộ ra ngoài lập tức hấp dẫn ánh mắt mẹ Nhuế, chỉ là mẹ Nhuế còn có chút mất tự nhiên: "Trở về thì trở về, mua quà tặng quý trọng như vậy làm gì."

Nhuế Tuyết Tinh không đáp lại lời bà..., cúi đầu phối hợp đeo vòng tay vào trên tay bà, quan sát trong chốc lát, mới lộ ra một nụ cười thỏa mãn: "Chính con ở trong cửa hàng vừa thấy thì biết cái này hợp với mẹ rồi."

Lần đầu tiên Mẹ Nhuế nhận được quà tặng của con gái, trước đó mặc kệ quý trọng hay không, phần tâm ý này vẫn đủ rồi, hơn nữa cô đưa đồ trang sức như vậy làm phụ nữ không có sức chống cự lại, nhìn nhiều lần, mẹ Nhuế cảm thấy yêu thích không buông tay, cuối cùng vẫn lưu luyến muốn tháo vòng tay ra: "Không được, quá lãng phí tiền, Tiểu Tinh, mẹ biết con hiếu thuận, chỉ là con không có công việc, ăn mặc đều là của nhà họ Tấn, dùng tiền nhà họ Tấn mua vật quý trọng như vậy cho chúng ta, sẽ bị người ta nói."

Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp đề tay của bà xuống, cười khanh khách lắc đầu: "Mẹ, mẹ yên tâm, con hiếu kính ba mẹ của mình, ai cũng không nói gì được."

"Đúng vậy, hiếu kính ba mẹ của mình, ai có thể nói gì?" Rốt cuộc Nhuế Tuyết Dương cũng không nhịn được lòng hiếu kỳ, đi lên trước mở quà Nhuế Tuyết Tinh tặng cho cô ra, ánh mắt trong nháy mắt bị hấp dẫn, cầm lấy tay pha lê sợ hãi kêu lên một tiếng: "Đẹp quá, cái vòng tay này con đã sớm muốn mua, chỉ là quá mắc, tương đương với tiền lương nửa năm thực tập sinh của con, mua không nổi cũng không bỏ được!"

Ba Nhuế nhũn lòng mày: "Đắt như thế?"

Ánh mắt của cô quả nhiên rất tốt, người ngoài hành tinh yên lặng khen chính mình, tiền tiêu mất không đau lòng một chút nào.

"Ba, mọi người đừng lo lắng, tiền sinh hoạt phí mỗi tháng con cũng xài không hết, ngày lễ ngày tết còn có bao nhiêu tiền lì xì -- đây là tiền của con." Nhuế Tuyết Tinh nói xong, hình như nhớ ra cái gì đó, lấy ra năm vạn đồng tiền mặt từ trong ví từ, không nói lời nào kín đáo đưa cho mẹ Nhuế. "Con biết rõ hai người sẽ không nhận, nhưng đây chỉ ít là một phần tâm ý của con gái, tuổi ba cũng lớn rồi, nên nghỉ việc thôi, ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe."

Mẹ Nhuế và Nhuế Tuyết Tinh người đưa tới người đẩy ra, cuối cùng vẫn là Nhuế Tuyết Tinh xụ mặt xuống, mẹ Nhuế mới do dự vui vẻ nhận lấy, lấy có đi phòng bếp làm cơm tối, lôi kéo ba Nhuế vừa thông suốt vừa cảm thán.

"Ba đứa nhỏ à, ông có phát hiện Tiểu Tinh không giống trước kia hay không?"

Ba Nhuế im lặng trong chốc lát, mới nói: "Có thể có chuyện gì không giống nhau, không phải là miếng thịt rớt từ trên người bà xuống sao."

"Tôi chỉ cảm thấy." Mẹ Nhuế suy nghĩ trong chốc lát, nghĩ đến một số từ hình dung tốt hơn. "Giống như lập tức rất có phong thái, khi nó giận tái mặt trong lúc nhét tiền vào trong tay tôi, làm tôi giật cả mình, thậm chí không dám nói từ chối nữa."

Thật ra thì mẹ Nhuế rất muốn bày ra vẻ mặt đầy nước mắt, con gái trắng nõn mềm mại của tôi, khi nào thì trở nên mạnh mẽ như vậy! Quả nhiên nhà giàu không phải là nơi mà người bình thường có thể vào!

Đối với lần này ba Nhuế tỏ vẻ hiểu: "Thật sự nó nên thay đổi một chút, nếu giống tính tình không biết điều lúc trước, một mình nó làm sao có thể sống ở nhà họ Tấn được."

"Sao không tiếp tục chờ được nữa." Mẹ Nhuế rất bao che: "Tiểu Tinh sinh cho nhà họ Tấn mấy đời chỉ có một con một cháu trai bảo bối, bọn họ có thể không đối xử tốt với Tiểu Tinh sao!" Nói đến chỗ này, bà lại không nhịn được mà lau nước mắt. "Đáng thương cháu ngoại bảo bối của tôi, lớn như vậy rồi mà vẫn chưa từng nhìn thấy ông ngoại, bà ngoại, cậu, dì."

"Bà nhỏ tiếng một chút!" Ba Nhuế kéo người mẹ Nhuế, quay đầu lại liếc nhìn phòng khách. "Tôi nhìn lần này Tiểu Tinh trở về một mình, còn mang theo hành lý, chỉ sợ là làm âm ỉ với nhà họ Tấn rồi, ngay cả cháu ngoại cũng không mang về, bà đừng nóng vội ở trước mặt nó nhắc đến cháu ngoại, gọi ra chuyện đau lòng của nó."

Mẹ Nhuế bắt đầu dĩ gặt đầu: "Tôi sẽ cố gắng."

Nhuế Tuyết Dương học chuyên ngành ba năm, cho nên hiện tại đang thực tập, mà con trai duy nhất của nhà họ Nhuế là học khoa chính quy trường nổi tiếng, hiện tại mới học năm thứ ba đại học, bởi vì xa nhà nên chọn ở lại trường, chỉ là gần như mỗi cuối tuần đều sẽ về nhà, nhưng hôm nay mới thứ năm, con trai không về nhà nhanh như vậy, cho nên mẹ Nhuế làm xong cơm trực tiếp kêu Nhuế Tuyết Tình lên bàn ăn cơm.

Lúc đó, Nhuế Tuyết Tình ở phòng khách mặt to tường mặt nhỏ với ba Nhuế, vừa nghe thấy mẹ Nhuế gọi, lập tức đứng lên, cười với ba Nhuế: "Ba, đi ăn cơm thôi."

Ba Nhuế bị dáng vẻ bên ngoài cười nhưng trong lòng không cười của cô dọa giật mình, lặng lẽ suy nghĩ, quả nhiên mẹ mấy đứa nhỏ nói không sai, con gái lớn nào chỉ thay đổi, bây giờ ngay cả cười cũng không làm được, cười đến cứng ngắt như vậy, rốt cuộc đã trải qua ở nhà họ Tấn thế nào!

Nhuế Tuyết Dương ở trong phòng chơi mấy vi tính, hiệu quả cách âm cũng không tốt, nghe được lời mẹ Nhuế nói, lập tức mở cửa đi ra, đi vào phòng ăn nói với Nhuế Tuyết Tình: "Chị, tin tức mình tình Hứa Tình với anh rể, không phải thật chứ?"

Vừa bung canh lên bàn mẹ Nhuế thiếu chút nữa làm rơi cả tô canh lên trên mặt bàn, ngẩng đầu lo lắng nhìn con gái nhỏ: "Tin mới gì? Anh rể con với mình tình nào làm cái gì?"

Ba Nhuế cũng giống vậy nhìn Nhuế Tuyết Dương, ngay cả ly rượu đã đầy sắp tràn ra cũng không biết, Nhuế Tuyết Tình nhìn không được, lấy chai rượu trong tay ông ra.

Thấy ba mẹ lo lắng thành ra như vậy, Nhuế Tuyết Dương cũng cảm thấy không ổn, vì vậy chuyển ánh mắt nhìn Nhuế Tuyết Tình, trong miệng nói: "Con cũng không rõ lắm, hai người hỏi chị ấy."

Không cần ba Nhuế mẹ Nhuế mở miệng, Nhuế Tuyết Tình vô cùng bình tĩnh, xem như việc không liên quan gì đến mình mà nói: "Con cũng không rõ ràng lắm." Ngay cả chủ cũ cũng không biết rõ chuyện này lắm, cô vừa mới đến, làm sao biết được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Ban đầu, ba Nhuế mẹ Nhuế đã tính đầu ra đầu vào, cũng chỉ rằng con gái ở nhà chồng bị chọc tức giận, hoặc là cãi nhau với con rể mới giận dỗi chạy về nhà mẹ đẻ, nhưng bây giờ nghe đôi thoại của con gái lớn và con gái nhỏ, dường như có ẩn tình khác, trái tim mẹ Nhuế nhảy lên, hỏi: "Chẳng lẽ..... Con rể ngoại tình?"

Nhuế Tuyết Tình vốn định lắc đầu, nhưng nhìn thấy dáng vẻ ba Nhuế mẹ Nhuế để ý, suy nghĩ một chút, nói: "Chờ con biết mọi chuyện rõ ràng, sẽ nói cho mọi người biết."

"Con thật sự không biết?" Ba Nhuế trầm giọng hỏi, làm ba, ông không muốn nói "bây giờ trên mạng đã có tin tức rồi, trên cơ bản là chạy không thoát", nhưng mà ông không nói, tính khí Nhuế Tuyết Dương nóng nảy lại không thể không nói: "Chị, hiện tại khắp thế giới cũng biết scandal của hai người kia rồi, sao chị cái gì vẫn không biết vậy?!"

Nói thật, Nhuế Tuyết Dương không tin, lấy hiểu biết của cô với chị cả, vì tên gọi Tấn phu nhân kia, cho dù có biết chuyện chị ấy cũng chỉ có thể giả bộ như không biết gì, dù sao ngộ nhờ động tình quá lớn, Tấn Duệ Dương muốn ly hôn với chị ấy thì sao? Chị cả cô đã yêu hư vinh từ nhỏ, hiện tại đã sống cuộc sống đại thiếu phu nhân nhưng lựa mấy năm nay rồi, sao chị ấy có thể chịu được!

Cho nên hơn phân nửa là chị cả của cô đang giả bộ ngu, bởi vì xấu hổ thừa nhận mình tham hư vinh trước mặt ba mẹ mà thôi -- Nhuế Tuyết Dương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, thật ra thì coi như thật sự ly hôn với Tấn Duệ Dương thì như thế nào, tốt xấu gì chị ấy cũng sinh cho nhà họ Tấn một con trai bảo bối, nên thứ gì đó cũng không thiếu, chị cô còn trẻ, vẫn xinh đẹp và quyến rũ, hoàn toàn có thể phát triển mùa xuân thứ hai, hơn nữa bây giờ điều kiện gia đình cũng tốt hơn trước kia, cô đã bắt đầu thực tập, anh trai sinh đôi với cô cũng bắt đầu thực tập, sinh viên tài cao tốt nghiệp từ trường đại học danh tiếng, nhiều nhất là chờ vài năm sau là có thể làm cho cuộc sống của người nhà tốt hơn, nói ngắn lại, bây giờ bọn họ không phải là con ghê của chị cô nữa, chị cô còn vì cuộc sống xa xỉ mà tạm nhẫn nhượng người nhà họ Tấn, vì lợi ích chung cũng quá không chỉ khí rồi. Nhuế Tuyết Dương có lòng muốn nói với Nhuế Tuyết Tình mấy câu, chỉ là lời đến khóe miệng lại nuốt xuống, bởi vì nhớ tới tính cách của chị cô trước kia, nếu cô thật sự nói lời này, chị cô tuyệt đối trở mặt chạy lấy người. Thôi, như người uống nước lạnh ấm tự biết, chỉ cần chị cô không tiếp tục để ba mẹ đau lòng, mặc kệ chị ấy ấm ỉ thôi. Nghĩ như vậy, Nhuế Tuyết Dương bình tĩnh, cũng không đợi Nhuế Tuyết Tình trả lời, tự nhiên ngồi xuống vị trí của mình.

Người ngoài hành tinh rất không thích lặp lại một ý biểu đạt, trước đó cô đã đưa ra đáp án chính xác, vì vậy cũng sẽ không lên tiếng, thông thả ung dung lại không mất tốc độ ăn cơm. Hành tinh Sedna đưa người ra, năng lực thích ứng cũng siêu cường, những hành động khác của Nhuế Tuyết Tình giống người trái đất, chỉ là lượng cơm ăn hoàn toàn làm cho người trái đất nhìn đến lú lủi, bình tĩnh xem xét, tay nghề của mẹ Nhuế kém hơn đầu bếp trong biệt thự nhà họ Tấn mới tới, nhưng bà làm thức ăn rất có hương vị gia đình, hơn nữa nhiều người cùng ăn cơm như vậy mà không phải chính mình ăn cơm mọi người đứng nhìn, tâm trạng của người ngoài hành tinh vui vẻ hơn, tâm trạng vui vẻ này làm người ngoài hành tinh bắt đầu phát huy trình độ siêu cấp rồi.

Mất thấy Nhuế Tuyết Tinh xới chén cơm thứ tư, mẹ Nhuế đã không nhìn được lãnh lẽ lau nước mắt, rốt cuộc con gái bà ở nhà chồng đã trải qua cuộc sống thế nào, nay cả cơm cũng không được ăn no? Đáng về này, rõ ràng là bộ dạng đói bụng tám trăm năm mà!

Trên bàn cơm yên tĩnh, ai cũng không dám ngăn Nhuế Tuyết Tinh ăn cơm, chỉ là Nhuế Tuyết Tinh chú ý tới những người khác dừng động tác, sau đó tự nhiên nói: "Đừng khách khí, mọi người ăn đi!"

Đáng về vô cùng thành thạo tự nhiên của Nhuế Tuyết Tinh, làm Nhuế Tuyết Dương nghe thấy quả thật muốn lật bàn, mẹ nó đây rốt cuộc là nhà của ai! Con gái đã gả ra ngoài như bát nước đã hắt đi chẳng lẽ chút thương thức đấy cũng không có sao - nói cho cùng, Nhuế Tuyết Dương còn canh cánh trong lòng hành vi nói nhà mẹ đẻ vô dụng, không liên lạc với bọn họ nhiều năm của người chị hay thay đổi thất thường này, có lẽ giữa ba mẹ và con cái không có hận thù, con cái thế nào ba mẹ điều tha thứ vô điều kiện, nhưng đối với chị em, anh em mà nói, không tìm đường chết sẽ không phải chết, câu này vẫn là chân lý. Chị là Nhuế Tuyết Dương nhìn được, trong lòng chị cả cô khổ quá, người gặp khó khăn không phá hủy!

Tình tình Nhuế Tuyết Dương nóng này thấy chị cả mình vẫn liên tiếp nhượng bộ, mà cô không biết, tương lai của cô sẽ nhượng bộ nhiều hơn!

Ăn bữa tối xong, ngay cả ba Nhuế im lặng ít nói, cũng không nhìn được vổ vổ vai Nhuế Tuyết Tinh: "Tiểu Tinh. Haizz, khổ cực cho con rồi, muốn ở lại nhà bao lâu thì cứ ở lại."

Ăn uống no say Nhuế Tuyết Tinh nghiêng người dựa vào trên ghế sofa, đáng về lười biếng mà thoải mái, bởi vì tâm trạng tốt, nở nụ cười ấm áp với ba Nhuế, yên tâm cô sẽ không khách khí. Ba Nhuế nhìn nụ cười tươi tắn kéo đến khoe mắt này, nghĩ, rốt cuộc nhà họ Tấn gây vò con gái ông thành cái dạng gì rồi, chỉ một bữa tối đơn giản như vậy cũng làm cho nó cười hạnh phúc như vậy!

Nụ cười tươi tắn này của Nhuế Tuyết Tinh, ba Nhuế nhìn vào trong mắt là nụ cười phát ra từ hạnh phúc, cho nên rạng rỡ hơn bình thường một chút, mà Nhuế Tuyết Dương bên cạnh có đọc sách cũng không so được, không có nhiều tế bào văn nghệ, nhưng cũng biết hàm nghĩa bốn chữ "phong hoa tuyết đại", nhìn công sức nhiều năm giả vờ của chị cả cô như vậy, chắc đã tu luyện thành tinh rồi!

Nhuế Tuyết Dương không ngừng vì nụ cười này của Nhuế Tuyết Tinh mà khen ngợi, sau khi khen ngợi lại bắt đầu nhức đầu, tập luyện cái này thì có ích lợi gì, anh rể cô thân kinh bách chiến, ánh mắt cực cao, bên cạnh chưa bao giờ thiếu người đẹp, khi chị cô hai tám trẻ đẹp cũng không thể thành công, hiện tại đã từ từ già đi còn nữa phần thắng sao? Thật sự muốn tiếp tục ngồi vị trí Tấn phu nhân, người để chị cô để tâm phải là cháu cô, nghe nói nhà họ Tấn mấy đời chỉ có một con, đứa cháu nhỏ kia của cô rất quý báu, nếu không lấy điều kiện của nhà bọn họ, chị cô có thể gả vào nhà họ Tấn sao? Chị cần không chế được đứa cháu quý báu của nhà họ Tấn, mới không ai có thể dao động được vị trí Tấn phu nhân của chị cô, giống như hành động bỏ về nhà mẹ đẻ của chị cô, nếu cháu nhỏ cũng cùng về, còn sợ người nhà họ Tấn không ngóng trông chạy tới cầu xin phu nhân thiếu gia trở về sao?

"Chị. . . ." Tình cảm ba Nhuế mẹ Nhuế cực tốt, bình thường sau bữa cơm tối hai người đều cùng nhau đi tản bộ, cơ sở vật chất ở Lão Thành Khu cũng coi như hoàn thiện, cách chung cư không xa có một quảng trường nhỏ, mỗi khi trời tối mẹ Nhuế đều đi quảng trường cùng tập khiêu vũ với chị em già của mình, ba Nhuế ở bên cạnh nhìn, hôm nay mẹ Nhuế định nghỉ một ngày ở cùng với con gái lớn, kết quả vẫn bị Nhuế Tuyết Dương nói hết lời đẩy ra cửa, bọn họ vừa ra khỏi cửa, Nhuế Tuyết Dương lập tức ngồi vào bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh, khi đang cân nhắc xem phải mở miệng thế nào, Nhuế Tuyết Tinh đã mở miệng: "Em muốn nói chuyện nhà họ Tấn với chị?"

Nhuế Tuyết Dương gật đầu, Nhuế Tuyết Tinh còn nói: "Muốn hỏi gì, trực tiếp mở miệng là được."

Nhuế Tuyết Dương không do dự nữa: "Chuyện Hứa Tinh và anh rể, thực ra là chị biết phải không?"

Nhuế Tuyết Tinh cau mày, Nhuế Tuyết Dương cho rằng cô mất hứng khi mình lại nói chuyện này, vì vậy giải thích: "Anh rể...."

Nhuế Tuyết Tinh lại nhìn em gái: "Từ anh rể này, sau này không cần gọi nữa."

Nhuế Tuyết Dương kinh ngạc: "Có ý gì?"

"Nếu như mà chị muốn ly hôn, em nói ba mẹ sẽ đồng ý không?" Tuy người hành tinh Sedna không nói đến gia đình, Nhuế Tuyết Tinh cũng tiếp nhận ba mẹ đột nhiên xuất hiện này rất tự nhiên, đối với tình câu này cô đã biết, nếu đối với người địa cầu mà nói gia đình rất quan trọng, như vậy ly hôn hẳn không phải là việc nhỏ rồi, mặc dù quyết định của cô sẽ không vì thái độ của người nào mà thay đổi, nhưng được ba mẹ Nhuế ủng hộ, dù sao cũng bớt phiền hơn phản đối rất nhiều.

Nhuế Tuyết Tinh rất ghét phiền toái.

"Chị phải ly hôn?" Nhuế Tuyết Dương có chút phản ứng không biết làm sao.

"Không tốt sao?"

Quả thực là việc vui mừng ở khắp nơi! Bị ánh mắt sắc bén của Nhuế Tuyết Tinh trừng, Nhuế Tuyết Dương thiếu chút nữa thì nói lời trong lòng ra, thật may là tổ chất tâm lý của cô còn được, kịp thời thắng xe lại -- không phải là không thể nói ra loại lời nói kia, nhưng mà lấy tính tình kiêu ngạo của chị cô, đang xác định suy nghĩ này của chị cô là nghiêm túc hay giận đối trước cái đã, ngay bây giờ cô trung ra về mặt thích hóng chuyện, nhất định sẽ không gặp may.

Đối với quyết định của Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Dương đang tỏ thái độ hoài nghi, chị cả kiêu ngạo nhà cô vì Tấn tiên sinh chịu đựng những chuyện mà người thường không thể chịu đựng, Hứa Tinh không phải là người phụ nữ thứ nhất truyền ra scandal với Tấn tiên sinh, hơn nữa nghe nói cô ta quen biết Tấn tiên sinh đã lâu, chỉ số thông minh hay chỉ số tình cảm của chị cô đều không cao, không có khả năng nhân dân cả nước đều biết đến chuyện cô

mới phát hiện ra, cho nên thật sự không thể nhẫn nhịn mà nói, đã sớm bùng nổ rồi, đều nói có một thì sẽ có hai, chị cô nhìn một lần như vậy đương nhiên có thể nhịn vô số lần, không có đạo lý bây giờ không nhịn nữa.

"Không phải là không tốt, chỉ là chị...." Nhuế Tuyết Dương ngập ngừng thật lâu, cố gắng dùng giọng ôn hòa hỏi: "Đây là chuyện lớn, chị đã suy xét kỹ rồi?"

"Vô cùng kỹ."

"Chuyện đó. Cho dù nhà họ Tấn có bồi thường tài sản nhất định, bảo đảm chị sống cuộc sống không lo lắng, nhưng mà càng nhiều hơn cũng không có, muốn duy trì xa xỉ và địa vị lúc trước, sợ rằng."

Nhuế Tuyết Tinh cắt đứt lời Nhuế Tuyết Dương nói: "Chẳng lẽ chị chỉ có thể phụ thuộc vào nhà họ Tấn mới có thể sống được sao?"

Thấy thế nào cũng đều như đang giận lẫy, không có nhà họ Tấn thì tương lai của chị cả nhà cô quả thật đáng lo ngại.... Nhuế Tuyết Dương thông minh không nói lời này ra khỏi miệng, tuy rằng người ngoài hành tinh thu bớt tính tình, nhưng đám chất vấn thực lực của cô ấy, nói không chừng để chứng minh thực lực, người ngoài hành tinh không cần thận dùng sức quá mạnh hủy Địa Cầu cũng có khả năng - _|||.

Nhuế Tuyết Dương vẫn không tin Nhuế Tuyết Tinh quyết tâm, suy nghĩ một chút rồi dùng Tấn An Nhiên đến thử dò xét Nhuế Tuyết Tinh: "Nhưng chị ơi, hai người ly hôn, vậy An Nhiên làm sao đây? Nhất định nhà họ Tấn sẽ không để cho cháu nó ở với chị."

Bây giờ tên tiểu tử kia tôi cũng không quan. Mí mắt của Nhuế Tuyết Tinh cũng không nâng, nhẹ nhàng nói: "Nhà họ Tấn muốn thì cho bọn họ."

Đó là con trai của chị, không phải đồ vật không liên quan tiện tay là có thể ném đi!! Nhuế Tuyết Dương không biết nên tức giận hay nên tội nghiệp chị cả cô nữa, nhưng mà ngay cả con trai cũng không cần, cô biết lần này chị cả cô nói thật, mà không phải kiểu giả mồm cái lão đơn giản như trước kia.

Lần đầu tiên Nhuế Tuyết Dương cảm thấy chị cô còn chưa hoàn toàn buông tha cho chữa bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5

Nếu Nhuế Tuyết Dương đã giúp đỡ chính mình ly hôn như vậy, thì đương nhiên Nhuế Tuyết Tinh cho rằng ba mẹ Nhuế cũng không có dị nghị gì, định thông báo một tiếng với hai người vừa mới đi tản bộ từ ngoài về, mới mở miệng lại bị Nhuế Tuyết Dương thần thần bí bí kéo về phòng nó nạt.

Đến phòng Nhuế Tuyết Dương, Nhuế Tuyết Tinh mới nhìn thấy một mặt khác ở địa cầu -- không đành lòng nhìn thẳng, trên giường với bàn ghế đều chất đầy quần áo, sách và đồ ăn vặt ăn được một nửa để bữa bãi trên bàn, trên giá giày có nhiều đôi đủ loại màu còn có rất nhiều đôi để ở cửa, làm Nhuế Tuyết Tinh tò mò muốn nhìn không gian này một chút, kết luận cũng chỉ có hai chữ, "bãi rác".

Nếu như không phải tay bị người khác lôi kéo, mà người lôi kéo cô không phải là em gái của "cô", mà cô lại không thể dùng vũ lực để giải quyết mà nói, đến một giây Nhuế Tuyết Tinh cũng không muốn chờ lâu.

"Chị, chị ngồi." Nhuế Tuyết Dương sợ Nhuế Tuyết Tinh không nhìn được, trước đây cô đến trước chiếc ghế dựa cạnh bàn máy vi tính, chữ "xuống" còn chưa nói ra khỏi miệng, Nhuế Tuyết Tinh đã dừng bước lại, Nhuế Tuyết Dương theo tầm mắt của Nhuế Tuyết Tinh nhìn sang, trên ghế dựa, treo một bra màu hồng theo chiều gió bay phát phới.

"." Nhuế Tuyết Dương hoàn toàn không nói gì được.

Thường thức về mặt lúng túng của "em gái" cô xong, Nhuế Tuyết Tinh đứng thẳng người ở trước mặt cô ấy: "Có chuyện gì nói thẳng ra."

Cũng may lúc bình thường Nhuế Tuyết Dương là một người nói ra rồi thôi, nếu Nhuế Tuyết Tinh không để ý, cô ấy cũng không có gì canh cánh trong lòng, rất nhanh đã bỏ qua chuyện này, hai mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Chị định nói trực tiếp chuyện muốn ly hôn với ba mẹ?" d= ien dan l= ê quý đ= ôn

Nhuế Tuyết Tinh nhú mày: "Có thể không nói?"

Nhuế Tuyết Dương ghen hờn: "Chuyện lớn như vậy, khẳng định không thể gạt bọn họ, hơn nữa lừa gạt cũng không gạt được. Chỉ là chị trực tiếp mở miệng nói như vậy, không sợ ba mẹ giận mình sao?"

Người địa cầu quá phiền toái! Tuy Nhuế Tuyết Tinh không nói câu này ra, nhưng Nhuế Tuyết Dương lại không chút nào giữ lại tin tức này mà nói ra. "Tuy phiền toái một chút, nhưng mà, khi chị kết hôn đã làm tổn thương ba mẹ một lần rồi, lần này chẳng lẽ phải trực tiếp nói ra như thế sao?"

Nhuế Tuyết Tinh gạt đầu, nói trúng tim đen, hỏi: "Muốn chị làm thế nào?"

Nhuế Tuyết Dương lại bắt đầu không phản bác được, đây không phải đang thương lượng ư, chị cứ trực tiếp như vậy, còn vui vẻ như nói chuyện phiếm vậy!

Nhìn vẻ mặt Nhuế Tuyết Dương, cũng biết cô ấy không có chủ ý gì, vì vậy Nhuế Tuyết Tinh đề nghị: "Nếu không, chờ chuyện xử lý tốt rồi nói cho bọn họ biết?" Dù sao cũng thông báo, nói sớm nói sau cũng không khác biệt lắm.

"Chị lại muốn tiền trăm hậu tâu?!"

Nhuế Tuyết Tinh cau mày: "Vậy em nói nên làm thế nào?"

"Em còn chưa nghĩ ra.... Nếu không tìm anh em thương lượng, anh em thông minh như vậy, chắc chắn sẽ có biện pháp tốt!"

"Anh em?" Nhuế Tuyết Tinh có chút không kịp phản ứng.

"Đúng vậy, ngày mai là thứ sáu, để anh ấy trở về một chuyến cũng không sao!"

Lúc này Nhuế Tuyết Tinh mới phản ứng được, "anh" trong miệng Nhuế Tuyết Dương, chính là vị "em trai" mà cô chưa từng gặp mặt, nghe nói là tiểu thiên tài được bà con lối xóm khen đến lớn, người ta gọi là "con nhà người ta", lại nhìn nụ cười tự tin trên mặt Nhuế Tuyết Dương, Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, dù sao ngày mai "em trai" của cô sẽ trở lại, chờ lâu một ngày cũng không có gì, đến lúc đó ý kiến của nó cũng không thể khiến mình hài lòng, thì sẽ lấy biện pháp của mình.

Người địa cầu quả thật là phiền phức, hành tinh mẹ sẽ không có loại bản khoán nhảm chán này! Thói quen giải quyết dứt khoát, khi người ngoài hành tinh đi ra khỏi chỗ "bãi rác", vẫn còn ở trong lòng chăm chọc một chút, bên tai lại truyền đến giọng nói của Nhuế Tuyết Dương: "Chị, chị đi làm gì? Không ngủ sao?"

Nhuế Tuyết Tinh dừng bước lại, quét mắt chung quanh: "Ngủ nơi này?"

Mẹ nó, ánh mắt này là có ý gì! Rốt cuộc là ý gì! Nhuế Tuyết Dương đều muốn lật bàn rồi, nhưng vẫn dần lại giải thích: "Trong nhà có ba gian phòng, chị không ngủ với em chẳng lẽ muốn ngủ phòng của anh sao?"

Đây có lẽ là chủ ý hay, Nhuế Tuyết Tinh không chút do dự bước ra khỏi phòng Nhuế Tuyết Dương, cô suy nghĩ, nếu như phòng của "em trai" cô cũng giống bãi rác, cô tình nguyện đi xe gần một tiếng đồng hồ đến khách sạn ngủ còn hơn ngủ chỗ này, tuyệt đối là vậy! Người ngoài hành tinh cao lớn không cách nào dễ dàng tha thứ cho mình ngủ ở bãi rác.

= = Nhuế Tuyết Dương nhìn bóng lưng chị cô không chút do dự quay người đi, cảm nhận được ác ý đến từ sâu trong vũ trụ, mẹ nó bà đây lại bị chính người mình khinh bỉ nhất khinh thường, đây là một vị thần mà!

Thân là anh trai sinh đôi với Nhuế Tuyết Dương, trong nhà họ Nhuế chỉ có hai người đàn ông, cảm giác Nhuế Thành và em gái của nó nên thay đổi giới tính cho nhau, căn phòng của Nhuế Thành sạch sẽ, các loại vật phẩm để ngăn nắp, đầu ra đầy giống như căn phòng nhỏ để triển lãm vậy, còn hẳn là mẹ Nhuế mới vừa giặt phơi xong, nằm trên đó ngửi được mùi thơm của ánh mặt trời, mặc dù không hưởng thụ sang trọng bằng nhà họ Tấn, Nhuế Tuyết Tinh lại nằm mơ một giấc mộng đẹp, trong mộng cô nằm ở trên cỏ phơi nắng, từng cọng cây ngọn cỏ của hành tinh mẹ, màu sắc rực rỡ chiếu lên người, địa cầu hoàn toàn không thể so sánh.

Khi Nhuế Tuyết Tinh tỉnh lại lần nữa, phát hiện mình như trong mơ, quả thực đắm chìm trong ánh mặt trời -- ánh mặt trời vừa đúng xuyên qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào trên giường. Nhuế Tuyết Tinh từ từ ngồi dậy, đúng lúc cửa phòng bị đẩy ra, là gương mặt tươi cười dịu dàng của mẹ Nhuế: "Tiểu Tinh, dậy ăn bữa sáng, không ăn nhanh thì ngủ mất."

Tuy mẹ Nhuế là bà chủ nhà, nhưng ở nhà cũng không nhàn rỗi nhảm chán, buổi sáng sau khi tiễn chồng con đi làm, phải quét dọn vệ sinh, mua xong thức ăn buổi trưa và buổi tối, cũng còn chừng một - hai tiếng thời gian đi nhà xưởng gần đó lấy đồ về làm, tuy không kiếm nhiều tiền nhưng có thể bù vào chi phí trong nhà. Cho nên mẹ Nhuế chỉ gọi Nhuế Tuyết Tinh một tiếng, lập tức đi phòng bếp làm chuyện của mình.

Cửa phòng bị đóng lại lần nữa, Nhuế Tuyết Tinh không tự chủ được đặt tay lên vị trí ngực trái, nhịp đập của trái tim trên ngực xuyên qua vải vóc truyền tới tay, trên mặt cô còn mang theo mê mang mới vừa tỉnh ngủ.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo Nhuế Tuyết Tinh mang dép đi đến phòng bếp, quay một vòng cũng chỉ thấy một mình mẹ Nhuế, buổi sáng vắng lạnh ở nhà họ Nhuế với ở nhà họ Tấn tạo nên sự chênh lệch rõ rệt, Nhuế Tuyết Tinh còn chưa thích ứng được phương thức sống của người địa cầu, khó được tò mò hỏi: "Ba và Tiểu Dương đâu?"

"Đều đi làm rồi, con cho rằng bọn họ đều lười giống con sao."

"Sớm như vậy mà phải đi làm rồi?"

"Không còn sớm, cũng hơn chín giờ rồi." Mẹ Nhuế ngẩng mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh, "Nhanh đi rửa mặt ăn sáng, để mấy giờ ngủ hết rồi."

Bữa ăn sáng cũng làm mấy giờ rồi. Người địa cầu đều không ngủ buổi sáng? Nhuế Tuyết Tinh đề xuống kinh ngạc trong lòng, gật đầu một cái với mẹ Nhuế, dựa theo chỉ thị của bà đi rửa mặt.

Ngày hôm qua Nhuế Tuyết Tinh ăn rất no, hôm nay không chế chút sức ăn, dĩ nhiên chuyện này liên quan nhất định đến bữa sáng quá mức đơn giản của nhà họ Nhuế, Nhuế Tuyết Tinh rất xoi mói, không phải thức ăn ngon không động vào, thấy cô khôi phục lại sức ăn của người bình thường, trong lòng mẹ Nhuế thờ phào nhẹ nhõm, nghĩ đến ngày hôm qua có lẽ bởi vì con gái bà quá đói còn lâu mới không bình thường, không có gì chứng là tốt rồi. Cũng coi như đánh bậy đánh bạ rồi.

Ăn sáng xong, thay quần áo thoải mái Nhuế Tuyết Tinh thấy mẹ Nhuế cũng đổi bộ quần áo còn ôm cái túi bảo vệ môi trường, trong lòng biết bà phải ra khỏi cửa, lập tức nói: "Mẹ, mẹ đi làm gì? Con đưa mẹ đi một đoạn đường."

"Trong nhà không có thức ăn mới, đi chợ một chuyến mua thức ăn, sau đó làm món bào ngư nấu nấm quả hạnh và gà quay hạt dẻ mà con thích ăn, buổi tối chắc em trai con sẽ trở lại.... .."

Vừa nghe cũng là món ăn ngon, trong mắt Nhuế Tuyết Tinh thoáng qua một chút ánh sáng, lập tức lấy chìa khóa xe ra: "Con đi cùng với mẹ."

"Không phải con phải ra khỏi cửa sao?" Mẹ Nhuế cười nói: "Mẹ thuận đường, ngồi xe của con đi ra ngoài, chỉ đến ven đường xuống là được rồi, đừng chậm trễ chuyện của con, lại nói chợ bán thức ăn lộn xộn, con luôn không thích nó."

Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn thôi: "Con đưa mẹ đến công chợ bán thức ăn thôi."

"Con không ngại phiền toái là được."

Nơi này là Lão Thành Khu, đều là hàng xóm cũ hai mươi mấy năm rồi, gặp mặt cũng sẽ lên tiếng chào hỏi hàn huyên mấy câu, bắt đầu từ dưới cầu thang, đến khi đi tới xe của mình, Nhuế Tuyết Tinh đã bị nhiệt tình của các bác gái vây xem thật lâu, người nhà họ Nhuế vô cùng khiêm tốn, chuyện Nhuế Tuyết Tinh gả vào nhà giàu ngay cả hàng xóm cũng không biết, dù sao cũng không bày tiệc rượu, sau đó Nhuế Tuyết Tinh không xuất hiện mấy năm, khi bị hỏi đến, người nhà họ Nhuế đều thống nhất nói đã "xuất ngoại", hiện tại con gái lớn của nhà họ Nhuế "ra nước ngoài" đã trở lại, xe sang trọng, vẻ xinh đẹp và khí chất của cô bắn ra tứ phía, cùng với ấn tượng xinh đẹp như bình hoa di động hoàn toàn khác biệt, làm cho không người nào có thể không liên tưởng đến bốn chữ "áo gấm về nhà".

Rốt cuộc tạm biệt nhiệt tình như lửa của người láng giềng, sau khi lên xe Nhuế Tuyết Tinh cũng không thể không khẽ thờ phào nhẹ nhõm, trên địa cầu thậm chí có sinh vật có lực chiến đấu mạnh mẽ như vậy, mạnh mẽ đến làm cô thiếu chút nữa không có sức lực chống đỡ, trước hết mình nên về riêng cho mình một tấm bản đồ để né tránh, Nhuế Tuyết Tinh âm thầm báo cho mình, không thể để tiếp tục như vậy nữa.

"Bởi vì nhiều năm không thấy con, mọi người hơi nhiệt tình một chút, đợi qua một thời gian ngắn là tốt." Mẹ Nhuế mất tự nhiên giải thích: "Lời di Trương nói, đừng coi là thật, bà chỉ theo thói quen thích dặt mồi tơ hồng cho người ta."

Người địa cầu còn có sở thích này! Nhuế Tuyết Tinh gạt đầu tỏ vẻ hiểu, vừa cho xe chạy, vừa nói: "Tiểu Dương còn chưa nói yêu đương, có thể để cho di Trương đặt nhiệt tình ở trên người nó." Đê trên người mình quá lãng phí.

"Tiểu Dương nó. Chính nó nói hiện tại không muốn tìm." Sắc mặt của mẹ Nhuế lúng túng, thiếu chút nữa bật lên hai chữ "không vội", khi con gái lớn ở tuổi con gái nhỏ, cũng đã mang thai, mình nói như vậy không phải đang châm chọc nó sao.

Nhuế Tuyết Tinh làm bộ như không thấy mẹ Nhuế lúng túng, cười trừ, mẹ Nhuế chậm một lát, mới hỏi: "Sau đó phải đi nơi nào? Buổi trưa trở lại dùng cơm không?"

"Có chút việc phải làm, sợ rằng buổi trưa và buổi tối cũng sẽ không ăn ở nhà, buổi tối con sẽ cùng Nhuế Thành trở về."

"Con muốn đi trường học của Tiểu Thành?"

"Ừm, thuận đường."

Nhìn bộ dạng Nhuế Tuyết Tinh không muốn nói chuyện, mẹ Nhuế gạt đầu một cái, dè lòng hiếu kỳ xuống: "Về nhà sớm một chút."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Nhuế Tuyết Tinh luôn mạnh mẽ vang dội không thích kéo dài, một khi xác định "phương án" tốt, lập tức hùng hùng hổ hổ hành động -- cho dù cái gọi là phương án này, trước mắt cũng chỉ là đi tìm Nhuế Thành thương lượng đại kế, nhưng hành động thế nào, người ngoài hành tinh hoàn toàn không lo lắng, cô thuộc phái hành động, chỉ cần xác định phương án là được, dùng từng phút đồng hồ giải quyết chuyện đến hoàn thành viên mãn.

Phiền toái duy nhất là Nhuế Tuyết Tinh còn chưa quen phong cách của người địa cầu, Nhập Gia Tùy Tục, công việc cụ thể vẫn phải mời dân bản xứ chỉ giáo, mất thấy ba mẹ nhà họ Nhuế và Nhuế Tuyết Dương đều không được tác dụng gì, Nhuế Thành là lựa chọn duy nhất -- chỉ có thể nói người ngoài hành tinh không có người bạn nào.

Nhuế Thành là kiêu ngạo của cả nhà họ Nhuế, từ nhỏ thông minh hiểu chuyện, thành tích hạng nhất, lớn lên từ trong khen ngợi của bà con lối xóm, trong mắt ba mẹ là "con nhà người ta", lúc thi tốt nghiệp trung học lấy thành tích xuất sắc thi vào đại học thành phố C, đại học thành phố C không chỉ là đại học tốt nhất, mà cũng là trường đứng đầu cả nước, luôn đứng trong top đầu trên bảng xếp hạng của các trường đại học, Nhuế Thành là một người học rất giỏi.

Phần lớn người học đều sống cuộc sống như phé thải, dùng thủ đoạn biến thành chất thải công nghiệp, người vừa ra khỏi cửa trường đã bị rơi vào hố ngay cả mình là ai cũng không biết, dĩ nhiên cũng có chỉ số thông minh, chỉ số tình cảm cao, cái gì cũng cao, chiến đấu với những người học chơi, thể nhưng chỉ phượng mao lân giác mà thôi, nhà họ Nhuế có một cọng lông phượng một khối sừng lân, ngay cả người ngoài hành tinh có ánh mắt cực cao, khi lần đầu tiên nhìn thấy Nhuế Thành, miễn cưỡng thừa nhận người "em trai" coi như đẹp để này.

Dĩ nhiên có thể nhanh lấy được khẳng định của người ngoài hành tinh như vậy, về bề ngoài của Nhuế Thành có tác dụng rất lớn, người hành tinh Sedna ít nhiều đều có chút chủ nghĩa bề ngoài, cũng bởi vì bình quân trực hoành quá cao, ánh mắt cũng nuôi cao theo mà thôi, cho nên khi mới vừa chuyển kiếp tới đây, người ngoài hành tinh rất bất mãn với cơ thể này, nhưng mà khi Nhuế Tuyết Tinh mở cửa thấy quán gia Lâm, lập tức quyết định thích ứng trong mọi hoàn cảnh, người ngoài hành tinh thậm chí may mắn trong lòng, thật may cô xuyên qua không phải quán gia Lâm, nếu không sống cũng không vui vẻ gì rồi.

"Quán gia Lâm: chẳng lẽ bà đặc biệt xấu xí lắm sao!"

Vốn Nhuế Tuyết Tinh không ôm hy vọng gì với người em trai trên danh nghĩa này, ở bên trong trí nhớ của nguyên chủ, người nhà họ Nhuế không nhiều lắm, hơn nữa đều là chuyện của sáu - bảy năm về trước, khi dùng ánh mắt đến xem, những ký ức kia có hay không có cũng giống nhau, Nhuế Tuyết Tinh chỉ có thể dựa vào suy đoán. Nhìn diện mạo của ba mẹ nhà họ Nhuế cũng không có chỗ hơn người, Nhuế Tuyết Dương cũng chỉ thanh tú mà thôi, chủ cũ của cơ thể này khẳng định là đột biến gen, nhưng một nhà có một người đặc biệt cũng đã rất giỏi rồi, hơn nữa, phần lớn đáng đáp sinh đôi trên địa cầu đều giống nhau. Khi Nhuế Thành đứng ở trước mặt Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh mới biết cái gì gọi là "ngạc nhiên".

Ngược lại, nói đến cậu con trai, có chút cảm giác bị kinh sợ, buổi sáng, anh đang đi học, giáo sư nói đến thời khắc máu chốt đã nói như si như say rồi, tiếng chuông điện thoại di động của anh chợt vang lên, vừa nhìn là một số xa lạ, khi vang lên lần thứ nhất Nhuế Thành không để ý đến, đối phương lại gọi tiếp, anh mới đứng dậy đi ra bên ngoài phòng học nghe máy, sau đó, xuất hiện một chuyện thể kỷ này không thể tưởng tượng nổi --

Chị cả tám trăm năm chưa từng xuất hiện của anh, thể nhưng chủ động liên lạc với anh! Chẳng lẽ là Ngày Tận Thế tới?

Nhuế Thành bởi vì quá mức kinh ngạc, phản ứng trước sau như một tiêu chuẩn, sau khi lập đi lập lại hỏi Nhuế Tuyết Tinh mấy vấn đề chẳng phải quan trọng, Nhuế Tuyết Tinh cũng không bình tĩnh nữa rồi, nói thẳng: "Nói cho chị biết chỗ của em là được."

"Phòng thứ hai trên tầng ba sát cầu thang phía đông." Nhuế Thành nói xong địa chỉ, vừa định bảo chị anh đứng tại chỗ để anh tự động đi qua tìm chị ấy, chị là vừa mới nói chữ "chị" ra khỏi miệng, đầu kia đã cúp máy, Nhuế Thành liếc nhìn điện thoại di động, lắc đầu cười khổ, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Nhuế Tuyết Tinh nói nếu như không tìm được thì trực tiếp gọi điện thoại cho anh, sau đó mới trở lại phòng học tiếp tục nghe giảng.

Nhận được tin nhắn, tuy Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy sự thông minh của mình bị coi thường, nhưng cũng không cảm thấy tức giận, cô đã có thể từ từ quen phong cách người địa cầu quan tâm rồi, mặc dù có chút dư thừa với ba mẹ, nhưng kỳ thật vẫn không tồi.

Kế tiếp Nhuế Thành nghe giảng có chút mất hồn, bởi vì suy nghĩ đã bay tới trên người chị cả tâm huyết dâng trào đi tìm anh rồi, ban đầu khi chị cả rời khỏi nhà anh còn chưa trưởng thành, hiện tại mấy năm không thấy, cũng không biết lần này chị ấy đột nhiên xuất hiện là vì cái gì, còn nữa, trường học của bọn họ lớn như vậy, chị cả anh lần đầu tiên tới thật sự có thể tìm được đường chính xác sao? Tuy Nhuế Thành nghĩ quá nhiều, nhưng ngoài mặt vẫn bày ra dáng vẻ tập trung tinh thần, cũng không ai biết anh đang suy nghĩ viễn vông.

Trong thoáng chốc, bên tai Nhuế Thành vang lên tiếng bàn luận xôn xao của bạn học, là từ phía sau phòng học truyền tới.

-- Ôi, cô gái bên ngoài phòng học chúng ta thật xinh đẹp!

-- Thật giàu có, cái đồng hồ kia hình như là phiên bản số lượng có hạn!

Trong lòng Nhuế Thành nhảy dựng, không phải anh tự kỷ, cảm giác người đẹp trong miệng những người này chính là chị cả nhà anh. Vì vậy Nhuế Thành theo tầm mắt của bọn họ nhìn sang, chỉ thấy gò má của một người nữ sinh, tùy tiện dựa vào trên lan can, ăn mặc cũng rất tùy ý, nhưng quanh thân rất có phong cách, lại làm kẻ khác bỏ qua không được.

Rốt cuộc hiểu rõ vì sao những nam sinh này không thấy rõ chính mặt, mà đã có thể kể luận đối phương là người đẹp. Mấy năm không thấy, Nhuế Thành thật sự không dám xác nhận người trước mắt cuối cùng có phải là chị cả của anh hay không, trong ấn tượng của anh tuy chị cả xinh đẹp, nhưng mà không phải người có khí chất làm người ta không thể bỏ qua như vậy.

Ngay khi Nhuế Thành đang chần chờ, tiếng chuông tan học vang lên, giáo sư rất có phong độ, ngừng giảng bài, cầm giáo án lên nói tan lớp lập tức rời khỏi phòng học, động tác của nam sinh trong phòng học thống nhất nhảy lên, rồi rít chạy ra ngoài hành lang, Nhuế Thành cũng cầm sách đứng lên, mới vừa đi ra khỏi phòng học, thì chống lại một đôi mắt tinh xảo mà xinh đẹp, còn có giọng nói không quá quen thuộc. "Nhuế Thành!"

Một tiếng gọi này của Nhuế Tuyết Tinh, làm cho các nam sinh vây quanh bên người cô nhiệt tình hỏi han cô tìm ai đều ngừng động tác, theo tầm mắt của cô nhìn thấy Nhuế Thành, có nam sinh che giấu hâm mộ nói: "Cừ thật, biết mỹ nữ xinh đẹp như vậy lại không nói với anh em!"

Nhuế Thành đi về phía Nhuế Tuyết Tinh, nam sinh cách Nhuế Tuyết Tinh gần nhất vỗ lên vai của anh: "Quá không nghĩa khí rồi đó Nhuế Thành!"

Nhuế Thành khẽ cau mày lại, không biến sắc cười với người xung quanh, mới nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Chị, chị ăn cơm chưa?"

"Chị vừa ra khỏi cửa lập tức trực tiếp đi tới trường học của em."

Nam sinh xung quanh vừa nghe thấy là chị em, trong đáy mắt cũng có chút nhao nhao muốn thử, chỉ là Nhuế Thành không cho bọn họ cơ hội, anh lại hỏi: "Anh rể và cháu không đi cùng với chị sao?"

Mỹ nữ như vậy đã kết hôn sinh con rồi! Các nam sinh vô cùng tiếc hận lắc đầu than thở, sau một khắc lại đầy máu sống lại, khí thế hào hùng đi về phía căn tin, mỹ nữ thật sự đáng quý, nhưng giá cơm trưa cao hơn.

Không có quần chúng vây xem chặn lại, Nhuế Thành vừa mang theo Nhuế Tuyết Tinh đi ra ngoài, vừa nghe cô nói: "Chị vừa từ trong nhà tới đây, Tân Duệ Dương ở nhà họ Tấn."

Nhuế Thành nhạy cảm nghe thấy khác biệt trong lời nói của Nhuế Tuyết Tinh, nhưng không hỏi ra, chỉ nói: "Vậy chúng ta ăn cơm trước đã." Anh biết chị cả mình không phải người nhảm chán tới tìm anh nói chuyện trời đất.

Nhuế Thành biết chị cả anh sĩ diện, cũng không mang cô đi căn tin nơi có nhiều người nhiều miệng trong trường học, mà tìm nhà hàng có có điều kiện tốt gần trường, còn cố ý thuê một phòng ăn nhỏ, gần đây Nhuế Thành hợp tác với bạn học làm ăn kiếm được chút tiền, hơi xa xỉ một lần cũng không có gì, mà Nhuế Tuyết Tinh còn chưa bao giờ lo lắng vấn đề trả tiền, cho nên cũng không ngoài ý muốn, ngồi vào ghế của mình.

Nhuế Tuyết Tinh nhìn một cái đã biết Nhuế Thành là người thông minh, cũng không quanh co lòng vòng, thẳng thắn nói: "Ý định của chị là ly hôn, đứa bé không ở với chị, em có đề nghị gì không?"

Nhuế Thành có bình tĩnh đi chẳng nữa cũng chỉ là một thiếu niên còn chưa ra ngoài xã hội, vừa nghe đến lời nói to gan của chị cả mình, thiếu chút nữa phun toàn bộ ngụm trà vừa mới uống vào miệng lên trên người Nhuế Tuyết Tinh, rút giấy ra lau trên khóe miệng. "Chị phải ly hôn? Không phải đùa giỡn?!"

"Rốt cuộc chị đã tin tưởng em và Tiểu Dương là sinh đôi, phản ứng đều giống nhau."

"Nghiêm túc một chút." Nhuế Thành nghiêm mặt: "Chị, chị chắc chắn nghiêm túc chứ?"

"Chị đã mang theo đồ về nhà rồi."

"Người nhà họ Tấn không nói gì?"

"Bọn họ chúc chị ở nhà mẹ đẻ vui vẻ." Nhuế Thành nghe vậy giận tái mặt, lại nghe được chị anh còn nói: "Chị chỉ chào người trong biệt thự nhà họ Tấn, về phần nhà chính, đoán chừng bọn họ còn không biết chị đã về nhà mẹ đẻ rồi, dù sao cũng không ai liên lạc với chị."

"Biệt thự nhiều người như vậy, không thể nào cái gì nhà chính cũng không biết." Lời kế tiếp Nhuế Thành không nói ra khỏi miệng, tuy nhiên hai người cũng rất rõ ràng, Nhuế Thành nhìn về mặt Nhuế Tuyết Tinh, đoán nói: "Ly hôn là chuyện của mình chị, chúng em cũng không ngăn được chị, chỉ là chị chắc chắn mình đã suy nghĩ rõ ràng? Nhà họ Tấn khác biệt, nếu ly hôn, sẽ không có cơ hội tiếp tục, còn đứa bé. Em nghĩ người nhà họ Tấn sẽ không cho phép người kế thừa đời sau của bọn họ qua lại với người mẹ không còn thứ gì nữa đâu."

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, tuy không lên tiếng, biểu cảm trên mặt cũng không thấy nghiêm túc gì nhiều, trong tiềm thức của Nhuế Thành lại tin tưởng cô nghiêm túc, vì vậy cũng đưa ra đề nghị của mình: "Người nhà họ Tấn chú ý thể diện như vậy, chuyện này khẳng định không thể ầm ĩ quá lớn, hơn nữa hai người kết hôn cũng đã nhiều năm, còn có đứa bé, người nhà họ Tấn cũng sẽ không tiếc giữ chị lại, cũng không cần chị chuẩn bị giấy thỏa thuận ly hôn gì, trực tiếp nói với Tân Duệ Dương một tiếng, tự nhiên mấy luật sư của anh ấy sẽ xử lý tốt, chỉ là để cho an toàn, vẫn nên tìm luật sư tìm hiểu tình hình trước một chút, cũng không đến mức chịu thiệt quá lớn."

Nhuế Tuyết Tinh tiếp nhận đề nghị này: "Buổi chiều chị sẽ đi tìm luật sư."

"Ừm, tuy chắc chắn quyền nuôi dưỡng đứa bé chị không giành được, nhưng thứ khác vẫn có thể tranh thủ một chút, người nhà họ Tấn không có khả năng không cho phép mẹ con hai người gặp mặt."

Nhuế Tuyết Tinh cắt đứt lời anh nói: "Chuyện này không quan trọng, hiện tại chị tương đối lo lắng là bên ba mẹ."

Khóe miệng Nhuế Thành giật giật, chị cả, chị đang gây cười sao, con trai không quan trọng sao. Chỉ là Nhuế Thành biết chị cả anh không phải đang nói đùa, mới càng thấy không thể giải thích vì sao cô trở về.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Thật ra thì rất đơn giản, người hành tinh Sedna cũng không chú ý đến người thân ruột thịt -- ngay cả ba mẹ cũng không có, từ nơi nào nói máu mủ nói tình thân? Nhuế Tuyết Tinh không thể lý giải ràng buộc này của người địa cầu, tuy rằng người nhà họ Nhuế quan tâm đến cô, cô tiếp nhận cũng thật sự không có áp lực, nhưng chỉ giới hạn trong đối tượng trước mắt, trong ký ức cũng không tồn tại thằng quý nhỏ kia, đối với cô mà nói cũng không có gì khác với người xa lạ. iven=đàn=kê=quý=đon.iven=đàn=kê=quý=đon.

Đều không phải người một nhà, về sau lại có gì tốt mà gặp mặt? Phiền toái! Nhuế Tuyết Tinh càng thích không chừa đường lui.

Rất dễ nhận thấy, Nhuế Thành cũng không có đề nghị tốt hơn ba mẹ Nhuế bên kia, anh tương đối có khuynh hướng tiền trăm hậu tấu, mấy ngày nay chị anh ở nhà cũng để cho ba mẹ nhìn thấy người nhà họ Tấn đối xử lạnh nhạt với chị ấy đến mức chẳng thèm ngó ngang tới, chuyện cũng đã qua rồi, lấy tình để cảm động lấy lý lẽ nói rõ, tin tưởng ba mẹ bọn họ có thể hiểu.

Nhuế Thành đề nghị với Nhuế Tuyết Tinh không mưu mà hợp, vì vậy Nhuế Tuyết Tinh vẫn rất hài lòng vì tới đây một chuyến, lúc đứng dậy đi còn nói với em trai cô: "Sau khi tan lớp khoan hãy đi, chị đón em cùng nhau trở về."

Nhuế Thành có chút lo lắng: "Một mình chị đi tìm luật sư có thể chứ? Nếu không em xin nghỉ buổi chiều."

"Không cần em tới tham gia nào nhiệt."

Em thật sự không phải tham gia nào nhiệt. Nhuế Thành nhìn dáng vẻ tự tin bình tĩnh của chị cả anh, nuốt lời nói xuống: "Được rồi, chị lái xe chú ý an toàn."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ thích tính cách khéo léo hiểu lòng người của anh, thân mật ngất lổ tai của anh mới rời khỏi -- ở hành tinh Sedna, xoa lổ tai là một phương thức bày tỏ có ấn tượng tốt, chỉ là... Bình thường chỉ giới hạn ở giữa khác phái.

Mặc dù bọn họ cũng là khác phái, nhưng cứ có cảm giác có gì không đúng... Nhuế Tuyết Tinh vừa đi còn vừa nghi ngờ, mà Nhuế Thành nhìn bóng dáng của chị cả anh biến mất ở trong tầm mắt, sờ lên lổ tai đang đồ bưng, chẳng qua là cảm thấy hành động này của chị cả anh làm cho anh có chút thẹn thùng, ngàn lần không ngờ... Anh bị chị cả của mình tỏ tình!

Quá độc miệng rồi!

Buổi trưa Nhuế Thành tan lớp vô cùng sớm, khoảng bốn giờ rưỡi ngay cả đồ đạc cũng sắp xếp xong, anh lập tức gọi điện thoại cho chị cả anh, bên đầu kia có chút ồn ào, dường như Nhuế Tuyết Tinh nói với những người bên cạnh câu gì đó, mới rảnh tới nói chuyện với anh: "Em tan lớp rồi sao?"

"Ừm, nếu chị bận thì không cần tới chờ em, tự em ngồi xe buýt về."

Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, em đón xe tới đường XX tòa nhà XX, chính chị ở bên trong chờ em, nhanh lên một chút."

"Đường XX, chị đi chỗ đó làm gì, không phải tìm luật sư sao?"

"Bên kia đã nói xong rồi, em tới đây trước, nhanh lên." Nhuế Tuyết Tinh lời ít mà ý nhiều biểu đạt ý của mình, lập tức cúp điện thoại, nam sinh trẻ tuổi măng gầy da tây trang đứng đối diện bày ra vẻ mặt tươi cười nói với cô: "Nhuế tiểu thư, hiện tại căn hộ này của chúng tôi tuyệt đối có siêu giá trị..."

Nhuế Thành chạy tới chỗ chị anh nói, lập tức thấy cô ngồi đối diện với một nam sinh đang thao thao bất tuyệt, mà chị anh đang bình chân như vại nghe, thỉnh thoảng uống một hớp cà phê, có bao nhiêu nhân nhả, Nhuế Thành đi tới, thấy thẻ nhân viên trước ngực nam sinh kia một cái, trong lòng có chút hiểu, chào hỏi xong lập tức ngồi xuống ở bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh: "Chị, chị phải mua nhà?"

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, lúc này nam sinh đối diện cô gọi là Tiểu Lý ngồi không yên, đứng lên cười nói: "Nếu Tiểu Nhuế tiên sinh cũng tới, chúng ta lập tức đi qua xem căn hộ chứ?"

"Không vội." Nhuế Tuyết Tinh ngoắc tay gọi nhân viên phục vụ tới, gọi ly thức uống, nói với Nhuế Thành, "Nghỉ một lát trước đã."

Tiểu Lý cũng thấy mồ hôi rịn trên trán Nhuế Thành, ngượng ngùng cười cười, ngồi xuống lần nữa, trong chốc lát anh ta đã khôi phục lại miệng lưỡi trơn tru, nói từ Nhuế Tuyết Tinh có chút trẻ tuổi tới Nhuế Thành thông minh mạnh mẽ, không biết còn tưởng rằng anh ta biết đôi chị em trai này đã bao nhiêu năm!

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa*, tuy Nhuế Tuyết Tinh là Tấn phu nhân không lên được mặt bàn, nhưng lấy tài sản cá nhân của cô, vị trí ở chỗ này không tính là hẻo lánh, mua toàn bộ những thứ trang hoàng cho căn nhà, còn một lần thanh toán hết, cũng không có bao nhiêu áp lực, Tiểu Lý từ phương diện khí chất nhìn ra con người Nhuế Tuyết Tinh có chút giá trị, vì vậy mới ra sức nói, dù sao anh ta là nghề cò vắn cao cấp, chung cư của bọn họ cũng coi như là tiểu khu hạng sang, cũng không phải có thể nhiệt tình như vậy với bất kỳ ai -- dĩ nhiên, Nhuế Tuyết Tinh lái chiếc xe sang trọng kia, đó mới là nguyên nhân chủ yếu Tiểu Lý đặt cược vào người cô, khí chất hư vô nhẹ nhàng như vậy, ai bắt được nỏ? ien+dan+le+quy+don+com

(*Lạc đà gầy so ra còn lớn hơn ngựa: dù lạc đà có gầy gò, nhưng khung xương của nó vẫn lớn hơn con ngựa. Ý nói: dù gia đạo có sa sút trở thành gia đình bình thường thì so ra vẫn hơn những gia đình vốn đã bình thường.)

Nhưng trình độ của Nhuế Tuyết Tinh cũng không sai biệt lắm cứ như vậy, nguyên chủ không biết quản lý tài sản sẽ không đầu tư, mình lại xa xỉ thích

hương thụ, có thể giữ lại một khoản tiền mua nhà đã rất giỏi rồi, sau khi Nhuế Tuyết Tinh kiểm tra số dư còn lại trong tài khoản cũng cảm thấy rất vui mừng.

Căn nhà cứ như vậy mà mua lại, hoàn cảnh lân cận và lắp đặt thiết bị khắp mọi mặt cũng làm Nhuế Tuyết Tinh rất hài lòng, trực tiếp xách va ly vào ở, càng thêm có ít phiền toái, Tiểu Lý nhiệt tình muốn mời chị em nhà họ Nhuế ăn cơm, chỉ là Nhuế Tuyết Tinh nhớ kỹ thức ăn ngon của mẹ Nhuế, nên không chút do dự mà cự tuyệt, trên đường về nhà, Nhuế Thành không đưa ra ý kiến gì với chuyện Nhuế Tuyết Tinh mua nhà, lại cau mày hỏi cô: "Chị sau này chị định làm gì?"

Nhuế Tuyết Tinh thoải mái dựa vào chỗ cạnh tài xế, nhàn nhạt ừm một tiếng, "Còn muốn làm cái gì?"

"..." Nhuế Thành vô lực nói, "Cuộc sống sau này của chị... Bây giờ trong tài khoản của chị còn bao nhiêu tiền?"

Nhuế Tuyết Tinh lờ đi mà ý nhiều: "Không còn."

Chân mày Nhuế Thành nhíu sâu hơn, nhưng cũng không kinh ngạc, chị cả anh tiền như nước, ở trong ký ức chị ấy cũng thích hưởng thụ, chị cả anh có thể mua căn nhà này đã nằm ngoài sự dự liệu của anh rồi, anh chỉ lo lắng cuộc sống sau này của chị ấy, chị anh vai không thể gánh tay không thể xách, từ nhỏ chưa từng ăn khổ gì, lại làm mấy năm "bà lớn", cuộc sống tương lai sẽ khổ cực rồi! Mặc dù nhà họ Tấn cũng sẽ không bạc đãi chị anh, nhưng dù sao miệng ăn núi lở, càng làm anh lo lắng hơn chính là, chị anh thật sự có thể chịu được thân phận thay đổi sao?

Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ, cũng biết Nhuế Thành đang lo lắng cái gì, ở hành tinh mẹ của cô, bị người hoài nghi như vậy thật sự là một sự coi thường, nhưng dần dần thích ứng phương thức sống của người địa cầu, Nhuế Tuyết Tinh nhìn ra, nghe được lời này cô cũng không cảm thấy không vui. Mặc dù Nhuế Tuyết Tinh chưa suy nghĩ kế sách sinh tồn sau này, nhưng mà trên mặt lại rất bình tĩnh hơn nữa tự tin cười một tiếng, "Đến lúc đó sẽ biết."

Ngày thứ ba đi tới địa cầu, Nhuế Tuyết Tinh tính toán giải quyết phiền toái lớn nhất trên người nguyên chủ này, như vậy, gặp Tấn tiên sinh trong truyền thuyết là nhất định, Nhuế Thành nhắc nhở cô: "Chị, chị biết Tấn tiên sinh ở chỗ nào sao?"

"Không phải ở công ty?"

"Hôm nay là chủ nhật."

Nhất thời Nhuế Tuyết Tinh kịp phản ứng, gật đầu một cái: "Chị gọi điện thoại cho anh ta trước."

Ở bên trong kho ký ức của nguyên chủ, về những người khác đều sơ lược, quản gia Lâm sống chung với nguyên chủ hơn bảy năm, kho ký ức cũng không có tên đầy đủ của bà ấy, mà về những người không tiếp xúc quá nhiều như con trai của cô, ba mẹ em trai em gái thì tin tức của họ càng ít, có thể nghĩ người phụ nữ này máu lạnh đến mức nào, nhưng mà lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, có một người lại vô cùng đặc biệt, dĩ nhiên chính là vị Tấn tiên sinh trong truyền thuyết, ở bên trong kho ký ức của nguyên chủ, tràn đầy tất cả các chuyện của Tấn tiên sinh từ chuyện lớn đến nhỏ đến cả những chuyện vụn vặt, từ lần đầu bọn họ gặp mặt, mỗi một lần chung đụng, thậm chí ngay cả Tấn tiên sinh có bao nhiêu người tình, nguyên chủ cũng rõ như lòng bàn tay.

Có thể để cho nguyên chủ yêu thích Tấn tiên sinh mà làm được đến tình trạng này, nếu chuyện này cũng không tính là thấp mà nói. Chỉ là Nhuế Tuyết Tinh không có chút cảm động nào, cô rất muốn đập vỡ đầu nguyên chủ này ra, xem một chút bên trong nhét chính là rom rạ hay bùn.

Thật sự cũng không nhẫn tâm châm chọc nữa rồi!

Ở bên trong kho ký ức của nguyên chủ, mặc dù tất cả các chuyện của Tấn tiên sinh đều thu vào trong đó, lại không có gì miêu tả đến tính cách của Tấn tiên sinh kia, cũng không biết là xuất hiện BUG (lỗi), hay là cô ấy hoàn toàn cũng không hiểu rõ tính cách của Tấn tiên sinh, Nhuế Tuyết Tinh chỉ có thể kết hợp phong cách giải quyết công việc của Tấn tiên sinh, suy đoán đây là một người đàn ông lạnh lùng, cho nên khi nghe được giọng nam gần như được gọi là dịu dàng ở đầu bên kia điện thoại thì phản ứng đầu tiên của Nhuế Tuyết Tinh là: "Cảm phiền báo tôi tìm Tấn Duệ Dương tiên sinh, cảm ơn."

Cúp điện thoại sắc mặt Nhuế Tuyết Tinh không tốt lắm, áp lực đập vào mặt, Nhuế Thành không khỏi nghiêm trang thêm hai phần, tiến lên cẩn thận hỏi: "Tấn tiên sinh không có thời gian gặp chị?"

"Hiện tại anh ta rảnh."

"Vậy sao chị mất hứng?"

Giương mặt của Nhuế Tuyết Tinh không chút thay đổi, "Anh ta bảo chị đi nhà chính nhà họ Tấn."

"Cái này..." Nhuế Thành không biết cuộc sống gia đình của chị cả mình mấy năm nay thế nào, không biết rốt cuộc nhà chính nhà họ Tấn có tình hình gì, nhưng nhìn bộ dạng này của chị anh cứ có cảm giác như đâm rỗng hang hỏ vậy, anh suy nghĩ, hỏi: "Cần em đi cùng với chị không?"

"Không cần." Nhuế Tuyết Tinh lắc đầu, lại hỏi, "Ba mẹ đều đi ra ngoài, nhưng Tiểu Dương đâu?"

"Nó đi làm, công ty bọn họ là làm theo chế độ luân phiên."

"Vừa đúng lúc, em cùng theo chị đi ra ngoài, sau đó có chuyện muốn em đi xử lý."

Nhà chính nhà họ Tấn, Tấn Duệ Dương dứt cho con trai ăn xong sáng lại chơi thêm một lát, sau khi nhận được điện thoại ở thư phòng suy nghĩ thật lâu,

sau đó, ngẩng đầu lên nhìn về phía người đối diện: "Gần đây cô ấy làm cái gì?"

Thanh niên mang giày da tây trang cúi đầu bình tĩnh trả lời: "Kể từ sau bữa tiệc ngày đó, ngày hôm sau phu nhân trở về nhà mẹ đẻ."

"Ở nhà họ Nhuế hai ngày?"

"Đúng vậy."

Người đàn ông nhú mày, tiếng cười khê êm tai vang lên ở trong nhà, sau đó anh lại nâng khóe miệng lên, gõ bàn một cái nhẹ giọng hỏi: "Cậu cảm thấy lần này cô ấy tìm tôi... Sẽ có chuyện gì đây?"

"... Không biết." Người trẻ tuổi trốn tránh: "Ngày hôm qua phu nhân và em trai đi mua một căn nhà mới, là loại trực tiếp vào ở."

Trong đáy mắt người đàn ông thoáng qua một chút hứng thú, gạt đầu một cái: "Tôi biết rồi, cậu đi làm việc đi."

"Vâng"

Sau khi người trẻ tuổi rời khỏi đây không bao lâu, cửa thư phòng bị đẩy ra lần nữa, chỉ là động tĩnh rất nhỏ, người đàn ông cúi đầu đọc sách làm bộ không thấy Tiểu Nhiên Nhiên đang len lén đi đến gần, cho đến khi đôi mắt bị đôi bàn tay nhỏ bé đó che kín: "Ba!"

"Tiểu Nhiên."

Tiểu Chính Thái** dễ thương luột leo lên ngồi trên đầu gối Tấn Duệ Dương, ôm cổ của anh: "Ba nói muốn dẫn con đi chơi mà, mấy tháng rồi chúng ta không cùng đi ra ngoài!"

(**Tiểu chính thái: ý nói những cậu bé/ thiếu niên/ chàng trai trẻ tuổi, hiền lành, ngây thơ.)

"Hôm nay không được."

"Tại sao?" Lòng mày của Tiểu Nhiên Nhiên dễ thương nhú lại, Tấn Duệ Dương vỗ vỗ tay của cậu bé, cười đến dịu dàng, "Hôm nay mẹ con sẽ tới."

Biểu cảm trên mặt của Tiểu Nhiên Nhiên biến mất trong nháy mắt không còn một mống, không vui không che giấu chút nào: "Mẹ tới làm gì?"

Tấn Duệ Dương chỉ mỉm cười, không lên tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thân Thân Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Trong xe Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Thành vẫn đắm đuối đương tài xế, Nhuế Tuyết Tinh sai bảo em trai không chút nào nương tay, thoải mái dựa vào ghế lái phụ nhắm mắt nghỉ ngơi, biết cô không ngủ, Nhuế Thành hỏi: "Chị, chị còn chưa nói muốn em giúp chị xử lý chuyện gì."

Nhuế Tuyết Tinh mở hai mắt ra, bình tĩnh nói: "Em đến nội thành rồi đi vòng vòng, xem một chút chỗ nào mở nhà hàng tương đối thích hợp, nếu cảm thấy thích hợp trực tiếp tìm người phụ trách nói chuyện một chút."

"Chị muốn mở nhà hàng?"

Nhuế Tuyết Tinh nhếch môi: "Không phải là em hỏi chị sau này tính toán nuôi sống mình thế nào sao?" Vừa có thể làm ra tiền, vừa có thể thỏa mãn sở thích của mình, Nhuế Tuyết Tinh vì mình cơ trí có chút khen thưởng.

Nhuế Thành không thể không đội cho cô chậu nước đá: "Nhưng chị biết nấu nướng không? Chị sẽ kinh doanh sao?" Anh biết tính cách của chị cả mình, khẳng định chị ấy sẽ chường nết loại buôn bán nhỏ này, nhưng kinh doanh nhà hàng hạng sang lại tốt như vậy sao? Hơn nữa sau này không có nhà họ Tấn làm nui dựa, chị anh lại không chăm chỉ, tuyệt đối chịu không được giày vò như vậy!

Nhuế Tuyết Tinh dùng ánh mắt "người địa cầu ngu xuẩn" liếc nhìn Nhuế Thành, hạ mình mở kim khẩu: "Chỉ cần có tiền, nhân tài không phải vấn đề."

Nhuế Thành không được tự nhiên sờ lỗ mũi một cái, đây không phải là anh quan tâm quá sẽ bị loạn sao, cho tới bây giờ người chị cả này đều không phải là một người dịu dàng, nếu như đối lại những người khác anh mới không lo lắng như vậy. Mặc dù biết Nhuế Tuyết Tinh nói không sai, Nhuế Thành vẫn nhìn không được sử dụng câu nói trên miệng của em gái nhà anh: "Người đại gian đại ác là kẻ có tiền!" Không đúng, dường như chị anh đã nghèo rớt mồng tơi rồi, Nhuế Thành hoài nghi nhìn cô một cái: "Nhưng toàn bộ tiền tích góp của chị đã dùng để mua nhà rồi, còn có tiền mở nhà hàng sao?"

Nhuế Tuyết Tinh đồng ý: "Cho nên chị đi kéo tài trợ, em tìm hiểu tình huống trước một chút."

Nhuế Thành ngay cả châm chọc cũng không có sức, mặc dù cái từ "kéo tài trợ" này quá không thỏa đáng, nhưng mà đặt trong tình cảnh lại hết sức hài hòa, chỉ là anh vẫn khuyên nhủ: "Em đề nghị chị lấy cổ phần nhà họ Tấn, nhất định hàng năm có hoa hồng, thế nào cũng không chết đói, một lần đổi thành tiền mặt, tuy bây giờ nhìn thật sự nhiều, nhưng về lâu về dài tuyệt đối thua thiệt, người bình thường muốn mua cổ phiếu nhà họ Tấn cũng mua không được!" Nhuế Thành không lo lắng nhà họ Tấn sụp đổ, nghe nói nhà họ Tấn là nhà làm quan trăm năm, ở quân đội và chính phủ đều có quan hệ, hiện tại chủ nhà Tấn Duệ Dương lại được mọi người khen ngợi là thanh niên vừa trẻ đẹp vừa có tài, không phải người bình thường, nói thế nào nhà họ Tấn cũng sẽ không dễ dàng Game Over.

Nhuế Tuyết Tinh hoàn toàn không suy tính: "Chị không cần có bất kỳ liên quan gì đến nhà họ Tấn."

"Nhưng Tấn An Nhiên là do chị sinh ra, điểm này không thay đổi được."

Nhuế Thành có ý tốt khuyên bảo cô đừng có nguyên tắc như thế, nghe, chỉ cần có Tấn An Nhiên ở đây, đời này của cô sẽ không chật đút được có liên quan đến nhà họ Tấn, nhưng Nhuế Tuyết Tinh lại nghe anh "nhắc nhở", suy nghĩ một lát, nghiêng đầu nhìn anh: "Có lẽ chị cũng cần chuẩn bị một phần kế sách đoạn tuyệt quan hệ mẹ con?"

Nhuế Thành không hề chuẩn bị, nghe vậy tay vừa trượt xuống, thiếu chút nữa trước mắt bao nhiêu người vượt đèn đỏ, nhưng vẫn được anh đập phanh lại, quay đầu kinh ngạc nhìn Nhuế Tuyết Tinh, còn chưa kịp nói chuyện, Nhuế Tuyết Tinh lại đang vì mình tán thưởng: "Ừm, cái ý nghĩ này không tệ, nói không chừng nhà họ Tấn nhìn thái độ của chị, sẽ nguyện ý tài trợ nhiều một chút."

Quả thật Nhuế Thành không biết nên nói cái gì cho phải, nếu chị anh thật sự vì tiền cái gì cũng đều làm, còn không bằng giữ Tấn An Nhiên, chỉ cần Tấn An Nhiên nghe chị ấy, chị ấy ở nhà họ Tấn hô phong hoán vũ cũng không vấn đề gì, nhưng nếu như nói chị ấy coi tiền bạc là cần bả, rồi lại cắt đứt hoàn toàn quan hệ với con trai chỉ vì đổi được nhiều "tài trợ" hơn từ nhà họ Tấn. Nhuế Thành trải qua ở chung với Nhuế Tuyết Tinh, biết chị ấy thay đổi, không phải là người có ánh mắt nông cạn như vậy, cho nên chỉ còn lại một khả năng, quả thật chị ấy đã muốn tìm tất cả biện pháp vạch rõ giới hạn với nhà họ Tấn rồi.

Cho dù hận nơi đó như vậy, hận đến con trai cũng không muốn có quan hệ gì sao? Trong ánh mắt Nhuế Thành mang theo vẻ phức tạp nhìn Nhuế Tuyết Tinh, lời khuyên bảo cũng không nói ra khỏi miệng, anh nghĩ khi trở về nên để mẹ và em gái nói bóng nói gió hỏi một chút cuộc sống ở nhà họ Tấn của chị ấy, về phương diện này đàn bà con gái tương đối dễ nói chuyện.

Sau đó, Nhuế Thành bị chị cả anh tàn nhẫn ném ở bên lề đường, khi ném anh xuống, Nhuế Tuyết Tinh vẫn còn đang cảm thán không thôi: "Dù sao em cũng đã biết lái xe, có thời gian tự mình đi chọn một chiếc đi!"

Thiếu chút nữa Nhuế Thành ghé vào trước cửa xe cầu xin buông tha cho anh, đương nhiên là để cho chị cả anh buông tha cho ví tiền của mình, chị tiêu tiền như vậy đến khi trở nên nghèo nàn là do chị tạo ra đấy, nếu như chị nói chị có thể chịu được cuộc sống không có tiền. Chỉ là, lý do Nhuế Thành cự tuyệt đề nghị của Nhuế Tuyết Tinh cũng rất cao thượng: "Muốn mua xe cũng là tự em mua."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ nhìn Nhuế Thành, không nấn không nhặt gậy đầu một cái, đập cần ga chạy đi, Nhuế Thành cho rằng cô đã hiểu kiên trì của anh, nhưng Nhuế Tuyết Tinh sẽ làm anh hiểu được thói quen của cô.

Khi Nhuế Tuyết Tinh đến nhà họ Tấn Nhà, vừa đứng qua thời gian dùng cơm, hôm nay chủ nhân nhà họ Tấn chỉ có hai cha con Tấn Duệ Dương ở đây, cho nên trong phòng ăn to như vậy, ở trên bàn ăn thật dài, một lớn một nhỏ ngồi phía trên làm người ta cảm thấy hết sức thê lương, dĩ nhiên hai người trong cuộc không cảm thấy như vậy, mà Nhuế Tuyết Tinh cũng không có dư thừa tình cảm để cảm nhận.

"Tiên sinh, phu nhân tới." Quán gia ở bên cạnh nhẹ giọng nhắc nhở, giống như Tấn Duệ Dương mới nhìn thấy cô tới đây, đôi mắt phượng hẹp dài nhú mày nhìn về phía Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh, em đã đến rồi?"

Nhuế Tuyết Tinh giật giật khóe miệng, về bên ngoài thì cười nhưng trong lòng không cười: "Đúng vậy ạ, hi vọng không có quấy rầy đến hai người." Nói xong, cặp mắt đẹp trực tiếp quét về phía Tấn An Nhiên không nhúc nhích xem cô hoàn toàn không tồn tại bên cạnh.

Cơ thể nhỏ bé của Tấn An Nhiên khẽ run một cái, không tự chủ như ba cậu vậy, có thể cười đến nhiệt tình xán lạn với người chẳng thèm ngó ngang tới. Tấn An Nhiên trực tiếp nhú mày, trong lòng có chút tức giận với người chỉ có tên là "mẹ" mà chưa bao giờ làm tròn trách nhiệm lại nhìn cậu như vậy kia.

Tấn Duệ Dương tốt tính cười: "Hắn là chưa ăn cơm nhỉ? Ngồi chung một chỗ đi, bảo quán gia thêm một bộ bát đĩa nữa." Nói xong, lại xoa đầu Tấn An Nhiên, không nhẹ không nặng nói: "Mẹ tới, mau chào một tiếng."

Nhuế Tuyết Tinh ngồi xuống vị trí cách hai cha con này không xa không gần, quét mắt nhìn thức ăn phong phú mà ngon mắt làm người ta thèm thuồng trên bàn, không ngờ không có một chút ham muốn nào, vì vậy cô nói với quán gia đứng không nhúc nhích bên cạnh: "Bát đĩa cũng không cần, tôi nói xong việc sẽ đi."

Quán gia cũng không ngờ Nhuế Tuyết Tinh sẽ có phản ứng này, sững sốt một chút, lại chuyển hướng nhìn Tấn Duệ Dương, Tấn Duệ Dương vẫn nở nụ cười, bộ dạng dửng dưng lại quan tâm: "Có chuyện gì, hay là chờ cơm nước xong rồi hãy nói."

Nhuế Tuyết Tinh kéo môi, nhưng không có lên tiếng.

Từ đầu đến cuối Tấn An Nhiên không có mở miệng chào Nhuế Tuyết Tinh, trên mặt cẩn thận tỉ mỉ dùng cơm, cơ thể nhỏ bé lại căng đến cứng ngắc, hình như quyết định nếu người "mẹ" trên danh nghĩa này dám can quấy, nhất định cậu sẽ không nhịn nữa -- hai chữ "càn quấy" này, Tấn An Nhiên nghe được hai đi quét dọn hành lang nói khi đang trên đường đi tới phòng ăn, mặc dù nói không biết chân chính "càn quấy" là dạng gì, thế nhưng cậu lại rất rõ ràng

hai chữ này là dùng để hình dung "mẹ" cậu.

Vậy mà, ngoại trừ cái nhìn từ khi mới vào cửa kia, đến một ánh mắt Nhuế Tuyết Tinh cũng không cho Tấn An Nhiên, giống như coi cậu không tồn tại, điều này làm cho Tấn An Nhiên cảm thấy mình khốn trương chính là một chuyện cười.

Nhuế Tuyết Tinh không để ý Tấn An Nhiên, chút để ý cũng không ở trên người Tấn Duệ Dương, mặc dù cô không muốn ăn nhưng quả thật đói bụng, vì vậy thong thả ung dung ăn nửa chén cháo nhỏ, sau đó lau miệng, ung dung chờ hai cha con này dùng cơm xong.

Thật sự Tấn Duệ Dương không cố ý kéo dài, ăn cơm chậm là bởi vì thói quen mà thôi, luôn muốn duy trì phong độ tao nhã phong cách quý phái mà thôi, có thể ăn nhanh mới không khoa học, cơm nước xong, xoa đầu Tấn An Nhiên bảo cậu trở về phòng của mình ngủ trưa, mặc dù cũng nhắc nhở cậu nói mẹ của cậu một câu "tạm biệt", nhưng mà Tấn An Nhiên chỉ gật đầu với Nhuế Tuyết Tinh, ngay cả nụ cười cũng không có, sau đó lập tức xoay người rời đi, lại làm như không thấy, từ chi tiết này, Nhuế Tuyết Tinh cũng sẽ không bị Tấn Duệ Dương dụ dỗ làm cho mẹ hoặc, người đàn ông này, lại có thể cho phép con trai anh ta không tôn trọng mẹ của con anh ta, có thể nghĩ được anh ta bất mãn với chủ cũ này thế nào.

Nói không chừng có thể kéo được nhiều tài trợ hơn. Nghĩ đến điểm này, Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy Tấn Duệ Dương cũng không phải không thể chịu được. Đưa mắt nhìn cơ thể nhỏ bé của Tấn An Nhiên biến mất ở trong tầm mắt, ánh mắt Tấn Duệ Dương xẹt qua đôi mắt của Nhuế Tuyết Tinh, thấy trong đôi con ngươi kia không có chút tình cảm nào, ánh mắt khẽ đông lạnh, trong nháy mắt lại nhẹ nhàng đứng lên: "Đi thư phòng nói chuyện."

"Chúng ta ly hôn." Nhuế Tuyết Tinh đi thẳng vào vấn đề.

Tay Tấn Duệ Dương nâng bình trà dừng một chút, vẫn kiên trì rót cho Nhuế Tuyết Tinh một ly trà xanh, sau đó bưng ly trà của mình khẽ nhấp một ngụm, sau đó đặt ly xuống nhìn vào mặt Nhuế Tuyết Tinh, cười nói: "Nếu như em vẫn còn để ý chuyện Hứa Tinh, hoàn toàn không cần thiết.... ..."

"Xin lỗi, tôi hoàn toàn không để ý cô ta là ai." Nhuế Tuyết Tinh cắt đứt lời nói của Tấn Duệ Dương, càng thêm trực tiếp nói: "Chúng ta ly hôn, tôi lập tức rời khỏi nhà chính nhà họ Tấn, tôi biết Tấn phu nhân tôi đây cũng không nhiều người biết, anh không cần lo lắng tôi dùng danh nghĩa nhà anh làm chuyện gì, mà Tấn An Nhiên anh cũng không cần để ý, tôi cam đoan sau này sẽ không xuất hiện trước mặt con, quấy rầy cuộc sống của nó."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Bên trong phòng vô cùng yên tĩnh, gần như có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, nhưng đàm phán cũng chú trọng nhất là không biến sắc, Tấn Duệ Dương không mở miệng, Nhuế Tuyết Tinh cũng suy trì bình thần, cô cúi đầu nhìn nước trà từ từ bốc hơi nóng, một lát sau, Tấn Duệ Dương nhếch môi, cười đến vui vẻ: "Hôm nay quả thật An Nhiên có chút quá đáng, đợi anh nói với con, em tội gì tức giận như vậy." Bỗng nhiên dừng lại một chút, Tấn Duệ Dương ý vị sâu xa nói: "Dù sao, giữa mẹ con không có thù oán."

Nhuế Tuyết Tinh thay đổi sắc mặt, hai hàng lông mày tinh xảo có chút không nhịn được nhíu lên, tận lực bình tĩnh nói: "Tôi không tức giận, cũng không phải đùa giỡn với anh, anh nhất định phải tin lời tôi nói, chúng ta có thể ký hiệp nghị."

Giống như rút cuộc thấy được nghiêm túc trong lời nói của Nhuế Tuyết Tinh, ý cười trên môi của Tấn Duệ Dương dần dần thu lại, bình tĩnh mà sắc bén nhìn Nhuế Tuyết Tinh, lời nói ra vẫn rất dịu dàng: "Như vậy, nói cho anh biết tại sao đột nhiên có ý nghĩ như vậy?"

Có thể là do Tấn Duệ Dương quen dỗ trẻ con, trong giọng nói đều mang mấy phần dỗ dành, dĩ nhiên có lẽ là trời sinh anh như vậy, làm cho người ta tự giác thả lỏng ở trước mặt anh, cũng làm cho người ta rất dễ dàng sinh ra ấn tượng tốt với anh, cho nên Tấn An Nhiên đối với thái độ không làm sao khi chơi với cậu của ba cậu, so với Nhuế Tuyết Tinh hiếm gặp đến vài lần hơn kém nhau một trời một vực.

Nhưng mặc kệ anh ám áp không ác ý thế nào, Nhuế Tuyết Tinh vẫn bày ra cảnh giác rất lớn với anh.

Người địa cầu quả thật là phiền! Một hai đều muốn hỏi cô tại sao, lặp lại liên tục câu hỏi, thật ra thì nào có nhiều lý do như vậy, nhìn anh không thuận mắt mà thôi, không được sao!

Tấn Duệ Dương thấy được vẻ không bình tĩnh trong mắt Nhuế Tuyết Tinh, vẫn không tức giận, vẫn tốt tính cười, giọng nói cũng tiếp tục dịu dàng, nhưng khi nói ra lời lại không dịu dàng một chút nào, anh nhẹ giọng nói: "Tuyết Tinh, chúng ta kết hôn nhiều năm như vậy, em cũng biết, nhà họ Tấn là kiểu gia đình gì. Ly hôn không phải chuyện nhỏ, nếu như lý do không thích hợp, dĩ nhiên là không thể tùy tiện đồng ý."

Người chồng hỏi vợ mình tại sao muốn ly hôn, không phải bởi vì tức giận, mà chỉ muốn tìm một lý do thích hợp mà thôi -- người bình thường, cũng sẽ cảm thấy rất buồn cười với chuyện này, thật may Nhuế Tuyết Tinh không dùng lối suy nghĩ của người địa cầu mà suy nghĩ, nếu không, thành kiến của cô với Tấn Duệ Dương còn phải sâu hơn một phần.

Chẳng qua Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy người địa cầu thật phiền đến không có bạn bè rồi! Nhưng mà, cảnh cáo giấu trong câu nói dịu dàng của Tấn Duệ Dương, cô cảm giác rõ ràng, người địa cầu có câu "kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt", thôi, quá trình phiền toái thì mặc kệ phiền toái đi, chỉ cần kết quả là được. Nhuế Tuyết Tinh thế cô đã rất lâu rồi không thử cảm giác cúi đầu.

"Đã không còn cảm giác với anh nữa rồi, cũng chán ghét ở nhà họ Tấn, dù sao nhà họ Tấn cũng không có thứ gì đáng giá để tôi lưu luyến, cho nên rời đi, quay trở về cuộc sống của người bình thường lần nữa, hài lòng với mấy lý do này chứ?"

Khi nghe được Nhuế Tuyết Tinh nói lý do thứ nhất, Tấn Duệ Dương nhướn lông mày thật cao, anh luôn quan sát nét mặt của Nhuế Tuyết Tinh, cố gắng từ trên mặt cô tìm ra được một chút dấu vết lạt mềm buộc chặt, không còn cảm giác với anh nữa rồi? Còn có ý để điều này làm lý do thứ nhất?

Đối với Nhuế Tuyết Tinh nghiêm túc đưa ra một hai ba lý do, phản ứng của Tấn Duệ Dương là nhếch môi cười khê: "Ha ha, đừng làm rộn."

Lúc này Nhuế Tuyết Tinh thật sự nhăn mày lại, ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Tấn Duệ Dương: "Anh có ý gì?"

"Không có ý gì, chỉ nhắc nhở em một câu mà thôi."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ cảm thấy từ "nhắc nhở" này tràn đầy ác ý, cô cau mày, nghĩ thầm mình quả nhiên còn chưa hiểu sâu người địa cầu, có lẽ người trước mặt này là người địa cầu không bình thường, suy nghĩ một chút, cô lấy ra lá bài tẩy cuối cùng: "Cũng cắt đứt quan hệ mẹ con với Tấn An Nhiên."

Trong nháy mắt Tấn Duệ Dương có một chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục bình thường, cười ha hả nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Em có yêu cầu gì, có thể nói."

Chỉ là đừng nói ly hôn. Nhuế Tuyết Tinh nghe hiểu ý tại ngôn ngoại của anh ta. Hai người đều rất kiên quyết, Tấn Duệ Dương vẫn cười híp mắt, thái độ cũng kiên quyết rất rõ ràng, dĩ nhiên Nhuế Tuyết Tinh cũng không thể lui bước, trong lúc nhất thời có chút giằng co, là điện thoại của Nhuế Tuyết Tinh phá vỡ tình cảnh căng thẳng này, thấy người gọi tới, Nhuế Tuyết Tinh ngay trước Tấn Duệ Dương nghe máy

"Nhuế Thành."

"Chị, em đã xem kỹ mấy nhà hàng, chị đàm phán với bên kia thế nào?"

Nhuế Tuyết Tinh cau mày, thẳng thắn: "Anh ta không đồng ý."

Nhuế Thành cũng rất kinh ngạc: "Tại sao?"

Nhuế Tuyết Tinh nhìn Tấn Duệ Dương, khóe miệng đối phương luôn duy trì độ cong không thay đổi, giống như cái gì cũng không nghe thấy, ánh mắt của Nhuế Tuyết Tinh lạnh lẽo, cũng không kiêng dè nữa, ngay trước mặt Tấn Duệ Dương châm chọc: "Anh ta nói đây không phải là chuyện nhỏ, lý do chị đưa ra không đầy đủ. Quả thật là phiền!"

Nhuế Thành im lặng trong chốc lát, chột nói: "Vậy thì đi trước thôi, chị, em qua đón chị."

"Như vậy sao được, chuyện cũng còn chưa làm xong. . . ."

Nhuế Thành ngắt lời cô: "Gặp mặt sau lại nói, em gọi xe qua ngay bây giờ."

Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một chút, nói: "Không cần, nói địa chỉ của em cho chị biết, chị lái sang tìm em"

"Vậy cũng được." Nhuế Thành nói địa chỉ cho Nhuế Tuyết Tinh, chỉ sợ cô không nghe lời của mình nói, lại nhắc nhở một câu, "Hiện tại lập tức tới đây."

"Chị biết rồi." Cúp điện thoại, Nhuế Tuyết Tinh mặt lạnh đứng lên, nhìn thẳng vào mắt Tấn Duệ Dương: "Hôm nay tôi mang rất nhiều thành ý đến gặp anh, đáng tiếc anh quá không phối hợp, lần sau, tôi sẽ trực tiếp nhờ luật sư tới đây, hi vọng đến lúc đó thái độ của anh có thể khá hơn một chút."

Tấn Duệ Dương im lặng nghe xong lời Nhuế Tuyết Tinh nói, cười nói: "Không có lần sau." Giọng nói mặc dù ảm áp, lại mang theo mấy phần chắc chắn làm người ta không cần hoài nghi.

Nhuế Tuyết Tinh hừ hừ, không có ý định ở lại, mặc dù dáng vẻ của Tấn Duệ Dương rất không tệ, thậm chí là vượt ra khỏi vẻ đẹp trung bình của người địa cầu, bao gồm cả Tấn An Nhiên mang về bên ngoài tô vàng nạm ngọc, hai người cộng lại, cũng không đẹp như em trai đẹp trai làm cho người ở chung một chỗ cảm thấy thoải mái tinh thần.

Tấn Duệ Dương lại gọi Nhuế Tuyết Tinh: "An Nhiên nói muốn anh cùng đi chơi với nó, hiếm có thời gian, cùng đi không?"

"Không cần, cảm ơn."

Tấn Duệ Dương nhắc nhở: "An Nhiên là con trai của em"

"Nó họ Tấn không phải họ Nhuế." Nhuế Tuyết Tinh nói xong, đi tới cửa kéo một cái, từ trên cao nhìn xuống mới thấy Tiểu Nhân Nhân chỉ cao đến trên eo cô, giọng nói lạnh nhạt giống như với người xa lạ: "Xin nhường đường một chút."

Lần đầu tiên làm chuyện này còn bị bắt được tại chỗ Tấn An Nhiên có chút hốt hoảng, mắt không ngừng nháy, gương mặt trắng như ngọc cũng có chút đỏ ửng, còn tưởng rằng người mẹ này của cậu sẽ không chút lưu tình mắng cậu, chỉ là, Nhuế Tuyết Tinh không để ý chút nào, thậm chí bày ra dáng vẻ người xa lạ với cậu, lại càng thêm làm cho Tấn An Nhiên nhỏ tuổi cảm thấy khó chịu.

So với nghe được người giúp việc trong nhà cười nhạo cậu có một người mẹ không ra gì còn khó chịu hơn.

Đương nhiên Tấn Duệ Dương không để lỡ một màn ở cửa này, thấy con trai cắn môi đứng ở cửa, anh thu lại suy nghĩ trong đáy mắt, ngoắc ngoắc tay với Tấn An Nhiên: "An Nhiên, mẹ phải về, nói 'tạm biệt' với mẹ con."

"Tạm biệt." Tấn An Nhiên nhỏ giọng nói xong, xoay người chạy vào thư phòng, nằm ở trên hai chân Tấn Duệ Dương. Nhuế Tuyết Tinh vẫn còn chưa thoát khỏi đôi mắt nhỏ ẩn chứa uất ức kia, rồi lại thấy hình ảnh cha con tình thâm này, ánh mắt lạnh nhạt, nói với Tấn An Nhiên: "Tạm biệt."

Tấn Duệ Dương hỏi: "Cần tiền em không?"

"Không cần, cảm ơn."

"Tuyết Tinh không cần khách khí như thế." Tấn Duệ Dương ý vị sâu xa nói: "Dù sao chúng ta là vợ chồng."

Nhuế Tuyết Tinh ngay cả một cái liếc nhìn cũng lười, đi thẳng, nhìn bóng dáng Nhuế Tuyết Tinh biến mất ở trong tầm mắt, Tấn An Nhiên mới ngẩng đầu chôn ở chân ba lên, nhìn Tấn Duệ Dương: "Bà ấy không muốn con sao? Là hồi hận sinh ra con sao?"

Ánh mắt Tấn Duệ Dương lạnh lùng: "Lời này con nghe ai nói?"

"Chính bà ấy mới nói."

"Câu hồi hận khi sinh ra con đấy."

Tấn An Nhiên cúi đầu: "Lần trước nghe đi giúp việc trong phòng bếp nói, họ cứ nói bà ấy như thế này thế kia."

"Nghe này." Giọng nói của Tấn Duệ Dương cũng không nghiêm nghị, lại tự có một cỗ khí thế làm cho không người nào có thể sao lãng được: "Con là con trai, bản thân có đôi mắt, nên học được chính tự mình đi nhìn, mà không phải con nghe người ta nói như thế nào."

Trong mắt Tấn An Nhiên từ từ hiện lên chút sương mù: "Nhưng mà đáng vẻ của bà ấy không xem con như."

"Vậy thái độ hôm nay của con với mẹ con thế nào?" Tấn An Nhiên uất ức cũng không làm cho Tấn Duệ Dương thương tiếc, thậm chí anh lấy tay nâng đầu Tấn An Nhiên, nhìn hai mắt của cậu: "Cô ấy là mẹ con."

Sương mù dày đặc trong mắt Tấn An Nhiên gần như đều muốn nhỏ giọt xuống rồi, cuối cùng vẫn ở dưới ánh mắt kiên định của ba, chậm rãi gạt đầu. Tấn Duệ Dương hài lòng vỗ đầu của cậu: "Nhanh đi ngủ trưa một lát." đ.đ. l. q.đ

Tấn An Nhiên dừng một chút, ngoan ngoãn gạt đầu, hôn nhẹ một cái trên mặt Tấn Duệ Dương: "Ba, buổi trưa ngủ ngon."

"Buổi trưa ngủ ngon."

Nhìn con trai chạy ra khỏi thư phòng, thuận tiện đóng cửa thư phòng lại, Tấn Duệ Dương cầm điện thoại trên bàn lên: "Tô Hà, lập tức điều tra những hành động gần đây của cô ấy cho tôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Cùng lúc đó, về mặt Nhuế Thành ngồi ở vị trí kế bên tài xế khẩn trương nhìn chị cả anh: "Bình tĩnh, chị, tội gì vì chuyện này mà tức giận!" Sinh mạng đáng quý!

Nhuế Tuyết Tinh tiếp tục tăng tốc độ, trên mặt không biểu cảm nói: "Chị không tức giận."

"Vâng vâng vâng, chị không tức giận, đều là em nhiều chuyện. Không phải chúng ta lái có hơi nhanh sao, bị chú cảnh sát bắt không tốt lắm."

Về mặt Nhuế Tuyết Tinh nghiêm túc: "Chút tiền này vẫn đưa ra được."

"Em biết rõ chị là người có tiền!" Nhuế Thành cũng phải quỳ lạy rồi.

Nhìn bộ dạng lo lắng của em trai nhà mình, Nhuế Tuyết Tinh phát từ bi chạy chậm lại, rốt cuộc tốc độ xe cũng trở về bình thường, Nhuế Thành thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Chị chạy nhanh từ nhà chính nhà họ Tấn Nhà, đến chợ trung tâm, là dựa vào kỹ năng lái như bay này?"

Nhuế Tuyết Tinh bình tĩnh liếc mắt nhìn: "Ngạc nhiên hả, cái này cũng không phải cực hạn của chị đâu đấy." Lúc nói chuyện, người ngoài hành tinh không

tự chủ nâng cảm lên, đương nhiên kiều ngao, nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy khó coi.

"Chị có sở thích đua xe này từ khi nào?" Về mặt Nhuế Thành đau khổ, cũng chỉ dám oán giận một tiếng như vậy, trong lòng lại oán giận rốt cuộc người nhà họ Tấn đã làm gì, nhiều người giúp việc như vậy, cả ngày vây quanh một mình chị cả anh, lại vẫn làm chị ấy nhàm chán đến mức đi học đua xe -- coi như thật sự không quan tâm chị cả anh, nhưng dù sao chị cả anh cũng là Tấn phu nhân, chẳng lẽ mấy người kia ngay cả mặt mũi của nhà họ Tấn cũng không cần nữa?

Nghĩ mãi cũng không có cách giải thích được, trái lại Nhuế Thành kiên định tin tưởng chị anh ly hôn sẽ thành công, lại cẩn thận hỏi từng câu từng chữ Nhuế Tuyết Tinh và Tấn Duệ Dương nói chuyện thế nào, thật may là trí nhớ của người ngoài hành tinh cao siêu, gần như không sót một chữ nói đoạn đối thoại đó ra.

Sau khi nghe xong, Nhuế Thành như có điều suy nghĩ nói: "Xem ra, em đánh giá thấp trình độ sĩ diện của nhà họ Tấn rồi. Chị là chị, chị nói mấy lý do đó, trước mặt anh ta cũng nói như thế luôn sao?"

"Nếu không còn như thế nào?"

"Chị rõ là. Good Job!" Nhuế Thành cúi đầu, nghĩ đến Tấn tiên sinh con ông trời kia, bị vợ không coi trọng nói ly hôn, lý do quan trọng nhất lại là "không còn cảm giác với anh ta nữa", vừa nghĩ tới vị Tấn tiên sinh không phân bác được những lý do của chị anh, ở ngoài mặt gió nhẹ nước chảy, thật ra thì trong lòng không biết dù để ý thế nào, Nhuế Thành cũng rất muốn vỗ tay cười to.

Nhuế Tuyết Tinh càng thấy được biểu hiện của mình không tệ, hất cằm lên: "Nếu như không phải em nói nhà họ Tấn không tâm thường, không thể không biểu hiện tốt một chút."

"Cái đó coi như xong đi!" Khóe miệng Nhuế Thành co giật: "Mặc dù hành động này của chị thật há giận, nhưng hình như quá trực tiếp một chút."

"Chị chỉ nói thật mà thôi."

"Nhưng mà sẽ làm cho trong lòng người ta rất mất mặt, chị biết, mặt mũi đối với đàn ông mà nói rất quan trọng, nhất là đàn ông có địa vị càng cao."

Nhuế Tuyết Tinh cau mày, cắt đứt lời em trai cô nói: "Cho nên ý của em là, anh ta không đồng ý những lý do ly hôn đó, là bởi vì chị quá trực tiếp?" Bộ não người địa cầu quả nhiên không có biện pháp dùng suy nghĩ bình thường để lý giải!

"Hắn là có một phần thôi, nếu như giống như lời em nói, Tấn Duệ Dương không hề giống biểu hiện âm áp vô hại của anh ta, đàn ông có chức quyền cao, càng không nhìn được người khác ngạo mạn, nhưng chị nghĩ Tấn Duệ Dương còn chưa đến mức nhàm chán như vậy, nhiều hơn là đang băn khoăn nhà họ Tấn, nhà họ Tấn là danh môn thế giả, chị điều tra thấy, quả thật lúc trước bọn họ không có tiền lệ ly hôn, có lẽ tại do nói quy củ sĩ diện hào của dòng họ mà thôi, ly hôn cũng tính là một chuyện gièm pha, cho nên mới không đồng ý thôi."

"Nói quy củ sĩ diện hào?" Nhuế Tuyết Tinh hừ lạnh. "Thật sự để ý cái này, thì ban đầu không nên đồng ý để Nhuế. Chị vào cửa, tin tức tình cảm của Tấn Duệ Dương và nữ minh tinh mọi người đều biết, cái này gọi là quy củ?"

Nhuế Thành yên lặng nghĩ, ban đầu nhà họ Tấn không đồng ý, chỉ là chính chị ôm bụng uy hiếp, hoặc là kết hôn, hoặc là phá thai, không chấp nhận khả năng thứ ba. Nhà họ Tấn thấy khó khăn như vậy, hơn nữa còn kiểm tra được trong bụng chị là bé trai, sao bọn họ có thể buông tha? Về phần nữ minh tinh đó, thái độ nhà họ Tấn khác thường như vậy, hoặc là Tấn Duệ Dương có tình cảm thật với vị minh tinh kia, hoặc là cũng có mưu đồ -- nếu như là thật lòng mà nói, chị anh nói ly hôn, Tấn Duệ Dương nên vui mừng chạy thẳng đến mời tình yêu thật của anh ta lên vị trí này mới đúng chứ.

Lời như vậy Nhuế Thành chưa bao giờ nói với chị của anh, đàn ông và phụ nữ nhìn cùng một vấn đề từ một điểm xuất phát không giống nhau, thứ để ý cũng không giống nhau, nếu anh thật sự nói vị minh tinh kia không đáng nhắc tới, theo như tính khí của chị anh trước kia khẳng định sẽ đoạn tuyệt quan hệ chị em với anh, coi như hiện tại có thể khá hơn một chút, nhưng trở mặt vẫn rất có khả năng.

"Nếu thỏa thuận mà anh ta không đồng ý, ngày mai chị lập tức đi mời luật sư, đi cách bình thường."

Nhuế Thành trợn to cặp mắt: "Chị muốn một tờ ly hôn từ tòa án đưa tới nhà họ Tấn sao?!"

"So với biện pháp kia càng có tác dụng trực tiếp hơn không?"

"Biện pháp này cũng không có tác dụng trực tiếp! Bình tĩnh chị ơi! Cầu xin bỏ qua cho!" Nhuế Thành kích động, không có kiên nhẫn cũng nên có chút bình thường được không, quy củ nhà họ Tấn lớn như vậy mà hòa bình thỏa thuận ly hôn đều không đồng ý, chẳng lẽ sẽ vui mừng với cách để mọi người đều biết chuyện ly hôn của nhà họ Tấn trở thành đề tài trong thời gian rảnh rỗi sao? Chớ có nói đùa, nhà họ Tấn không cần chị giúp bọn họ nổi tiếng như vậy đâu!

"Nhà họ Tấn rõ ràng đặt danh dự dòng họ ở vị trí thứ nhất, chị làm như vậy tuyệt đối là hung hăng xúc phạm vào điểm mấu chốt của bọn họ, nhà họ Tấn ở thành phố này nói một tiếng một tay che trời cũng không quá đáng, thật muốn chọc giận nhà họ Tấn, chết thế nào cũng không biết được đâu."

Chỉ là Nhuế Tuyết Tinh còn chưa quen thân phận thay đổi, trải qua Nhuế Thành nhắc nhở cô mới phản ứng được, trên địa cầu cô trở thành người phụ nữ phụ thuộc vào người khác giống như dây leo, có lẽ bình thường rất náo nhiệt, nhưng đối với cây to mà cô dựa vào này, một khi cô không nghe lời, muốn bóp chết cô thì giống như bóp chết một con kiến. Đừng nói đây là một xã hội pháp chế, luôn có địa phương luật pháp không vươn tới, mặc kệ ở nơi nào đều tin tưởng và chấp hành nguyên tắc, đều là thực lực tối cao.

Vừa nghĩ như thế, ngược lại Nhuế Tuyết Tinh có thể tiếp nhận tình trạng hiện nay, chỉ là có chút nhức đầu: "Sẽ không có biện pháp khác?"

"Em nghĩ Tần Duệ Dương đã tỏ rõ thái độ rồi."

Nhuế Tuyết Tinh nghĩ đến khi mình nói rằng sẽ trực tiếp mời luật sư thay xử lý thì Tần Duệ Dương chắc chắn nói "không có lần sau", nói không chừng là đang nhắc nhở, hoặc là nói cảnh cáo thì thích hợp hơn một chút. Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, không nói thêm gì nữa, mặc dù trên lý trí rất rõ ràng đây không phải vấn đề của cô, nhưng có cảm giác đè nén khi có sức mà lại không thể dùng, làm cho cô rất không vui mừng, hơn nữa, đã thật lâu rồi cô chưa nếm cảm giác thất bại này.

"Chị, nếu như chị thật sự ghét cuộc sống ở nhà họ Tần, thật sự rất muốn đổi một hoàn cảnh mới lại bắt đầu lần nữa, không nhất định phải ly hôn, không phải chị đã mua nhà rồi sao? Đòi đến căn nhà đó ở, chỉ cần chị không làm ra chuyện phá hỏng thanh danh của nhà họ Tần, em nghĩ bọn họ cũng không đến mức chuyện này cũng muốn trông nom."

Nhuế Tuyết Tinh cực kỳ khẳng định gật đầu, bây giờ cô vừa nhìn thấy người nhà họ Tần là đã thấy phiền, vẫn là ở một mình thoải mái một chút.

"Như vậy, có muốn tiếp tục lái tới nhà hàng không?"

"Dĩ nhiên."

"Nhưng bây giờ chị không có tiền."

Nhuế Tuyết Tinh nhướn mày cười một tiếng: "Em cảm thấy thân là Tần phu nhân lại không có đồng nào, một chút tài sản cá nhân cũng không có, chuyện này khoa học không?"

"Cho nên?"

"Thanh toán cho vợ, đây không phải là chuyện mà người chồng phải làm sao?" Trong lòng Nhuế Tuyết Tinh thay đổi rất nhanh, ly hôn không thành, không kéo được "tài trợ" đáng kể, nhưng thực ra thân phận Tần phu nhân này còn có giá trị hơn nhiều.

Trong đầu Nhuế Thành thoáng qua một suy nghĩ hoang đường: "Chị, sẽ không phải là chị ôm suy nghĩ tiêu tiền của nhà họ Tần chứ?" Nhanh buông tha cái suy nghĩ ngu xuẩn này đi, mấy đời chị phung phí cũng không hết tiền bạc nhà họ Tần!

"Chị sẽ là người nhảm chán như vậy sao?"

Nhuế Thành rất muốn gật đầu, cuối cùng vẫn nhịn xuống, không phải lương tâm phát hiện ưu điểm của chị anh, mà bởi vì chị anh càng ngày càng khí thế người. Nhuế Thành thấy xe rẽ vào ngã khác, không nhìn được hỏi: "Chị, đây là muốn đi đâu?"

"Không phải em còn chưa ăn cơm sao?"

Nhuế Thành cảm động: "Không cần cố ý mang em đi mấy nhà hàng cao cấp, ở ven đường tùy tiện tìm một quán nào đó là được, em không kén chọn."

"Em nghĩ hơi nhiều rồi, nơi này cách biệt thự nhà họ Tần không xa, vừa đúng lúc chị đi thu dọn ít đồ, tài nghệ của đầu bếp trong biệt thự không tồi."

Nhuế Thành quen Nhuế Tuyết Tinh hùng hùng hổ hổ, hai chị em trò chuyện hài hòa, rất nhanh đã đến biệt thự nhà họ Tần, Nhuế Tuyết Tinh còn chưa mở xe đi vào, quản gia Lâm đã được thông báo, lập tức mang theo người ra cửa đón, đậu xe xong, quản gia Lâm tiến lên tự mình mở cửa ghế lái ra: "Phu nhân, ngài trở lại."

Nhuế Tuyết Tinh mới vừa xuống xe, cùng lúc đó, cửa ngòi kế bên tài xế cũng bị đẩy ra, Nhuế Thành môi đỏ mọng răng trắng vừa bước ra, toàn trường im lặng, ánh mắt của quản gia Lâm đảo qua đảo lại ở giữa hai người thật lâu, này, chuyện này. Quá hoang đường rồi, nếu nói phu nhân về nhà mẹ đẻ, thì ra là song túc song tê* với mặt trắng nhỏ này, bây giờ còn quang minh chính đại mang mặt trắng nhỏ này về nhà? Mẹ nó, tam quan** cũng bị hủy sạch rồi!

(*Song túc song tê: tức: ở cùng một chỗ, tê: cùng nhau bay lượn, chỉ đôi nam nữ yêu nhau gắn bó không rời)

**Tam quan: là bao gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan)

Quản gia Lâm đang lâm vào suy nghĩ có nên lập tức thông báo tiên sinh tới đây bắt kê thông dâm hay không, Nhuế Tuyết Tinh lại như đương nhiên phản phò, nói: "Chúng ta còn chưa ăn cơm, bảo phòng bếp chuẩn bị nhanh lên."

Tính chuyên nghiệp rất cao, quản gia Lâm phản xạ có điều kiện trả lời: "Vâng!" Nhưng thấy phu nhân mình hơi hài lòng gật đầu một cái, mới phản ứng được, lúc này Nhuế Thành cũng đi tới bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh, gọi: "Chị."

"Vào đi thôi." Khi Nhuế Tuyết Tinh đối mặt với Nhuế Thành thì bày ra vẻ mặt áp áp, có lẽ như vậy rất khó nhìn ra, nhưng mà so với nhân viên nhà họ Tần, cũng rất rõ ràng.

Quản gia Lâm đang nghiền răng, khốn kiếp, tên mặt trắng này còn gọi thân thiết như vậy, còn "chị", đáng dấp trẻ tuổi dễ nhìn một chút, dạng người ăn cơm chùa, từng phút đồng hồ bị tiên sinh nhà bà bỏ xa không biết bao nhiêu con đường.

Quản gia Lâm chỉ khó có thể tiếp nhận một lúc mà thôi, rất nhanh điều chỉnh tâm trạng lại, tiến lên thân thiết hỏi thăm Nhuế Thành: "Không biết vị tiên sinh là?"

Nhuế Tuyết Tinh không lên tiếng, Nhuế Thành cười cười: "Xin chào, tôi tên là Nhuế Thành."

"Nhuế Thành?" Vừa nghe đến là cùng một họ, quản gia Lâm có chút cảnh giác, lại liên tưởng đến câu "chị" Nhuế Thành mới vừa gọi Nhuế Tuyết Tinh, cũng mơ hồ nhớ phu nhân nhà bọn họ quả thật có người em trai Quản gia Lâm đã hiểu, lập tức thu hồi hoài nghi lộn xộn lung tung, chuyên nghiệp nhiệt tình cười với Nhuế Thành: "Thì ra là Nhuế tiên sinh, chào mừng ngài tới chơi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Mặc dù là thu dọn đồ đạc, Nhuế Tuyết Tinh cũng không tự mình làm, cô chỉ cùng với Nhuế Thành ngồi ở trên sofa lớn trong phòng khách, phân phó quản gia Lâm: "Tìm mấy người giúp tôi lấy những đồ vật thường dùng, tất cả đồ trang sức đeo tay và mỹ phẩm đều lấy đi đừng để lại."

Quản gia Lâm nheo mắt: "Phu nhân, ngài đây là. Định đi ra ngoài bao lâu?"

Tuy giọng nói của quản gia Lâm rất uyển chuyển, thái độ rất tôn kính với Nhuế Tuyết Tinh, nhưng mà ý chất vấn trong lời nói lại một chút cũng không thiếu, tính tình của Nhuế Tuyết Tinh không tốt lắm, kiên nhẫn thì càng kém, vốn hôm nay cô bị hai cha con ở nhà họ Tấn chọc tức, bây giờ lại thêm một người giúp việc cũng dám chỉ huy? Lòng mày nhỏ dài của Nhuế Tuyết Tinh nâng lên, tự có một cỗ khí thế không giận mà uy, chỉ là còn chưa kịp mở miệng tay đã bị người cầm, Nhuế Thành ở trước mặt cô cười tủm tỉm, nói: "Chị tôi mới vừa mua căn nhà nhỏ ở bên ngoài, sau này định ở bên kia lâu dài, đổi lại tâm trạng."

Đổi lại tâm trạng? Mí mắt của quản gia Lâm giật giật, đây là chỉ trích bọn họ chiếu cố không tốt làm cho cả ngày tâm trạng của Tấn phu nhân không tốt sao? Mẹ nó, đây tuyệt đối là lời nói đáng chém, nào có chủ nhân vì thay đổi tâm trạng mà đổi chỗ ở, người giúp việc lại chim tu hú chiếm tổ chim khách*! Nếu như bị bên ngoài biết nhà họ Tấn lại là hình dạng này còn không làm trò cười cho người trong nghề?

(*Tu hú chiếm tổ. Tu hú là loài chim chuyên đẻ nhờ các tổ chim khác như khách, chim chích,..v.v. tu hú con khỏe, dữ, có thể hất con chim con trong tổ ra để giành phần ăn từ chim bố mẹ.)

Quản gia Lâm như đụng phải cây đinh, trên mặt càng thêm hết sức lo sợ: "Phu nhân, nếu như chúng tôi đã làm sai điều gì, ngài trực tiếp trừng phạt là được, không cần thiết."

"Tôi nhìn căn nhà này không vừa mắt!"

Quản gia Lâm có chút khóc không ra nước mắt, vốn là muốn hỏi Nhuế Tuyết Tinh chuẩn bị mang người nào đi qua nhà mới bên kia -- Nếu quản gia Lâm mở miệng hỏi như vậy, khẳng định Nhuế Tuyết Tinh ít nhất phải mang đi hai người, không muốn mang đi quản gia Lâm cũng sẽ phát huy tài ăn nói của bà cho đến khi Nhuế Tuyết Tinh thỏa hiệp mới thôi, tuy nhà họ Tấn không coi trọng vị phu nhân này, nhưng mà không đến nỗi trách móc nặng nề cô, hơn nữa bản thân Nhuế Tuyết Tinh đại biểu một phần thể diện của nhà họ Tấn, Tấn phu nhân muốn đổi lại hoàn cảnh sống là không thành vấn đề, nhà họ Tấn không thiếu tiền, nhưng nếu thật sự để cho cô làm chuyện giống chuyện trước khi lấy chồng kia, chính là trách nhiệm của những người giúp việc bọn họ, nhất là bà người quản gia này, đứng mũi chịu sào bị trách mắng. Chỉ là quản gia Lâm kịp nhìn thấy ánh mắt cười như không cười của Nhuế Thành, lại bắt đầu do dự, Tấn phu nhân có mấy cân mấy lượng bà rõ ràng, tự nhận là còn đủ để ứng phó, chỉ là vị em trai chưa từng xuất hiện này vừa mới đến đã bao che khuyết điểm như thế, làm quản gia Lâm không dám hành động thiếu suy nghĩ, cũng không nhận được ở trong lòng than thở, đều là cùng một cha mẹ sinh ra, chênh lệch này cũng quá lớn, tuy Nhuế Thành trẻ tuổi, không một chút nào thiếu suy nghĩ, nếu như Tấn phu nhân có thể học được em trai cô một chút tí tẹo cũng được, cũng không đến mức đến nước này.

Thất thần, trong nháy mắt quản gia Lâm lại suy nghĩ "Tấn phu nhân muốn rời nhà trốn đi, bà phải làm thế nào để giảm trách nhiệm của mức thấp nhất QAQ" mới là quan trọng, cân nhắc bỏ suy nghĩ trước đó xuống, bởi vì ánh mắt của Nhuế Thành làm bà ý thức được, tuy Tấn phu nhân không được coi trọng, cũng không phải bà một người giúp việc có thể khinh thường! Quản gia Lâm kịp thời điều chỉnh tâm trạng, hướng về phía Nhuế Tuyết Tinh không mất cung kính nhắc nhở: "Phu nhân, tốt nhất ngài vẫn nên thông báo với tiên sinh một chút."

Nhuế Tuyết Tinh không biểu cảm liếc bà một cái, trong nháy mắt trong lòng quản gia Lâm căng thẳng, ngay cả hít thở cũng khẽ nhẹ đi hai phần theo bản năng, cho đến khi nhìn thấy Nhuế Tuyết Tinh lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại, bà mới thả lỏng, thái độ không tự chủ lại cung kính vài phần, nói: "Phu nhân, Nhuế tiên sinh, tôi đã sắp xếp người thu dọn đồ đạc rồi, phòng bếp đã chuẩn bị bữa trưa xong."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ phát phát tay, ngược lại Nhuế Thành rất ôn hòa gật đầu với quản gia Lâm: "Phiền toái rồi!"

"Không khách khí."

Nhuế Tuyết Tinh vừa mới gọi điện thoại đã được bắt máy, truyền đến giọng nói dịu dàng như nước của Tấn Duệ Dương: "Tuyết Tinh, tìm anh có chuyện

gì không?"

"Tôi định dọn ra ngoài ở, một mình, anh không có ý kiến chứ?"

Tấn Duệ Dương cười khê, xem ra là thật sự thay đổi, ấn tượng với người vợ này rất nhân nhậ, cũng biết cô chưa bao giờ sẽ dùng giọng điệu dứt khoát như vậy tới "xin phép" anh, trên thực tế phụ nữ dám dùng thái độ cứng rắn này với anh, trừ trường bối trong nhà, Tấn phu nhân là người đầu tiên.

Tấn Duệ Dương đã biết chuyện Nhuế Tuyết Tinh mua nhà, đối với yêu cầu này của cô cũng không ngoài ý muốn, đương nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, trên thực tế mặc kệ Nhuế Tuyết Tinh gầy vò thế nào, chỉ cần cô đừng bắt chợt có ý nghĩ ly hôn hoặc là làm một chút chuyện làm tổn hại đến danh dự nhà họ Tấn, anh đều nhắm mắt một mắt mở một mắt: "Được, ở một mình phải chú ý an toàn, có thể nói cho anh biết địa chỉ không? Hôm nào rảnh rồi anh với An Nhiên đi qua ngồi một chút."

Nhuế Tuyết Tinh chê cười: "Còn cần tôi nói địa chỉ nhà mới cho anh biết sao?"

"Thì ra Tuyết Tinh cảm thấy anh không có gì là làm không được như vậy, thật cảm động."

Nhuế Tuyết Tinh không để ý đến anh ta, chỉ nói: "Nếu anh biết tôi mua nhà mới, cũng biết tôi tiêu hết tiền chứ?"

Tấn Duệ Dương tốt tính nói: "Đợi anh cho người làm cho em một tài khoản."

"Anh chuẩn bị đưa bao nhiêu?"

Tấn Duệ Dương sững sờ, loại cảm giác cò kè nặc cả này, thật đúng là mới mẻ, trong giọng nói lộ ra ý cười nhiều hơn, không biết còn tưởng rằng anh đang cung chiều vợ mình: "Như vậy, Tuyết Tinh muốn bao nhiêu nào?"

Nhuế Tuyết Tinh quay đầu lại nhìn Nhuế Thành một cái, Nhuế Thành nghĩ nếu chị cả anh muốn mở nhà hàng, hơn nữa còn hạng sang, hơn mười mấy vạn khẳng định không đủ, vì vậy đưa ra một ngón tay, Nhuế Tuyết Tinh hé mắt: "Mười triệu."

Nhuế Thành trừng mắt đến muốn rơi con ngươi ra ngoài, thiếu chút nữa nhảy dựng lên, người chị cả này đang công phu sư tử ngoạn!

Ngược lại đối tượng bị đòi hỏi, còn bình tĩnh hơn người đứng xem, anh chỉ nhú mày, không biến sắc hỏi: "Tuyết Tinh muốn nhiều tiền như thế, là làm cái gì vậy?"

Nhuế Tuyết Tinh nói cho biết sự thật, dù sao coi như cô không nói Tấn Duệ Dương cũng sẽ biết rõ, sau khi Tấn Duệ Dương nghe xong trầm ngâm nói: "Em muốn tìm việc cho mình làm, đương nhiên anh sẽ không ngăn cản, hệ thống cửa hàng công ty chúng ta đầu tư đã làm xong, vị trí địa lý cũng không tệ, em có thể chọn một cửa hàng từ bên trong, về phần tiền riêng, bên này anh chỉ có thể cho năm trăm vạn, em cảm thấy thế nào?"

Nhuế Thành ở một bên gật đầu không ngừng, cửa hàng mà Tấn Duệ Dương nhắc tới kia anh đã nghe qua, hai chữ "không tệ" hoàn toàn là khiêm tốn, hơn nữa coi như anh chưa nghe nói qua, đất đai thuộc quyền sở hữu của công ty Kỳ Hạ nhà họ Tấn vốn là công ty đầu rỗng, vừa ra tay tất nhiên đồ sộ, hoàn toàn không cần lo lắng. Về phần mười triệu biến thành năm trăm vạn, so với một trăm vạn mà Nhuế Thành dự đoán, cũng là một khoản tiền lớn.

Nhuế Tuyết Tinh tương đối nghe ý kiến của Nhuế Thành, em trai đã gật đầu, đương nhiên cô không có dị nghị, chỉ là còn phải cầu đạo: "Cửa hàng chuyển sang tên của tôi."

Nhuế Thành ở một bên chắc lưỡi, khẩu vị của chị anh ghê gớm thật, không tốn tiền thuê chỗ này đã rất không tệ rồi, khu vực vàng cửa hàng mặt tiền, nếu thật sự chuyển sang tên cô, còn cần phải mở nhà hàng ư, tiền thuê cũng đã đủ nuôi sống mình. Nhuế Thành bình tĩnh chờ đầu kia cự tuyệt, lại không nghĩ rằng Tấn Duệ Dương lại gật đầu: "Anh sẽ đề trợ lý liên lạc sang tên em, về phần chuyện mở nhà hàng, có vấn đề em cũng trực tiếp tìm cậu ta."

"Được, không có việc gì tôi cúp điện thoại đây."

Cho đến khi điện thoại thật sự bị cúp, Tấn Duệ Dương nhìn điện thoại di động thật lâu cũng không kịp phản ứng, rốt cuộc là ai tìm ai? Hay là nói anh đối với cô mà nói, chính là loại dùng xong trực tiếp ném kia?

Ngoài thư phòng vang lên tiếng gõ cửa, Tấn Duệ Dương để điện thoại di động xuống, nhướn mày nói: "Vào đi."

Cửa bị đẩy ra, Tấn An Nhiên chậm chạp đi vào: "Ba."

"Con tỉnh rồi?"

Tấn An Nhiên gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn còn có một chút đỏ ửng: "Ba, không muốn đi cũng được."

Tấn Duệ Dương cười khê: "Vừa đúng lúc, hôm nay chúng ta đi nhìn mẹ con."

Tấn An Nhiên còn đang ngượng ngùng nhất thời biến thành "=": "Mới vừa không phải đã nhìn rồi sao."

"Hôm nay mẹ con dọn nhà, con nói xem có cần tới giúp một tay không?"

Hàm răng nhỏ cắn cắn môi dưới, Tấn An Nhiên lặng lẽ ngước mắt nhìn về mặt của ba cậu, mặc dù vẫn cười ôn hòa, nhưng mà đứa trẻ nhạy cảm biết ba

cậu đã quyết định rồi, chỉ là nhớ lại ánh mắt lạnh lùng như nhìn người xa lạ của mẹ cậu hồi trưa, còn có câu "Nó họ Tấn không phải họ Nhuế", Tấn An Nhiên cũng có chút chần chờ, rồi rầm một lúc lâu, mới rất nhỏ giọng nói: "Vậy, vậy. Hãy đi thôi."

"Thật biết nghe lời." Tấn Duệ Dương khom lưng ôm lấy cơ thể nhỏ bé của Tấn An Nhiên, sau đó cầm tay của cậu, vừa đi ra ngoài vừa nói: "An Nhiên định tặng quà gì cho mẹ nào?"

"Cần tặng quà sao?" Tấn An Nhiên tròn to hai mắt, chờ khi Tấn Duệ Dương nói ra bốn chữ "niềm vui thắng quan"*, vẫn có chút cái hiểu cái không, tuy cậu thông minh từ nhỏ, nhưng cũng không có nghịch thiên đến nỗi còn nhỏ tuổi đã hiểu hết đạo lý đối nhân xử thế với người lớn trên đời được, chỉ là ánh mắt có thể nhìn, có thể hỏi: "Vậy ba tặng đồ gì?"

(*Câu "niềm vui thắng quan" trong trường hợp này là nói đến chị nữ chính được đời đến chỗ tốt, chỗ thoải mái)

"Ba đưa cho mẹ con thứ cần nhất, An Nhiên thì sao?"

"Con. Con không biết mẹ cần gì."

Ở nhà họ Tấn, hai cha con đang bàn bạc đưa quà tặng chúc mừng Nhuế Tuyết Tinh "niềm vui thắng quan", thì chị em nhà họ Nhuế đang dùng bữa, đầu bếp trong biệt thự nhà họ Tấn một chút cũng không phụ lời khen của Nhuế Tuyết Tinh, thức ăn đầy bàn rực rỡ muôn màu muôn sắc đầy đủ hương vị, thấy Nhuế Thành rất động lòng, hai chị em vui đầu ăn, chỉ là khi Nhuế Thành thấy Nhuế Tuyết Tinh cũng ăn như vậy, cau mày hỏi: "Chị không ăn cơm ở bên đó?"

"Không có khẩu vị, ăn nửa chén nhỏ cháo."

Cái này thật đúng là không phải Tấn Duệ Dương ngược đãi chị anh, ấn tượng tốt với Tấn Duệ Dương hơi tăng lên một chút, là một người tập hợp đầy đủ tiêu chuẩn, ừm, bạn không nghe sai.

Nhuế Thành lặng lẽ nói ở trong lòng, trước kia nửa chén nhỏ cháo không phải sức ăn của chị, khi thật sự không có khẩu vị đều dùng nước trái cây thay thế bữa ăn chính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Khi cha con nhà họ Tấn đến biệt thự nhà họ Tấn, chị em nhà họ Nhuế mới vừa ăn uống no nê đang ngồi phịch ở trên ghế sofa, Nhuế Thành dùng ánh mắt quái vật nhìn chị anh: "Có thể ăn như thế, chị duy trì đáng người cân đối này thế nào vậy?"

Khóe miệng Nhuế Tuyết Tinh nâng lên: "Thiên Phú Dị Bẩm." Cũng chỉ có người địa cầu ngu xuẩn mới đi lo lắng vấn đề ăn nhiều sẽ mập, người hành tinh Sedna bổ sung tất cả năng lượng một phần cũng không dư thừa đều chuyển hóa thành lực lượng.

Khóe miệng Nhuế Thành bắt đầu co quắp, ánh mắt vừa rồi của chị anh là khinh bỉ đúng không? Nhất định là vậy! Nếu như là lần thứ hai thì có thể dùng để nói, nội dung chính là "làm sao mà đám người địa cầu ngu xuẩn các người hiểu được", Nhuế Thành đều phải quý gối rồi, con trai chị anh cũng đã sáu tuổi rồi nếu vẫn nói hai lời khác nhau như vậy, thật sự không cứu được!

". Cái này cũng cần thiên phú sao?"

Nhuế Tuyết Tinh nhàn nhạt liếc mắt nhìn Nhuế Thành.

Chính là ánh mắt này! Chính là loại "làm sao mà đám người địa cầu ngu xuẩn các người hiểu được" không che giấu chút khinh miệt nào này! Khốn kiếp, chị anh đã vượt qua khỏi phạm trù hướng tới bệnh xà tinh (bệnh thần kinh) một đi không trở lại này sao!

Nhuế Tuyết Tinh đương nhiên không biết, Nhuế Thành sờ lỗ mũi một cái, đổi sang đề tài khác: "Đúng rồi, chị, biệt thự bên này chị không ở nữa, người có tài đề cũng lãng phí, như vị đầu bếp này, có thể đề anh ta đến nhà hàng trở tài."

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, bắt đầu suy nghĩ vấn đề này, lúc này, vẻ mặt quán gia Lâm vui mừng chạy từ bên ngoài vào: "Phu nhân, tiền sinh và tiểu thiếu gia đã tới."

"Bọn họ tới làm gì?"

Nhuế Tuyết Tinh vừa mới nói xong, Tấn Duệ Dương cầm tay con trai vào nhà, tự mình giải thích nghi hoặc cho Nhuế Tuyết Tinh: "An Nhiên nghe nói em phải dọn nhà, cố ý bảo anh mang nó tới đây giúp em một tay."

Quán gia Lâm rất có ánh mắt lui ra, cho người một nhà này có không gian khó có được.

Bị ba bán đi, Tấn An Nhiên mím môi, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng vô cùng, rất rõ ràng bộ dạng tức giận mà không dám nói, nhưng ba cậu cũng không có vì vậy mà thu tay lại, Tấn Duệ Dương tuyệt không lo lắng con trai không phối hợp, cúi đầu xoa xoa Tấn An Nhiên: "Sao không chào mẹ, là xấu hổ ư?"

Tấn An Nhiên bị hại này chẳng những khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, ngay cả cơ thể nhỏ bé cũng đứng thật thẳng, thật đúng là khản trương phản ứng theo bản năng, chỉ là người ở chỗ này ai cũng không xem lời Tấn Duệ Dương là thật. Tấn An Nhiên len lén ngược mắt nhìn ba cậu một cái, mím môi, cái miệng nhỏ nhắn lộ ra một nụ cười rất nghiêm túc, "Mẹ."

Ngược lại Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, Tấn An Nhiên không để ý, chỉ là Tấn Duệ Dương. Bây giờ đã từ tài trợ tiền thẳng chức làm kim chủ, Nhuế Tuyết Tinh không bảo đảm sau này vẫn còn dùng đến vị kim chủ này hay không, bây giờ người ta nhượng bộ, cô cũng chỉ có thể chiều lòng đi theo.

Tấn Duệ Dương chuyển ánh mắt nhìn Nhuế Thành, còn chưa kịp mở miệng, Nhuế Thành đã đứng lên chào hỏi: "Anh rể."

Tấn Duệ Dương cười: "Anh không biết Tiểu Thành cũng ở đây, nếu không đã sớm tới."

Nhuế Thành cũng cười nói: "Không có việc gì, chỉ là theo chị em tới đây ngồi một chút, lập tức đi ngay."

Tấn Duệ Dương lại nhìn con trai: "An Nhiên, đây là cậu."

Tấn An Nhiên khéo léo gọi Nhuế Thành: "Cậu."

Khi Tấn An Nhiên cười lên là đứa trẻ trắng nõn đáng yêu, có hai phần giống Nhuế Thành, lần đầu tiên Nhuế Thành thấy người cháu này, ấn tượng tốt với người kia tăng thêm một chút, mặc dù mới vừa nhìn ra được giữa hai mẹ con này quá mức lạnh nhạt cứng nhắc, không hơn người xa lạ bao nhiêu, nhưng quả thật là chị anh sinh ra.

Đánh giá xong, Nhuế Thành yên tâm, cũng nở nụ cười với đứa bé, một đôi má lúm đồng tiền như ẩn như hiện, làm đứa bé lại ghé mắt mấy lần.

Cậu cũng có một lúm đồng tiền như đúc, trong nhà những người khác không có nhưng cậu có, thật thần kỳ (*^__^*). Tấn An Nhiên cũng đánh giá xong, đây là cậu ruột không có sai.

Đối với lần đầu tiên cậu cháu gặp mặt to tròn mắt nhỏ một lúc lâu, hành trình Tấn Duệ Dương bán con trai lại bắt đầu, hoặc là nói anh hoàn toàn chưa dừng lại. Tấn Duệ Dương vỗ đầu của con trai dịu dàng cười: "Khi An Nhiên mới vừa tới, không phải nói có quà muốn tặng cho mẹ sao?"

Ngay cả Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy không quá hứng thú cũng nhủ mảy may, nếu quả thật Tấn An Nhiên chủ động tới thăm cô còn mang theo quà tặng, Nhuế Tuyết Tinh cũng chỉ có thể khích lệ cậu không ngừng mà thôi, còn nhỏ tuổi nói không chừng còn có thể cứu chữa được, dù sao lúc buổi trưa thái độ của Tấn An Nhiên với cô rất rõ ràng, mới ngắn ngủn thời gian mấy tiếng, người bình thường sẽ không có chuyển biến lớn như vậy.

Về mặt Tấn An Nhiên lập tức cứng ngắc, khi ngẩng đầu thấy ba cười với mình, ánh mắt kia thật đáng tin cậy, Tấn An Nhiên chần chờ một chút sau đó cũng không thể không thỏa hiệp, hàm răng trắng tinh cắn đôi môi nhỏ xinh, cẩn thận bước mỗi bước đi về phía Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh cho rằng có thể nhìn thấy chuyện thú vị gì, lập tức nén lại tính tình chờ đứa bé chậm rì rì đi qua, kết quả, chuyện thú vị chính là một cơ thể mềm mại nho nhỏ nằm ở trong ngực cô, còn mang theo nhiệt độ và nhịp tim, trong nháy mắt Nhuế Tuyết Tinh cứng ngắc cả người, cố nén phản ứng không ném "sinh vật" mềm nhũn như con chi chi này ra khỏi người theo bản năng, chỉ là cũng chỉ trong nháy mắt mà thôi, đứa bé nhào vào trong ngực cô, nhanh chóng hôn trên mặt cô một cái, sau đó rất tự giác nhanh chóng nhảy xuống, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn đáng yêu đều đỏ ửng cả, ngay cả cổ đều đỏ, lấy hết dũng khí nhìn chằm chằm vào mắt của Nhuế Tuyết Tinh: "Mẹ, cái đồ chúc. Chúc mẹ "niềm vui thẳng quan"."

Phục hồi tinh thần lại trên mặt của Nhuế Tuyết Tinh cũng không có một chút vui mừng hoặc đáng về cảm động nào, ngược lại Tấn Duệ Dương tiến lên cười nói: "Thì ra đây chính là quà tặng trân quý nhất mà An Nhiên nói."

Ha ha. Nhuế Tuyết Tinh chỉ muốn trả về cho Tấn Duệ Dương, chỉ là khi ánh mắt nhìn đôi mắt uất ức của đứa bé thì có loại cảm giác vô hình, "sinh vật" mềm nhũn như con chi chi trên địa cầu quả thật phiền phức! Nhuế Tuyết Tinh nở nụ cười tươi tắn: "Thật sự rất vui!"

"Đúng vậy, anh cũng có chút hâm mộ Tuyết Tinh, dù sao An Nhiên còn chưa làm hành động thân mật như vậy với người ba này đâu."

"Vậy chịu thôi, tình cảm của chúng tôi tốt."

"Hai người ở chung hòa hợp như vậy làm anh thật sự vui mừng."

Nhìn toàn bộ quá trình Nhuế Thành im lặng, chị anh và anh rể có phải là cặp vợ chồng trọn mắt nói lời bịa đặt nhất thế giới hay không! Làm sao bây giờ thật sự nhìn không nổi nữa QAQ!

Chờ quản gia Lâm mang theo mấy người giúp việc xách valy lớn valy nhỏ của Nhuế Tuyết Tinh xuống, thấy hình ảnh vui vẻ hòa thuận như vậy cũng có chút sững sốt, bà mới vừa lên lầu không tới nửa tiếng, rốt cuộc vừa rồi xảy ra chuyện gì? Tiên sinh nhà bà, và phu nhân với tiểu thiếu gia hợp thành một nhà ba người hạnh phúc ngọt ngào ấm áp hòa hài? Chuyện này không khoa học!

Quản gia Lâm không hề có điềm báo trước liên tưởng đến dấu vết nứt kỳ lạ trên bồn rửa mặt trong phòng ngủ của Tấn phu nhân, chợt cũng không nhẫn tâm suy nghĩ tiếp, cảm giác có vật gì kỳ lạ đi vào!

Quản gia Lâm nhanh chóng khôi phục vẻ mặt chuyên nghiệp, xin chỉ thị hai vị chủ nhân xong, chỉ huy người giúp việc chuyển tất cả đồ vật vào sau cốp xe, còn lại nhét không vào được nữa thì nhét vào chỗ ngồi phía sau xe, tràn đầy cả một xe đồ, tài xế Tiểu Vương lái xe, nữ giúp việc Tiểu Trương ngồi ghế lái phụ, đây là Tần Duệ Dương phân phó, anh biết tay chân của Tần phu nhân không nhanh nhẹn, rất có khả năng tính toán gọi hai người chờ hàng lý nhân tiên dọn dẹp căn nhà mới.

Cha con nhà họ Nhuế vẫn ngồi ở trong xe khi tới, là hai người bọn họ, Nhuế Thành lái chiếc xe thể thao của Tần phu nhân chở chị anh theo ở phía sau, ba chiếc xe sang trọng chạy trên đường, chờ đây mong ước thầm thiết của người giúp việc trong biệt thự nhà họ Tần. Tiên sinh không nói một câu nào, nghĩ đến sẽ không phải sau khi xảy ra chuyện lại tự trách mình chứ, quản gia Lâm nghĩ như thế, chỉ huy đám người giúp việc nên làm gì thì làm cái đó.

Tiểu Vương và Tiểu Trương bận trước bận sau, khi mờ hôi đầm đìa, Tần Duệ Dương đã đi xem trong trong ngoài ngoài quanh nhà mới của Nhuế Tuyết Tinh một vòng, bình tĩnh quan sát, Nhuế Tuyết Tinh cũng thưởng thức không kém, cô cũng thích hưởng thụ, điểm này từ chuyện xài hết tiền mua tất cả những đồ vật cao cấp là thấy được, căn phòng nhỏ này ở trong mắt Nhuế Thành tuyệt đối là khu nhà cấp cao, từ loại cửa đèn thiết bị lắp đặt đến chi tiết rồi đến hoàn cảnh xung quanh, đều tốt không có gì để nói, ở trong mắt của Tần Duệ Dương lại chỉ được một câu đánh giá "cũng không tệ lắm", đây cũng là Tần Duệ Dương không keo kiệt ca ngợi rồi, nếu thật sự độc miệng nói, nên trực tiếp bày tỏ là "không lên được mặt bàn", nơi này không thể so sánh với nhà họ Tần, Nhuế Tuyết Tinh tự biết mình, cho nên khi Tần Duệ Dương vừa tiến đến đã đề nghị dẫn bọn họ tham quan một chút, cô trực tiếp cầm chồng hóa đơn đưa cho Nhuế Thành, mình ngồi ở trên ghế sofa bằng vải bố xem ti vi, còn vừa ăn trái cây mua từ cửa tiểu khu về, quá hạnh phúc rồi.

Kể từ khi Tần An Nhiên chủ động hôn Nhuế Tuyết Tinh về sau, khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn căng thẳng, toàn bộ hành trình đi thăm nhà mới của Nhuế Tuyết Tinh, về mặt cũng vô cùng nghiêm túc, đi xem xong tất cả, khi Tần Duệ Dương mang con trai tới ngồi xuống bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh, lại nói một câu không hề có điềm báo trước.

"Nơi này hoàn cảnh cũng không tệ lắm, gian phòng cũng khá lớn, cách trường học An Nhiên cũng rất gần, để An Nhiên ở nơi này một thời gian ngắn thôi."

Nhuế Tuyết Tinh bị lời này kinh ngạc thiếu chút nữa nuốt luôn hạt nhãn, vội ngừng đầu kinh ngạc nhìn Tần Duệ Dương, phản ứng giống với Nhuế Tuyết Tinh còn có Tần An Nhiên, trên mặt hai mẹ con đều có biểu cảm vội vàng không kịp chuẩn bị gì giống nhau như đúc -- Cái gì?!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Khôn kiếp, đã biết là mặt hàng này không tốt bụng như vậy rồi!

Người ngoài hành tinh không nóng này, cô chỉ không nháy một cái nhìn chăm chăm Tần Duệ Dương, sâu trong đáy mắt lóe lên ánh sáng, bị Tần phu nhân dùng ánh mắt thâm tình khẩn thiết n năm nhìn chăm chăm, lúc này Tần Duệ Dương lại cảm thấy mất tự nhiên, nhưng mà anh luôn giả bộ quen rồi, nói để nghe một chút chính là vui buồn không biểu lộ ra, thật ra thì chính là mặt than, bí hiểm luôn làm cho người ta không hiểu, hiện tại tự nhiên cũng giống vậy.

Tần Duệ Dương nhất quán giải thích với Nhuế Tuyết Tinh -- tạm thời gọi là vì giải thích đi!

"Gần đây anh khá bận, có thể không có thời gian chăm sóc con."

Giải thích này tuyệt không đi vào lòng người, ngay cả mí mắt Nhuế Tuyết Tinh cũng không nâng lên, cho là cô không biết Tần An Nhiên chưa bao giờ được Tần Duệ Dương tự mình chăm sóc sao?

Không cần Nhuế Tuyết Tinh lên tiếng phản bác, Tần An Nhiên ngồi không yên, tuy đứa bé này bị đánh về uy nghiêm của ba ép cúi đầu đến bây giờ, nhưng mắt thấy nếu không lên tiếng sẽ bị ba bán mất! Tần An Nhiên lấy dũng khí nói với Tần Duệ Dương: "Ba, không, không cần phải chăm sóc, tự con có thể. Hơn nữa, hơn nữa còn có quản gia."

"Ba đang muốn nói cái này đấy." Tần Duệ Dương không hề có một chút bởi vì con trai phản đối quyết định của mình mà tức giận, trên mặt vẫn cười tủm tỉm, giọng nói vẫn dịu dàng, chỉ là khi nói ra lại làm cho Tần An Nhiên chìm vào đáy cốc: "Gần đây quản gia cũng không có thời gian, có một số việc cần chỉnh đốn."

Tần An Nhiên áp ứng nói: "Vậy. Vậy thì không thể không ngừng được sao?" Giọng nói nhỏ đến giống con muỗi vo ve, nghĩ đến Tần An Nhiên mình cũng biết cái vấn đề này ba cậu không cần thiết trả lời.

Tần Duệ Dương lại tự mình gạt đầu một cái: "An Nhiên sẽ ở chung một chỗ với mẹ sống thật vui vẻ."

Tuy Tần An Nhiên còn nhỏ tuổi, cũng là đứa bé rất giỏi về suy tính, ba bởi vì công việc bề bộn có rất ít thời gian ở cùng cậu, có thể ở cùng cả ngày với cậu như hôm nay, trong trí nhớ của cậu cũng ít có, cho nên cậu mới sẽ vui vẻ như vậy, vốn vẫn sùng bái ba, hôm nay trực tiếp kéo gần khoảng cách không ít, hai cha con chung sống vô cùng hài hòa, nhưng kể từ buổi trưa mẹ của cậu đi về một chuyến, ba cậu cũng có chút thay đổi, mặc dù vẫn cười với cậu, lại không thể ngờ làm ra quyết định như vậy.

Mặc dù không biết nguyên nhân vì sao ba cậu quyết định những chuyện này, nhưng cứ có cảm giác có liên quan đến thái độ của cậu với mẹ cậu trước đó, cảm thấy được điểm này Tấn An Nhiên cũng không dám nói chuyện nữa, cậu đã ý thức được sai lầm của mình, tuy nói không biết lỗi cụ thể ở đâu, nhưng ba cậu tức giận.

#có một người ba khi tức giận đều cười đến đẹp mắt, ngày hôm đó quả thật đều như mỗi ngày đều sống ở trong nước sôi lửa bỏng#-- nếu như lớn một chút, nói không chừng Tấn An Nhiên cũng biết dạng châm chọc như vậy ở trên mạng, nhưng xin lỗi bây giờ cậu còn nhỏ, ba còn không có gì là làm không được hơn cả siêu nhân.

Nhìn bộ dạng của hai cha con này là tính toán vui vẻ quyết định, tình hình Nhuế Tuyết Tinh mong đợi hai cha con này bất hòa cũng không xuất hiện, cô vô cùng kinh ngạc nhìn "con trai" cô, ai nấy đều thấy được tiểu tử này không tình nguyện, cậu bé còn đang ở độ tuổi muốn lấy thứ gì đều phải có được nếu không có thì khóc không kiêng dè gì, cũng đã biết được thỏa hiệp. Nhuế Tuyết Tinh thu hồi đánh giá lúc trước, tiểu tử này coi như không tồi. Nhưng mà không hơn, cô sẽ không thỏa hiệp, cũng không cần thỏa hiệp.

"Hai người đã hỏi qua ý kiến của tôi chưa?"

Bả vai của Tấn An Nhiên run lên, cúi đầu xuống, Tấn Duệ Dương nghi hoặc: "Tuyết Tinh không muốn?"

Về mặt của Nhuế Tuyết Tinh không chút thay đổi: "A, tôi làm cho anh có ảo giác tôi sẽ vui mừng vô cùng? Xin lỗi là lỗi của tôi."

"Thái độ của An Nhiên trước đó với em có chút vấn đề, quả thật là nó không đúng, nhưng mà bây giờ nó đã sửa lại, em không thể tha thứ cho nó, cho nó thêm một cơ hội sao?" Tấn Duệ Dương rất nghi hoặc, hỏi Nhuế Tuyết Tinh.

Nhuế Thành vốn đang xem đôi vợ chồng này anh tới em đi, quyết định chủ ý không xen vào, chợt liếc về hốc mắt ửng đỏ của Tấn An Nhiên, dừng một chút, cắt đứt lời chị anh nói, nói: "Nào có mẹ con nào hận nhau, nếu An Nhiên đã nhận sai, chị em sẽ không để ở trong lòng, cậu bé đồng ý ở lại đây đương nhiên chị em rất vui mừng, chỉ là anh rề, anh cũng biết rồi mà, chị em không có kinh nghiệm chăm sóc đứa trẻ, lại nói gần đây chị ấy bận việc, chỉ sợ cũng không có nhiều thời gian."

Mức độ Nhuế Tuyết Tinh dễ dàng tha thứ cho người em trai này rất cao, mặc dù có chút mất hứng anh đoạt lời của mình, nhưng rốt cuộc vẫn không mở miệng phản bác, khi Tấn Duệ Dương cười khanh khách hỏi cô "là như vậy sao", cô còn rất tình nguyện gật đầu một cái, nụ cười trên mặt Tấn Duệ Dương càng sâu hơn: "Tuyết Tinh không để ý, vậy thì thật tốt quá, chỉ là coi như em không để ý, nơi đó vẫn phải xử lý, An Nhiên còn nhỏ tuổi, dễ dàng bị người lừa gạt, đây cũng là anh sơ sót, sau này sẽ không xảy ra chuyện như vậy nữa."

Nhuế Tuyết Tinh hé mắt, chợt liên tưởng đến Tấn Duệ Dương nói câu "có một số việc cần chỉnh đốn" với Tấn An Nhiên trước đó, nhướn mày, hỏi: "Chuyện gì?"

Tấn Duệ Dương cười rất vui vẻ: "Tuyết Tinh, đợi lúc đưa anh xuống lầu, anh sẽ cẩn thận nói cho em biết."

"Vậy thôi đi, đi thông thả không tiễn."

"Như vậy An Nhiên."

Về mặt Nhuế Thành tươi cười: "Ồ chỗ này trước đi!" Nói xong, một đôi mắt tràn ngập mong đợi nhìn Nhuế Tuyết Tinh, "Chị, rất hoan nghênh, phải không?"

Nhuế Tuyết Tinh dừng một chút, gắng gượng gật đầu một cái, còn nói: "Chỉ là, chỗ này của tôi cũng không có đồ dùng của con."

"Không cần lo lắng, anh lập tức phân phó người mang tới đây."

Chuyện này cuối cùng vẫn vui vẻ quyết định, Tấn Duệ Dương đứng dậy cáo từ, Tấn An Nhiên giương mắt muốn tiễn anh xuống lầu, lại bị người cậu nhiệt tình lôi kéo không thả, Nhuế Tuyết Tinh buồn bực không muốn để ý tới, bị Tấn Duệ Dương nói vài ba lời câu đã đi ra cửa cùng với anh.

Trong thang máy, Tấn Duệ Dương dịu dàng nói: "Biệt thự bên kia, sắp tới có khả năng thay đổi người giúp việc."

"Không quan tâm"

"Mặc dù gần đây Tuyết Tinh không ở bên kia, nhưng chuyện này vẫn phải nói với em một tiếng, dù sao em cũng là nữ chủ nhân của biệt thự kia."

Nhuế Tuyết Tinh tượng trưng giật giật khóe miệng, Tấn Duệ Dương cũng không thêm để ý, còn nói: "Trên người An Nhiên, em phải để tâm nhiều một chút, không phải nó không muốn thân thiết với em, thường nghe tài xế Lưu đưa đón nó đi học nói, An Nhiên luôn hâm mộ nhìn những người bạn học được mẹ dắt đi học, cho nên nó chỉ không biết làm sao để thân thiết với em mà thôi, hi vọng trải qua khoảng thời gian ở chung này, hai người có thể hòa thuận hơn."

Đối với sự tha thiết dạn dò của Tấn Duệ Dương, Nhuế Tuyết Tinh chỉ có bốn chữ: "Nhờ cát ngôn của anh." (câu này trong tiếp trung chỉ có bốn chữ)

Cuối cùng hai vợ chồng đã tới bãi đậu xe, Tấn Duệ Dương lên xe trước, còn rất lưu luyến ôm lấy Nhuế Tuyết Tinh không rời, vô cùng nhẹ nhàng ôm một cái, trước khi Nhuế Tuyết Tinh động thủ, anh đã nhanh chóng rút lui, sau khi buông Nhuế Tuyết Tinh ra, Tấn Duệ Dương còn đưa tay vuốt mái tóc trên trán của Nhuế Tuyết Tinh, giống như tất cả cặp vợ chồng bình thường, dịu dàng dạn dò: "Chăm sóc mình thật tốt."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ lui một bước, ngay cả ánh mắt cũng lười phải nâng lên: "Hẹn gặp lại."

Tần Duệ Dương nhét hai tay vào túi, dáng vẻ tùy tiện không chấp nhất: "Đúng rồi, Tuyết Tinh, thứ hai cần em tự mình đến công ty làm một chút thủ tục sang tên."

Nhuế Tuyết Tinh chỉ gật đầu, sau đó xoay người rời đi, Tần Duệ Dương cũng lên xe. Nhuế Tuyết Tinh đi hai bước, thấy hình như là Tiểu Vương và Tiểu Trương mới đi xuống, hai người cũng cung kính chào cô, tài xế Tiểu Vương còn mang theo một phần thiết tha: "Phu nhân, đồ đã được sửa sang lại, chúng tôi trở về biệt thự bên kia, có chuyện ngài trực tiếp kêu tôi."

Nghĩ đến con trai của kẻ tiện nghi kia, Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái: "Tiểu Vương, anh đưa số điện thoại cho tôi."

"Yes Sir!" Tiểu Vương lấy tờ giấy nhắn, bút, từ trong túi của mình ra, cung kính viết xuống một dãy số, hai tay dâng lên, dáng vẻ thành kính: "Phu nhân ngài gọi tôi bất cứ lúc nào, mặc kệ thời gian nào cũng được."

Nhuế Tuyết Tinh nhận lấy giấy nhắn, nói: "Hai người có thể đi được rồi."

Dáng vẻ của Tiểu Vương càng cung kính: "Vâng."

Đưa mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh vào thang máy, Tiểu Trương nhạo báng Tiểu Vương: "Xem bộ dạng của anh này, lúc nào thì biến thành ông già dần dần rồi hả?"

"Cô không cảm thấy phu nhân càng ngày càng có hơi thở nữ vương sao?" Tiểu Vương hiện lên vẻ say mê.

"Nữ vương thì tôi không biết, tôi chỉ biết bộ dạng này của anh đặc ngu ngốc."

"Haizz, cô không phải hiểu, ngay cả tiên sinh cũng đã nằm rạp dưới váy của nữ vương rồi, đừng nói cô không thấy tiên sinh dịu dàng như nước vừa này, vẻ mặt lưu luyến không rời. . . ." Thao thao bất tuyệt Tiểu Vương không để ý đến, khi mình vừa mới nói câu kia ra khỏi miệng thì trong mắt Tiểu Trương chợt lóe lên ý vị không rõ, chỉ là Tiểu Trương rất nhanh khôi phục lại tự nhiên: "Tôi nói phu nhân của chúng ta ngang ngược, lạnh máu đến không có bạn bè như vậy, không thể nào tiên sinh không phát hiện được vẻ tốt đẹp của ngài ấy, sự thật chứng minh, ánh mắt của tiên sinh vẫn tốt trước sau như một!"

Tiểu Trương chê cười: "Ngoại trừ hai ngày nay đọc mấy câu này, khi nào thì anh nói qua phu nhân có khí thế hả?"

"Đó là bởi vì trước đó tôi chưa tiếp xúc với phu nhân, hai ngày trước vừa tiếp xúc, thì phát hiện!" Tiểu Vương ngẩng đầu ưỡn ngực.

"Được rồi, về sớm một chút! Quân gia Lâm vẫn chờ chúng ta trở về báo cáo công việc đấy."

Nhuế Tuyết Tinh vào cửa, phát hiện hai cậu cháu chỉ mới trong một thời gian ngắn ngủi, đã thân mật, Nhuế Thành còn trẻ tuổi, không cấu kình càng không kiêu ngạo, có lòng muốn gần gũi với người cháu lần đầu tiên gặp mặt, mà Tần An Nhiên xuất thân thế gia, trong nhà quy củ cực lớn, hoàn toàn không có người sẽ thoải mái chơi với cậu bé, dù ở trường học, vì duy trì phong phạm người thừa kế tương lai của nhà họ Tần, chính cậu bé cũng không dám buông lỏng, thì ngược lại ở trước mặt Nhuế Thành không cần cố kỵ những thứ này, hơn nữa với người cậu có dáng dấp tương tự này, trong lòng cậu bé vẫn có mấy phần thân thiết. Vì vậy hai người ăn nhip với nhau, khi Tần An Nhiên nở nụ cười không cần quá rụt rờ với Nhuế Thành, ngay cả khi cười với Tần Duệ Dương cũng không rụt rờ như vậy, dù sao ở trước mặt Tần Duệ Dương, Tần An Nhiên là không dám buông lỏng như thế.

Chỉ là vừa ồn ào xong, Tần An Nhiên thấy Nhuế Tuyết Tinh đi vào, cơ thể nhỏ bé dừng lại, trên mặt lại trở nên nghiêm túc, Nhuế Thành bất mãn ngẩng đầu nhìn chị anh một cái, còn chưa lên tiếng, Nhuế Tuyết Tinh đã mang theo vẻ mặt ác độc của mẹ ghé ngồi xuống đối diện bọn họ: "Nghe này, tiểu quý, con ở nhà ta thì phải làm theo quy củ của ta, tám mặc quần áo gì đó, đều tự mình giải quyết, đừng hy vọng có người sẽ giúp."

Quả thật Nhuế Thành không biết nên nói cái gì cho phải, chị cả, chị gọi con trai mình là "tiểu quý" thích hợp không?! Thấy môi đứa trẻ cũng đã cắn đến đỏ, vẫn kiên cường gật đầu, Nhuế Thành bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, chị, không phải ba mẹ vẫn luôn tiếc khi không thể gặp được An Nhiên sao, vừa đúng lúc để cho bọn họ tới đây ở, chị cũng không cần lo lắng An Nhiên không ai chăm sóc."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Nếu Nhuế Thành có thể nghĩ tới đề nghị tốt này, đương nhiên cũng do anh đi làm, Nhuế Tuyết Tinh cho rằng đây là một nhiệm vụ hoàn toàn không cách nào hoàn thành, "sinh vật" mềm nhũn như con chi chi trên địa cầu quả thật phiền, cha mẹ nhà họ Nhuế chắc chắn sẽ không đồng ý giúp một tay chăm sóc, cô đã quyết định chủ ý chờ cha mẹ nhà họ Nhuế nói lời lẽ nghiêm khắc tàn khốc cự tuyệt yêu cầu của Nhuế Thành, để cho Nhuế Thành lái xe mình đưa Tần An Nhiên về nhà chính, liền xem như là trừng phạt Nhuế Thành hôm nay tự chủ trương.

Tuyệt đối không ngờ, trừng phạt thế nhưng biến thành phần thưởng, Nhuế Tuyết Tinh ngồi ở một đầu ghế sofa khác, cũng có thể nghe được âm thanh hưng phấn kích động trong điện thoại của em trai truyền tới: "Thật sự? An Nhiên ở chỗ các con? Được, được, mẹ với ba con lập tức đi qua."

Mặt của Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp == , thậm chí còn không thể chờ đợi như vậy?

Nhuế Thành còn đang khuyên can: "Mẹ, mẹ đừng quá nhanh, ba còn chưa đóng quán đâu, mẹ để ba dọn dẹp gian hàng trước đã, thuận tiện lại đi chợ mua chút ít thức ăn, ở chỗ chị không có một chút thức ăn nào. Chờ Tiểu Dương tan việc cũng đi tập hợp ở gian hàng của ba, đến lúc đó chị lái xe đi đón mọi người."

Mẹ Nhuế có chút không kịp chờ đợi: "Tiểu Dương tan việc còn phải hơn một tiếng nữa, đến lúc đó bảo chị con đi đón nó đi, mẹ với ba con tới trước."

"Nhưng mẹ cũng không biết địa chỉ mà, hơn nữa ba con chạy xe điện thì sao mà chạy nhanh được?"

Cuối cùng mẹ Nhuế vẫn nghe theo đề nghị của con trai, nghĩ đến lời Nhuế Thành nói, lại bắt đầu kích động: "Được, mẹ đi chợ mua chút thức ăn, An Nhiên ở đó? Giúp mẹ hỏi cháu một chút muốn ăn cái gì."

Nhuế Thành nhìn Tấn An Nhiên, Tấn An Nhiên bị ánh mắt nghiêm cứu của anh làm cho cả người không được tự nhiên, lúc này Nhuế Thành giống như còng cổ cứu mạng, cậu trả lời ngay lập tức: "Cháu không kén ăn, cái gì cũng ăn được."

Nhuế Thành vừa định nói lại với mẹ anh, Nhuế Tuyết Tinh lại trực tiếp ra lệnh, "Đưa đi động cho nó." Đồng thời cũng quét mắt nhìn Tấn An Nhiên: "Tiểu quý, nhớ gọi bà ngoại."

Khỏe miệng Nhuế Thành lại bắt đầu co quắp, gọi con trai mình là "tiểu quý" còn có thể thuận miệng như vậy, chị anh tuyệt đối là xưa nay chưa từng có. Chị cả, chị ở bên ngoài nói như vậy, người nhà mẹ đẻ của chị cũng chưa bao giờ biết, quả thực là hủy tam quan! (Tam quan là gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan)

Tấn An Nhiên hoàn toàn bị khí thế của người ngoài hành tinh dọa sợ ngây người, hoàn toàn không nghĩ tới phản kháng, cơ thể nhỏ nhắn run lên, thuận theo nhận lấy điện thoại di động Nhuế Thành đưa tới, mẹ Nhuế ở đầu bên kia điện thoại đợi lâu mà vẫn không nghe thấy tiếng gì, vị vậy rất thân thiết gọi một tiếng: "Tiểu Thành?"

Cũng may, bà ngoại cậu là người bình thường! Tấn An Nhiên không giải thích được thở phào nhẹ nhõm, nhưng bởi vì ánh mắt của người ngoài hành tinh quá mức mãnh liệt, giọng nói vẫn còn có chút cà lăm "Ngoại, bà ngoại. Cháu... Cháu là An Nhiên."

Mẹ Nhuế lập tức lên tiếng trả lời, giọng nói cũng to lên, làm cho người ta không tự chủ được tưởng tượng ra dáng vẻ nụ cười rực rỡ của bà. "Ôi, An Nhiên! Cháu muốn ăn cái gì? Bà ngoại lập tức mua thức ăn trở về làm cho cháu ăn."

"Cháu không kén ăn, cái gì cũng." Chữ "được" còn chưa nói ra khỏi miệng, bên tai cậu vang lên âm thanh uy hiếp có lực vô cùng: "Cá nấu cái chua, bún thịt, đậu hũ Ma Bà, dầu trộn rau xà lách, canh xương khoai sọ."

Nghe xong một chuỗi tên đồ ăn, ánh mắt của Tấn An Nhiên cũng dần dần đại ra, Nhuế Tuyết Tinh thấy cậu không có phản ứng, nhíu mày: "Nói!"

"Chị!" Nhuế Thành nghe không nổi nữa: "Có ai đối xử với đứa bé như chị không?"

Nhuế Tuyết Tinh chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn anh một cái, Nhuế Thành lập tức yên lặng, dịu dàng nhìn Tấn An Nhiên: "Nói theo như thực đơn mà mẹ cháu vừa nói."

Thật may là trí nhớ của Tấn An Nhiên không tệ, không sót một chữ nói tên đồ ăn xong, mẹ Nhuế ở bên kia cũng hài lòng cúp điện thoại, không kịp chờ đợi đi khoe khoang với ông già: "Ôi, tiếng gọi bà ngoại của cháu ngoại kia làm cho lòng tôi cũng mềm luôn rồi."

diễn❖đàn❖lê❖quý❖đôn.

Nhuế Tuyết Tinh chỉ dùng ánh mắt quý dị nhìn Tấn An Nhiên một cái, tuyệt đối không ngờ, tiểu quý này thậm chí có tiềm chất người gặp người thích, bộ não của người địa quả nhiên càng ngày càng không thể giải thích vì sao.

Nhuế Thành không cố kỵ chút nào dạy dỗ chị cả anh: "Chị, chị không thể đối tốt với An Nhiên hơn một chút nữa sao? Nó bỏ ra từ trong bụng chị đấy, không phải nhặt được, coi như trước đó đã làm sai điều gì, bây giờ còn nhỏ hoàn toàn có thể kịp giáo dục, đứa bé mới sáu tuổi, là đóa hoa tương lai của tổ quốc, hoàn toàn đáng giá được che chở, nhưng chị đối xử với cháu nó vô cùng trách móc nặng nề như thế sao?"diễn-đàn-lê-quý-đôn

Nhuế Tuyết Tinh im lặng, mặc dù cô cường thế cũng không phải dã man không hiểu chuyện, mặc dù nhìn "sinh vật" mềm nhũn như con chi chi kia rất chướng mắt, nhưng đã đến địa cầu như vậy rồi nhất định cũng không thể quay trở về, vậy còn không bằng nhập gia tùy tục, sống hòa nhập vào thế giới này thật tốt, về phần tên tiểu quý trước mắt này, cô sẽ làm cho nó cảm nhận được cái gì gọi là che chở.

Nhuế Tuyết Tinh nghe theo đề nghị của Nhuế Thành, mặt cũng không lộ vẻ gì khác thường, điều này làm cho Nhuế Thành có chút không chắc, suy nghĩ một chút lại tăng thêm một câu: "Mặc kệ như vậy, khi có ba mẹ thái độ của chị cũng phải khá hơn một chút, đừng làm cho hai người lớn tuổi rồi mà còn phải hao tổn tâm tư vì chị."

Lần này Nhuế Tuyết Tinh lại sáng khoái gật đầu, làm Nhuế Thành dờ khóc dờ cười: "Chị đi chở ba mẹ, hay là em?"

Nhuế Tuyết Tinh không nhận được khoát tay: "Em đi đi."

"Nhưng mà An Nhiên."

"Chị sẽ trông nó."

Vậy thì em càng không yên tâm, Nhuế Thành chảy nước mắt đầy mặt, vì bản thân gặp phải người chị có chút cứng đờ như sáp, làm cho anh không thể không như Nam Thần không hưởng khói lửa nhân gian đi ra ngoài, trở về phải nói với ba mẹ, đều là công lao của chị cả anh!

"Trong chung cư có thiết bị chơi chơi trò, chị mang An Nhiên đi xuống chơi một lát, hoạt động thân thiết có thể kéo gần tình cảm giữa hai mẹ con, thuận tiện đi dạo một vòng tìm hiểu một chút hoàn cảnh xung quanh." Nhuế Thành nghĩ chắc ở bên ngoài chị anh cũng sẽ không làm loạn được. Vì tìm một giải thích hợp lý khuyên chị anh ra cửa, rốt cuộc là không có bao nhiêu dễ dàng! "Đúng rồi, ba mẹ tới đây vậy thì trái cây sẽ không đủ, chị thuận tiện đi siêu thị bên cạnh chung cư mua một chút nữa, ba mẹ thích ăn trái Thanh Long và Vải."

Nhuế Tuyết Tinh rất không bình tĩnh gật đầu, lần đầu tiên ý thức được em trai của cô cũng phiền phức như người địa cầu! "Được rồi, em đi ra ngoài đi."

Đây là tương tự với "tên nhóc Tiểu Thành anh yên tĩnh quý" đến mức chân sung sao? Khóe miệng Nhuế Thành gật gật: "Em còn chưa nói xong, chị, em còn muốn đi siêu thị mua một chút đồ dùng hàng ngày, củi gạo dầu muối tương dấm trà cũng đều phải chuẩn bị."

Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp lấy tấm thẻ tín dụng nhét vào trong tay Nhuế Thành: "Mật mã là XXXXXX."

"Em không nói cái này, chỉ muốn hỏi một chút hai người có muốn mua cái gì không."

"Không cần."

Nhìn nét mặt cũng biết chị anh thật sự không nhận được nữa, Nhuế Thành chỉ có thể thu hồi lo lắng, cầm chìa khóa ra cửa.

Nhuế Thành vừa đi, quả nhiên Nhuế Tuyết Tinh ngay cả nụ cười cũng không cho, vẻ mặt không thay đổi nhìn chằm chằm Tấn An Nhiên: "Tiểu quý, con muốn xuống dưới chơi?"

Tấn An Nhiên rất muốn gật đầu nói một mình cậu cũng có thể đi, nhưng dưới cái nhìn soi mói mãnh liệt như vậy chỉ có thể lắc đầu: "Tùy... Tùy tiện."

Nhuế Tuyết Tinh đứng lên: "Vậy thì đi thôi."

Về mặt Tấn An Nhiên tràn đầy kinh ngạc, phát hiện cậu theo không kịp lối suy nghĩ của mẹ, nhưng mà rất nhanh rồi cậu sẽ biết, cậu theo không kịp mẹ cậu, không chỉ là suy nghĩ, còn có bước chân.

Nhuế Tuyết Tinh ở chung cư sang trọng, mỗi tầng lầu chỉ có hai gia đình, hành lang đều rất xa hoa, từ cửa nhà của Nhuế Tuyết Tinh đến thang máy chỉ mấy mét, Nhuế Tuyết Tinh bước vừa nhanh vừa dài, chờ thang máy mở ra, không thấy bóng dáng của Tấn An Nhiên, Nhuế Tuyết Tinh quay đầu nhìn lại, đứa bé bước từng bước gần đi tới. Nhuế Tuyết Tinh cau mày, cái gì gọi là tương lai của tổ quốc? Nếu tương lai của tổ quốc đều yếu như vậy thì đất nước đó không phát triển rồi.

Rốt cuộc đợi đến khi Tấn An Nhiên đi tới, hai mẹ con cùng đi vào thang máy, trong thang máy còn có những người khác, Tấn An Nhiên mới sáu tuổi, vừa tới một nơi xa lạ vẫn có chút sợ hãi, lúc này có thể dựa vào cũng chỉ có mẹ cậu mà thôi, vì vậy không tự chủ từ từ xê dịch về bên cạnh người Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh chỉ không biến sắc nhìn, khi thang máy lại mở ra trực tiếp kéo tay Tấn An Nhiên, về mặt cô không chút thay đổi, gương mặt nhỏ nhắn của Tấn An Nhiên nghiêm túc, gương mặt của hai mẹ con vừa giống nhau như đúc, ngũ quan đều rất tinh xảo, làm cho người đi qua đi lại trong chung cư không khỏi không liếc mắt nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Tốc độ của Nhuế Thành nhanh ngoài dự đoán, Nhuế Tuyết Tinh mới vừa dặt cánh tay ngăn Tấn An Nhiên đi dạo một vòng bên ngoài quanh chung cư, hai mẹ con này rất nghiêm túc hiểu rõ do hoàn cảnh sống của mình, đi ngang cửa bảo vệ của chung cư vẫn biểu hiện ra vẻ sợ hãi, nhìn về mặt nghiêm túc trên hai gương mặt giống nhau như đúc, những người bảo vệ còn tưởng rằng là lãnh đạo tới đây thị sát, một phen hủ vía!

Cha mẹ nhà họ Nhuế ở cửa nhà thấy hai mẹ con Nhuế Tuyết Tinh, mỗi tầng ở chung cư này đều có hai thang máy, đám người Nhuế Thành vừa mới bước chân từ thang máy bên trái ra ngoài, thì hai mẹ con Nhuế Tuyết Tinh cũng bước ra, cầm trong tay bao lớn bao nhỏ không đưa tay ra nắm mật mã được, Nhuế Thành cũng không để ý tới ngạc nhiên khi nhìn thấy chị anh mang con trai xuống tầng chơi, vội vàng quay đầu lại nói với cô: "Chị, chị tới nắm mật mã."

Nhuế Tuyết Tinh cũng không nhận rồi, trong tay cô cầm hai túi trái cây, một cái tay khác của Tấn An Nhiên cũng cầm một túi đồ nhỏ, Nhuế Tuyết Tinh

buồng tay Tấn An Nhiên ra: "Tiểu quý, đi qua mở cửa."

Thật may là toàn bộ chú ý của cha mẹ nhà họ Nhuế đều đặt ở trên người cháu ngoại trắng nõn trắng nà, cũng không có chú ý tới Nhuế Tuyết Tinh gọi con trai của mình như vậy, ngay cả Nhuế Tuyết Dương có ý chí rất kiên định, cũng bị Tiểu Chính Thái trước mắt hấp dẫn, duy nhất chú ý tới Nhuế Tuyết Tinh gọi như thế chỉ có Nhuế Thành, tiện thể lại vì chị anh như tượng sáp, dám ở trước mặt cha mẹ đối xử với con trai mình như thế, hành động này của chị anh chính là tìm đường chết.

Trong mắt mẹ Nhuế đều chỉ chứa cháu ngoại, dáng dấp cháu ngoại đẹp mắt như vậy, xuất thân bất phàm, giọng nói vừa ngọt vừa mềm, lại vẫn biết mở cửa như vậy, vẻ mặt mẹ Nhuế phoi phới, giọng nói đều không tự giác thật dịu dàng: "An Nhiên thật giỏi, nhỏ như vậy cũng biết mở cửa!"

"Chỉ bấm mặt mã mà thôi, chút chuyện này cũng không làm khó được nó."

Nhuế Thành tự giác kêu ba mẹ anh và em gái vào nhà, bởi vì biết chắc chắn chị anh sẽ không làm chuyện này, nghe nói như thế, lập tức quay đầu không đồng ý nhìn chị anh một cái: "An Nhiên cũng chỉ nhìn chị bấm mặt mã một lần, có thể nhớ cũng đã không tệ rồi, đây là thiên phú của con trai chị, đã gặp qua là không quên được, đối lại là đứa trẻ nhà người ta, chị có dạy ba năm cũng không nhớ được."

"Đúng vậy." Ngay cả ba Nhuế cũng lên tiếng: "An Nhiên còn nhỏ, đã rất khá, con cũng đừng quá nghiêm nghị với cháu."

Gần như biết mỗi người đều ở đây nói Tấn An Nhiên tốt, Nhuế Tuyết Tinh cũng bắt đầu nghĩ lại có phải bản thân đã bỏ qua ưu điểm của nó hay không, vì vậy cũng không hề tiếp tục bắt lỗi nữa, Nhuế Tuyết Tinh cúi đầu rất nghiêm túc quan sát Tấn An Nhiên, chỉ là tha thứ cho cô, "sinh vật" mềm nhũn như con chi chi kia, cô mang theo Kính Hiển Vi cũng không tìm được trên người cậu bé có cái gì đáng giá để tán dương, nói thí dụ như bắp thịt, hay lực lượng.

Nhuế Tuyết Tinh thu hồi tầm mắt, tổng kết lại nói: "Mọi người còn chưa chân chính thấy được người ưu tú thôi."

Cơ thể nhỏ bé của Tấn An Nhiên hơi run lên, cúi đầu, may mắn đồng thời lại không hiểu sao có chút mát mát, tuổi cậu còn nhỏ không có nghĩa là cậu không biết nhìn, sau khi mẹ cậu đánh giá cậu xong thì trong mắt không chút nào che giấu thất vọng, làm cho cậu muốn bỏ qua cũng không bỏ qua được, tan vỡ một chút đây là lần thứ mấy mẹ cậu không liếc mắt nhìn cậu một cái rồi, gần như dẫm nát tất cả kiêu ngạo từ khi sinh ra cho đến nay của cậu ở dưới lòng bàn chân, thậm chí làm cho cậu không có cơ hội phản bác nào.

Sáu tuổi rưỡi, lần đầu tiên Tấn An Nhiên cảm thấy thất bại, tuy cậu hơi chút kiêu ngạo nhưng vẫn chưa trở thành bệnh "hoàng tử", đối với sự coi thường của mẹ cậu, tuy cậu không chịu phục nhưng không nhìn được tự kiểm điểm chính mình, chẳng lẽ cậu thật sự không ưu tú như trong tưởng tượng? Chẳng lẽ những lời tán dương khen ngợi trước đây của những người kia với cậu đều hoàn toàn dựa vào thân phận của cậu sao?

Đúng lúc thay đổi, vì để trở thành con người ưu tú cho mẹ cậu khen không dứt miệng! Tấn An Nhiên sáu tuổi nắm chặt tay, quyết định ở trong lòng, chỉ là rất nhiều năm sau, cậu cảm thấy may mắn cỡ nào khi không trở thành người đàn ông khen không dứt trong miệng mẹ cậu! Bởi vì tiêu chuẩn ưu tú và thẩm mỹ của mẹ cậu, quả thật làm người ta thê thảm không nổi nhìn.

Nhuế Tuyết Tinh có chút đau thương, có lẽ đang ứng nghiệm một câu nói, chân tướng thường được nắm giữ ở trong lòng rất ít người, cho nên đi trên con đường thành công tất nhiên là cô độc, người nhà họ Nhuế không đồng ý với lời cô nói, Nhuế Tuyết Dương cũng phản bác: "An Nhiên cũng đã gặp qua là không quên được, vậy chưa đủ ưu tú sao? Khi chị còn nhỏ chị cũng không ưu tú như vậy đâu!"

Nhuế Tuyết Dương nhấn mạnh hai chữ "ưu tú", ý trào phúng hết sức rõ ràng, cô thật sự không ưa chị cô là người cũng gần tuổi băm* rồi còn bày ra tư thế vô địch. (*Tuổi băm: 30 ý)

"Tiểu Dương, sao con nói chuyện với chị con như vậy?" Mẹ Nhuế lên tiếng cũng không phải vì bất bình giùm Nhuế Tuyết Tinh: "Chỉ là con nói cũng không sai, Tiểu Tinh thiết là, An Nhiên còn nhỏ sao con hà khắc như thế?"

Nhuế Thành nhanh chóng phân loại cát đồ xong, sau khi trở lại phòng khách ngoác tay Tấn An Nhiên: "An Nhiên, mau chào hỏi ông ngoại, bà ngoại và di nhỏ nào, bà ngoại sẽ nấu đồ ăn ngon cho cháu."

Phân đoạn này Nhuế Tuyết Tinh còn quan tâm hơn người trong cuộc, bởi vì sau khi chào hỏi xong bọn họ cũng phải chờ ăn cơm, không thể tốt đẹp hơn được nữa.

Nhuế Tuyết Dương là một người có tính tình tùy tiện, nhanh nhẹn nhanh miệng, có lúc bật thốt lên, đắc tội người còn không tự biết, ngồi xuống bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh bắt đầu thảo luận chiếc xe thể thao, thật may là người ngoài hành tinh cũng có tính tình cầu thả.

"Chị, chiếc xe thể nào của chị quá nổi bật rồi, khi anh trai em lái xe đến cửa công ty chờ em, làm cho tất cả đồng nghiệp của em nhìn không chớp mắt, chị không biết cảnh tượng này, chắc chắn..... Quà thật không thể nói nổi, ngày mai khi em đi làm, chắc chắn bọn họ sẽ lôi kéo em hỏi cho mà xem!"

"Nhuế Thành đi công ty của em? Nó không nói cho em tới chờ ở gian hàng của ba sao?" Trí nhớ của Nhuế Tuyết Tinh rất tốt.

"Bởi vì ba mẹ có chút không kịp đợi, cho nên đã sớm dọn dẹp gian hàng đi tới công ty chờ em, nếu như không phải anh trai em ngăn cản, bọn họ cũng sẽ bảo em trực tiếp xin nghỉ rồi."

"Xin nghỉ cũng không có chuyện gì, việc làm kia của em, không làm cũng được."

Ý của Nhuế Tuyết Tinh nói với Nhuế Tuyết Dương là tiền lương của lao động phổ thông ở công ty nhỏ thấp, bây giờ cô là thực tập sinh chỉ là em gái làm

việc vặt, thực không có tiền đồ gì, nhưng mà khi Nhuế Tuyết Dương nghe xong trực tiếp xì lông: "Công việc của em làm sao? Dầu gì cũng có thể tự nuôi mình!"

"Phải dựa vào tiền lương hai ngàn rưỡi sau khi đã đóng bảo hiểm còn dư lại của em?"

"Bây giờ vẫn còn đang thực tập, chờ trở thành nhân viên chính thức sẽ có trên ba ngàn." Tuy giọng điệu phản bác, nhưng không hiểu sao giọng của Nhuế Tuyết Dương thấp một chút: "Ai bảo em ngay cả khoa chính quy cũng không thi đậu, công ty lớn hoàn toàn sẽ không chọn em." Con trai con gái nhà họ Nhuế, con gái lớn tốt nghiệp trường loại hai, có vẻ bề ngoài, con thứ hai là sinh viên tài cao, đáng ngoài giống nhau đạt điểm tối đa, chỉ có cô đáng đáp không tính là xuất chúng, đại học cũng thi không được tốt.

Nhuế Tuyết Tinh nhú mày, không lên tiếng, Nhuế Tuyết Dương rất nhanh đã khôi phục lại cảm xúc, tò mò hỏi: "Anh nói chị định mở nhà hàng, phải không chị?"

"Không sai."

"Vậy chị định mở kiểu nhà hàng gì, kiểu Trung Quốc kiểu Phương Tây hay kiểu món ăn nước khác?"

"Chị còn chưa đi nhìn nhà hàng, trước tiên cần phải tìm đúng khẩu vị của người tiêu dùng, mới biết mở kiểu nhà hàng gì."

"Đúng vậy, đầu tư lớn như vậy, nhất định phải cẩn thận lập kế hoạch." Nhuế Tuyết Dương gật đầu đồng ý, hướng về phía Nhuế Tuyết Tinh đưa đầu tay cố gắng lên: "Làm tốt nhé chị, mình có thể kiếm tiền nuôi sống mình, cũng không cần nhìn sắc mặt người nhà họ Tấn!"

Người nhà họ Nhuế náo nhiệt ăn cơm tối xong, đồ dùng của Tấn An Nhiên ở nhà chính nhà họ Tấn bên kia đều đã đưa tới, chỉ là chung cư quản lý nghiêm khắc, không để người xa lạ đi xe vào, sau khi nhận được điện thoại của phòng bảo vệ Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp báo Nhuế Thành mang theo Tấn An Nhiên đi cửa chung cư cầm đồ vào, bởi vì không yên lòng lão quản gia nhà họ Tấn tự mình theo tới, nhìn thấy tiểu thiếu gia mình chăm sóc đến lớn chỉ trong một đêm biến thành thằng bé đáng thương, bị bà mẹ ác độc sai sử như vậy, trong lòng càng bất mãn hơn, chỉ là phu nhân và lão gia ra nước ngoài nghỉ phép, ít nhất còn phải hơn mười ngày nữa mới trở về, liếc mắt nhìn tiểu thiếu gia đáng thương của ông còn phải chịu một thời gian sống trong nước sôi lửa bỏng nữa.

Lão quản gia lặng lẽ vì tiểu thiếu gia gặt lệ.

Trên thực tế, Nhuế Tuyết Tinh tuyệt không phụ lòng danh hiệu "bà mẹ ác độc" của lão quản gia đặt cho cô, thấy trong đồ nhà họ Tấn đưa tới có rất nhiều quyển sách, trực tiếp đuổi Tấn An Nhiên vào phòng đọc sách, đều không ngăn cản đề cập đến vấn đề giáo dục những người khác, coi như mẹ Nhuế thân làm bà ngoại, cũng không ngăn cản được người mẹ ruột giáo dục con trai. Đến buổi tối chín giờ, đang cùng với người nhà họ Nhuế nhìn Nhuế Tuyết Tinh nghe điện thoại của Tấn Duệ Dương nhắc nhở cô tắm cho Tấn An Nhiên rồi mới đi ngủ, tự mình lên lầu đẩy cửa phòng Tấn An Nhiên ra: "Tiểu quý, mình tự chuẩn bị quần áo, đi nhà tắm mở nước rồi tắm rửa!"

Đối với lời của mẹ cậu, Tấn An Nhiên đã tạo thành phản xạ có điều kiện rồi, lập tức hành động, chỉ là không có năng lực tự gánh vác, lật tung cả tủ treo quần áo lên nhưng dường như còn chưa biết mình muốn tìm cái gì, Nhuế Thành đang giảng bài cho Tấn An Nhiên để quyển sách xuống, vừa giúp Tấn An Nhiên tìm quần áo, vừa bất mãn nói: "Chị, chị không thể dè dặt một chút sao? An Nhiên mới sáu tuổi, chị để cho cháu nó tự tìm quần áo, tự tắm nước, còn tự tắm rửa?"

"Tay dài để làm gì?"

"Nhưng khi chị sáu tuổi chị sẽ tự mình tắm rửa sao?"

Mẹ Nhuế mới vừa theo đuổi Nhuế Tuyết Tinh lên lầu vừa đứng nghe được câu này, lập tức tiếp lời nói: "Lúc con sáu tuổi không biết chải đầu, chứ đừng nói đến tắm rửa."

Nhuế Tuyết Tinh vừa mỉm cười lên vẻ mặt đúng lý hợp tình, lập tức thành = = rồi, khi đang dạy dỗ con trai luôn có em trai và mẹ có siêu năng lực cản trở mình, quả thật không thể dễ dàng được nữa rồi, hơn nữa cha cô không yếu ớt như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Buổi sáng thứ hai, các ngành bắt đầu hành động rồi, đến trường, đi làm, người trưởng thành không cần Nhuế Tuyết Tinh quan tâm, dĩ nhiên cô cũng không có tâm trạng quan tâm đến những chuyện đó, Nhuế Thành và Nhuế Tuyết Dương sẽ tự mình đi xe buýt, mà ba Nhuế như có dự kiến trước đã mang "lừa con" theo, tuy tốc độ "lừa con" chậm, nhưng cũng là phương tiện giao thông, chỉ là bọn họ đang đối xử với vấn đề đối Tấn An Nhiên có chút khác biệt.

"Trong nhà có tài xế, con trực tiếp bảo anh ta tới đây."

"Tại sao con trai của con lại còn cần người khác đưa đi?" Mẹ Nhuế cũng không nhượng bộ chút nào, hai ngày nay bà thấy rõ, khó trách An Nhiên không thân thiết với con gái bà, rõ ràng chính là con gái bà tìm đường chết, mỗi ngày đều gọi con trai mình là "tiểu quý", về mặt lạnh lùng với con trai, ngay cả một ánh mắt cũng không thèm cho, bà mẹ bệnh xà tinh (bệnh thần kinh) như vậy ai dám thân thiết? An Nhiên vẫn còn con nít, con buông tha cho cháu nó đi -- suýt chút nữa là mẹ Nhuế cứ như vậy mà lên tiếng rồi.

Nhuế Tuyết Tinh rất bình tĩnh: "Không phải vẫn luôn như vậy sao?"

"Trước kia là trước kia, hiện tại An Nhiên cùng sống với con, trong lòng con còn có người mẹ này không, chuyện này con phải nghe lời mẹ!" Lần đầu tiên mẹ Nhuế cứng rắn ở trước mặt con gái lớn rất khó khăn mới thay đổi thái độ trở về nhà, bà bày ra dáng vẻ muốn bô óc của đứa con gái đang tìm đường chết kia, vô cùng cảm thấy con rể lớn cũng bởi vì không chịu nổi bệnh xà tinh (bệnh thần kinh), quan hệ vợ chồng mới càng ngày càng xa lạ, hiện tại nhân cơ hội này nhất định phải điều chỉnh con gái của bà trở về, nói không chừng khi con gái bà bình thường thì sau này con rể cũng thay đổi thái độ -- giống người phụ nữ truyền thống như mẹ Nhuế, không phải vạn bất đắc dĩ cũng không nói lý hôn.

Khi không có gì, so với hiện tại càng làm cho Nhuế Tuyết Tinh tỉnh táo hơn rồi, ngoại trừ người em trai địa cầu thật phiền ra, thật ra thì cả nhà họ Nhuế cũng không khác nhau! Vừa nghĩ tới mỗi ngày mình đều phải sống cùng một chỗ với những người địa cầu phiền phức này, Nhuế Tuyết Tinh rất buồn rầu, chỉ là vấn đề đau đầu hiện tại là chuyện của "tiểu quý" Tấn An Nhiên này.

"Hôm nay không được, con muốn đi công ty của Tấn Duệ Dương một chuyến."

"Đưa An Nhiên đi trường học mất mấy phút? Đưa xong đi qua, mẹ thấy con rể cũng sẽ không để ý con bởi vì đưa con trai đi học mà làm mất thời gian đâu."

Không thể làm gì khác, rốt cuộc Nhuế Tuyết Tinh tìm đến viện trợ bên ngoài, nhất định mẹ Nhuế nghe lời Nhuế Thành nói, Nhuế Thành vẫn khuất phục ở dưới sự uy nghiêm của cô, vì vậy Nhuế Tuyết Tinh chuyển tầm mắt sang Nhuế Thành, Nhuế Thành lại dời tầm mắt không nhìn thẳng vào mắt cô, còn quay đầu về Nhuế Tuyết Dương nói: "Em còn chưa đi làm hả, không trễ sao?"

"A, Đúng vậy, em phải đi rồi."

"Chúng ta cùng đi, buổi sáng hôm nay anh cũng có tiết."

"Tốt."

Nhuế Tuyết Tinh còn chưa kịp nói chuyện, đã nhìn thấy bóng lưng em trai và em gái bước đi như gió đến, khoe miệng Nhuế Tuyết Tinh giật giật, cúi đầu nhìn lướt qua Tấn An Nhiên, Tấn An Nhiên cắn môi, hình như có chút chần chờ, cuối cùng vẫn không mở miệng. Cậu có một người bạn nhỏ nhìn coi như thuận mắt, bình thường đều chơi với cậu, tất cả đều là tài xế trong nhà đưa đón, có một lần ba mẹ của người bạn nhỏ đó trở về từ nước ngoài tự mình đưa đi học, nụ cười trên mặt người bạn đó duy trì cả một ngày, giống như còn muốn vênh cái đuôi dài lên trời, từ đó về sau người bạn nhỏ kia luôn nói chuyện đó làm lỗi tai của cậu muốn chai sạn luôn rồi, Tấn An Nhiên có ấn tượng rất sâu với chuyện này, từ đó cũng nhớ kĩ cảm giác mà mẹ đưa đi học với người khác đưa đi rất không giống nhau.

Đây thật sự là một hiểu lầm xinh đẹp, rất nhanh Tấn An Nhiên sẽ hiểu cảm giác lâm vào trong nước sôi lửa bỏng, cảm giác không giống nhau như vậy mấu chốt còn phải nhìn người mẹ, nếu như người mẹ hiền lành dịu dàng, chuyện này đúng là chuyện hạnh phúc nhất trần đời, nhưng đối thành người mẹ "độc ác" của cậu, cũng chỉ có thể nói như ngồi trên ngọn nến vậy.

Thấy vẻ mặt thích thú của cháu ngoại, mẹ Nhuế lập tức nở nụ cười rục rịch, giọng nói lại mềm mại phần: "An Nhiên chúng ta cũng muốn mẹ đưa đi phải không?"

Tấn An Nhiên mím môi, còn chưa biểu hiện, đã nhận được ánh mắt không thân thiện của mẹ cậu, cảm giác này còn dọa người hơn khi ba cậu nở nụ cười rục rịch, cơ thể nhỏ nhắn run lên, Tấn An Nhiên chỉ có thể trái lương tâm nói: "Cháu... Cháu. Cũng không có vấn đề gì."

Mẹ Nhuế lập tức quay đầu tròn mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Con hù dọa đứa bé làm gì!"

Nhuế Tuyết Tinh = =, mẹ cô không có con mắt phía sau sao biết cô làm? Còn nữa, người địa cầu thay đổi sắc mặt trong một giây đồng hồ mà không áp lực, như vậy "bệnh xà tinh (bệnh thần kinh)" là bọn họ tạo ra sao?

Từ trước đến giờ Nhuế Tuyết Tinh không giãi tranh cãi với người khác, ở hành tinh Sedna như thế, trên địa cầu cũng giống như thế, so với mẹ cô triển khai kham khổ mà kéo dài đến già già, còn không bằng nhanh chóng đưa "tiểu quý" này đi học cho rồi.

Mẹ Nhuế tự xuống lầu nhìn chăm chăm, Tấn An Nhiên tự động leo lên ghế lái phụ, không cần Nhuế Tuyết Tinh nói mình nhanh chóng nịt chặt dây an toàn, trong lòng mẹ Nhuế có chút tiếc nuối, cứ như vậy bỏ lỡ chi tiết nhỏ xúc tiến quan hệ mẹ con, chỉ là cháu ngoại của bà có thể tự cài dây an toàn, $o(\geq v \leq) o \sim$ thật là giỏi!

Mẹ Nhuế không có biện pháp kiểm chế đắm chìm bên trong Tấn An Nhiên dễ dàng rồi.

Bởi vì không khí sáng sớm rất tốt, sau khi Nhuế Tuyết Tinh lên xe đã hạ hai cửa xe xuống, chuẩn bị cho xe chạy lên phía trước, liếc nhìn Tấn An Nhiên, Tấn An Nhiên lập tức nhào đầu ra, nói lời tạm biệt với mẹ Nhuế. "Bà ngoại, chúng cháu đi đây, bái bai."

"An Nhiên bái bai." Trong mắt mẹ Nhuế đã không còn thấy con gái lớn được cưng chiều nhất của bà nữa rồi.

Nhuế Tuyết Tinh đầu môi, nhanh chóng chuyển động tay lái, xe chậm rãi chạy qua, bởi vì nơi này là chung cư hạng sang, chung cư vì an toàn, quy định tốc độ xe không thể vượt qua 20 km/h, cho nên các chú bảo vệ ở phòng bảo vệ từ rất xa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hai mẹ con ở trong xe thể thao -- bọn họ đã nhớ kỹ hai gương mặt này, mặc dù sau đó biết không phải là lãnh đạo đến thị sát, nhưng vẫn không nhìn được ngời ngời chính, lúc mở thanh chắn cũng niềm nở ân cần hơn bình thường, chỉ là cũng không ghé mắt nhìn hai mẹ con này.

Đưa mắt nhìn hai mẹ con cực kỳ nghiêm túc rồi đi, bác bảo vệ A lau mồ hôi: "Không biết vì sao, vừa nhìn thấy bọn họ tôi lập tức không giải thích được khăn trang, nhất là một đứa bé nhỏ như vậy, khi nghiêm mặt cũng rất có khí thế, thật không biết nhà cậu bé dạy dỗ thể nào nữa."

Bác bảo vệ B: "Ông nhìn mẹ của cậu bé là biết, quả thực là khí thế bức người, khó trách có thể dạy con trai thành ra như vậy, thật không biết chồng cô ấy có như vậy hay không, nếu như không phải, cả ngày đều phải nhìn vẻ mặt lạnh lùng như núi băng của một lớn một nhỏ, sẽ không buồn bức không yên chứ?"

Bác bảo vệ C: "Ông cho rằng người ta là ông sao! Người này nhìn một cái cũng biết là người không giàu cũng quý, chiếc xe của cô ấy nghe nói là số lượng có hạn, không bán ở trong nước, chồng của cô ấy khẳng định cũng không phải người thường."

Bảo vệ D là một chàng trai trẻ tuổi -- trái ngược với A, B, C mà nói, bảo vệ D lau mồ hôi cảm thán: "Vừa nhìn thấy cô ấy, cháu cũng không giải thích được mà liên tưởng đến thầy chủ nhiệm lúc cấp ba, quá nghiêm túc, khí thế quá mạnh mẽ!"

Nhuế Tuyết Tinh còn không biết mình bị thảo luận lặp đi lặp lại, một đường nghiêm mặt chạy xe như bay đưa Tấn An Nhiên đến cửa trường học, là thật sự chạy như bay, lúc xuống xe kiểu tóc tỉ mỉ của Tấn An Nhiên sắp bị thổi thành chuồng gà rồi, Nhuế Tuyết Tinh bởi vì buộc tóc đuôi ngựa nên vẫn còn tốt. Bây giờ Tấn An Nhiên còn chưa có tâm trạng để ý tới kiểu tóc, cậu đang choáng váng, đang muốn cảm nhận cảm giác an toàn khi hai chân chạm đất, xe Nhuế Tuyết Tinh vừa mới dừng lại, phía sau đã đi theo một chiếc xe cảnh sát, khi anh cảnh sát giao thông đuổi tới vẫn còn đang lau mồ hôi, đang giờ cao điểm đi học đi làm, không bị kẹt xe là cũng không tệ rồi, lại còn có người đưa xe, mà tài lái xe xuất thần nhập hóa này. Dừng lại, bây giờ không phải thời điểm mình sùng bái, vị phu nhân này vì phạm giao thông!

Phong cách như vậy, đương nhiên không thiếu được người vây xem, cho dù đây là trường học quý tộc, không khí nghiêm túc, người lui tới đều không phải là người bình thường, nhưng phong cách hành vi này của Nhuế Tuyết Tinh vẫn rước lấy những người không phải người bình thường vây xem, giấy phạt dưới sự chứng kiến của rất nhiều người giao tới trên tay cô, rốt cuộc Tấn An Nhiên cảm nhận được cảm giác mẹ đưa đi học là gì rồi.... Trọn đời khó quên. (Lời của Editor: tội cho cậu bé.)

Nhuế Tuyết Tinh cũng không để ý, Tấn An Nhiên vừa mới nâng cặp sách lên, cô thuận tiện đánh tay lái, quay đầu xe một cách điệu nghệ, cảnh sát giao thông đứng một bên nhìn mà tròn mắt há hốc mồm.

Bởi vì chuyện này, Nhuế Tuyết Tinh đến công ty Tấn Duệ Dương đã hơn chín giờ, đây mới là giờ làm việc của công ty bọn nữ lễ tân ở đại sảnh tầng một nở nụ cười vui vẻ hỏi Nhuế Tuyết Tinh có hẹn trước hay không, Nhuế Tuyết Tinh còn chưa đáp lời, bên cạnh đi qua một người đàn ông lập tức kinh ngạc: "Tấn phu nhân?"

Nụ cười trên mặt nữ lễ tân càng tươi hơn: "Thư ký Tô!"

Thư ký Tô gật đầu với cô nàng một cái, nhìn Nhuế Tuyết Tinh hỏi: "Tấn phu nhân ngài đến tìm Tấn tổng sao? Tấn tổng đang ở trong phòng làm việc."

"Ừm." Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, giọng nói bình tĩnh: "Anh dẫn tôi đi."

"Vâng, ngài đi theo tôi!" Thư ký Tô không khỏi càng thêm cung kính, tuy không phải lần đầu tiên tiếp xúc Tấn phu nhân, nhưng trước kia quả thật tiếp xúc rất ít, mới phát hiện Tấn phu nhân đã lâu không gặp khí thế càng ngày càng cường đại, thư ký Tô vừa suy nghĩ vừa quan sát nét mặt của Nhuế Tuyết Tinh, không tự chủ được thái độ càng ngày càng cung kính.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Lễ tân ở đại sảnh nhìn hai người rồi đi, vô cùng hưng phấn mở hệ thống nói chuyện phiếm trong nội bộ công ty, nhiều chuyện giống như đám bạn nhiều chuyện của cô nàng.

Tiểu chuột đồng vui vẻ: "Thân ái, hôm nay tôi thấy Tấn phu nhân trong truyền thuyết, khí thế thật là mạnh, “nữ vương”, khí phách toát ra thật mạnh!"

"Cậu nói là Tấn phu nhân, phu nhân của Tấn tổng chúng ta?" Tiểu đồng bọn không khách khí chút nào nói lên chất vấn: "Tôi đã thấy Tấn phu nhân, trừ gương mặt đó, không có một chút nào xứng với thân phận của cô ấy cả!"

"Không thể nào, nhất định là cậu nhầm rồi!" Nữ lễ tân chém như đinh đóng cột: "Câu ‘Tấn phu nhân’ cũng không phải là tôi gọi, khi cô ấy đang ở trước mặt tôi nói muốn gặp Tấn tổng, thư ký Tô vừa vận đi ngang qua gặp Tấn phu nhân, cậu không biết đó, thư ký Tô đều luôn lạnh lùng tùy ý ở trước mặt

những quản lý chủ quản, lại rất cung kính với Tần phu nhân, không nói hai lời tự mình dẫn Tần phu nhân đi phòng làm việc của Tần tổng, ngược lại Tần phu nhân nhìn như chuyện đương nhiên, hiển nhiên là coi cung kính của thư ký Tô là không quan trọng -- Thư ký Tô là người đắc lực bên cạnh Tần tổng ngoại trừ trợ lý Lâm ở bên ngoài, nếu như Tần phu nhân giống như trong tin đồn là Tần tổng không chịu gặp, thì cô ấy có cái gì mà cao ngạo như vậy trước mặt trợ lý tâm đắc của Tần tổng chứ?"

Hiển nhiên nữ lễ tân ở đại sảnh quan sát rất cẩn thận, hơn nữa mơ mộng cũng rất vui vẻ, hành động của thư ký Tô quả thật là cố ý, hôm nay anh ta vừa tới công ty đã được lãnh đạo là trợ lý Lâm của mình dẫn dò, nói là ông chủ đã bảo sáng hôm nay Tần phu nhân sẽ tới công ty, muốn anh ta đứng ở cửa chú ý một chút -- thư ký Tô quả thật là người bên cạnh Tần Duệ Dương, thái độ trước kia của ông chủ đối với phu nhân thế nào, bọn họ hiểu rõ hơn bất kỳ ai, cho nên cung kính cũng đều duy trì ở ngoài mặt mà thôi, ngược lại lần này thái độ khác thường chủ động dẫn dò của ông chủ, nói không chừng là một tín hiệu, thái độ của ông chủ bọn họ chỉ bày tỏ bên ngoài, tuy không rõ ràng nguyên nhân cụ thể, nhưng chuyện này cũng không hề ảnh hưởng tới thư ký Tô bày ra vẻ tốt đẹp trước mặt Nhuế Tuyết Tinh, làm một thư ký đạt yêu cầu, điểm này ánh mắt và giác ngộ là phải có.

Trên đường thư ký Tô mang Nhuế Tuyết Tinh đi đến phòng làm việc của Tần Duệ Dương, không ngừng khen ngợi vì bản thân lạnh trí, ánh mắt của anh ta được dày công tôi luyện, vị Tần phu nhân không đáng tin, không liên quan, ít tiếp xúc trước kia, hiện tại vị này đã tăng lên, khí thế đặc biệt mạnh mẽ, thiếu chút nữa cũng làm cho anh ta cảm thấy như đang đối mặt với ông chủ, quả nhiên không phải người một nhà, không vào một cửa!

Đương nhiên Nhuế Tuyết Tinh, chỉ thuần túy là thói quen mà thôi, thói quen ra lệnh cho người khác, kèm theo khí thế uy nghiêm, mặc kệ ở nơi nào đều sẽ làm cho người ta thần phục quyết đoán.

Đề tài trở lại nữ lễ tân ở đại sảnh và tiểu đồng bọn của cô nàng, tuy tiểu đồng bọn cảm thấy lời nói hôm nay của nữ lễ tân ở đại sảnh làm cho người ra rất không có cách nào tin tưởng được, mặc khác tiểu đồng bọn cũng rất hiểu bạn của mình, họ có thói quen sếp lại gần chia sẻ chuyện bất quá, nói trước tới nay luôn không hề chứa lời thật, hơn nữa bạn của cô có thể có được công việc tốt ở đại sảnh này, năng lực khác không có, mắt nhìn người cũng vừa nhìn một cái là chính xác, cho nên Tần phu nhân chột tay đổi, mười phần là thật!

"Chẳng lẽ cô ấy bị người ngoài hành tinh công chiếm rồi?" Tiểu đồng bọn không che giấu chút nào biểu đạt kinh ngạc của cô nàng, nếu như Nhuế Tuyết Tinh có thể nghe được, bây giờ có lẽ về mặt của cô đã biến thành ngạc nhiên, cô lạnh trí ngay trang không hề lộ ra sơ hở, sao người địa cầu ngu xuẩn có thể nhìn ra được?!

#nếu như bị phát hiện bí mật che giấu đã lâu, có phải ta nên hủy diệt địa cầu luôn không?

nếu quả thật có một ngày kia, người ngoài hành tinh sẽ phải rất nghiêm túc suy nghĩ cái vấn đề này.

Nữ lễ tân ở đại sảnh và tiểu đồng bọn của cô nàng, tám không tới mấy phút, toàn bộ trên dưới công ty đều biết tin tức Tần phu nhân giá lâm, nhưng mà nhiều nhất là bọn họ sếp lại thảo luận một chút rốt cuộc Tần phu nhân và diễn viên Hứa Tinh ai đẹp hơn, vợ cả và tiểu tam, ân oán tình thù của nhà giàu, luôn làm cho người địa cầu nói chuyện say sưa.

Rốt cuộc thư ký Tô mang Nhuế Tuyết Tinh đến phòng làm việc của Tần Duệ Dương, sau khi gõ cửa là trợ lý Lâm mở cửa, bên trong còn có hai giám đốc báo cáo công việc, trợ lý Lâm vốn muốn mời Nhuế Tuyết Tinh vào phòng nghỉ ngơi bên cạnh, Tần Duệ Dương lại liếc mắt nhìn về phía này: "Vào đi, Tuyết Tinh em ngồi chờ một lát, anh còn có chuyện."

Trợ lý Lâm kinh ngạc một giây, lập tức cung kính mời Nhuế Tuyết Tinh đi vào: "Tần phu nhân, ngài ngồi đây trước, muốn uống gì?"

"Tùy tiện." Ngược lại Nhuế Tuyết Tinh là người bình tĩnh nhất ngoài trừ Tần Duệ Dương ra, dù sao mặc kệ có trí nhớ ở chung của chủ cũ và Tần Duệ Dương, thế nhưng đối với Nhuế Tuyết Tinh mà nói chỉ có tác dụng ghi chép, chân chính ấn tượng cũng không có, cho nên không làm Nhuế Tuyết Tinh có một chút kinh ngạc nào.

Trợ lý Lâm lập tức quay đầu lại nói với thư ký Tô: "Vậy thì pha trà đi, dùng trà Tần tổng thích uống nhất."

Trên khay trà để một bộ pha trà hoàn chỉnh, một hộp lá trà cũng được xếp chỉnh tề ở bên cạnh, thư ký Tô gạt đầu, trực tiếp ngồi xuống, thuần thực cảm điện nấu nước, vệ sinh dụng cụ pha trà làm theo một trình tự nhất định.

Sau khi Nhuế Tuyết Tinh ngồi vững vàng, hai vị giám đốc báo cáo công việc lại bức rức đứng lên chào cô: "Tần phu nhân."

Nhuế Tuyết Tinh không thèm để ý vẫy chào: "Các người làm việc trước đi."

Hai vị giám đốc gạt đầu theo bản năng: "Vâng" Sau khi nói xong cũng có chút hối hận, ở trước mặt ông chủ nghe lời người khác, coi như người này là phu nhân của ông chủ, hình như cũng không tốt lắm?

Tần Duệ Dương không để ý chút nào, ngược lại đáy mắt hiện lên một nụ cười, gạt đầu với hai vị kia, ý bảo bọn họ tiếp tục.

Trợ lý Lâm cũng trở về bên người Tần Duệ Dương, chuyên nghiệp ghi chép, Nhuế Tuyết Tinh cảm ly trà ngon mà thư ký Tô mới vừa pha, chậm rãi uống, cô không thích uống trà nhưng cũng không chán ghét, nhâm nhi giết thời gian, thư ký Tô lại cung kính: "Phu nhân còn có gì phân phó không?"

"Không cần, anh đi làm việc đi."

"Vâng."

Thư ký Tô mới vừa đi không bao lâu, Tần Duệ Dương bên kia cũng bận rộn xong rồi, hai vị giám đốc vừa rời đi, Tần Duệ Dương đi tới ngồi xuống bên

cạnh Nhuế Tuyết Tinh, nụ cười tràn đầy: "Tuyết Tinh ngược lại quá nhân nhả rồi."

Nhuế Tuyết Tinh đặt ly trà xuống, ngồi nghiêm chỉnh: "Hết bận rồi? Chúng ta nên nói chuyện chính sự nào."

Không cần Tần Duệ Dương phân phó, trợ lý Lâm lập tức lấy văn kiện ra, đưa bút lên: "Phu nhân, ngài trực tiếp ký tên ở trên văn kiện là được, sẽ lấy chứng minh thư photocopy thành hai bản, tôi trực tiếp cầm đi đăng ký là được."

"Đơn giản như vậy?"

"Bởi vì sợ làm trễ nải thời gian của ngài, nếu như tiến hành theo như quá trình bình thường đi những ngành liên quan mà nói, ít nhất phải chạy ba đến năm chuyến, thủ tục tương đối rườm rà, hơn nữa thời gian chờ đợi rất dài."

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, so với loại phương thức khác mà trợ lý Lâm nói, thì quả thật bảo cô tới chỗ này ký tên rồi chờ đăng ký là thoải mái hơn nhiều. Nhuế Tuyết Tinh quét mắt nhìn điều khoản, rỗng bay phượng múa ký tên của mình, Tần Duệ Dương liếc mắt nhìn cười nói: "Chữ của Tuyết Tinh rất đẹp."

"Bởi vì luyện qua."

Tần Duệ Dương không hiểu sâu Tần phu nhân trước kia, cho nên gật đầu một cái cũng không có gì nói được rồi, trợ lý Lâm cẩn thận kiểm tra văn kiện một lần, cười nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Phu nhân, xin ngài đưa chứng minh thư cho tôi mượn một chút."

Vì vậy Nhuế Tuyết Tinh đưa chứng minh thư cho trợ lý Lâm, trợ lý Lâm cầm đi ra ngoài một lát, không được mấy phút lại quay trở về, trả thẻ chứng minh lại cho Nhuế Tuyết Tinh: "Những thứ khác không sai biệt lắm đã chuẩn bị đầy đủ, sau khi sang tên chứng nhận sẽ thông báo cho ngài biết."

"Cám ơn nhiều."

"Đây là chuyện tôi phải làm." Trợ lý Lâm cười đến rất khách khí: "Phu nhân còn có phân phó khác không?"

Trợ lý Lâm cũng chỉ định hỏi một câu mà thôi, nào biết Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, sau đó lấy giấy phạt từ trong ví ra: "Có thời gian, anh giúp tôi đi nộp phạt."

"Đây là?" Trợ lý Lâm có chút chần chờ, nhìn Tần Duệ Dương một cái, Tần Duệ Dương tò mò nhận lấy, sau khi nhìn thời gian cụ thể trên giấy phạt, kinh ngạc hỏi Nhuế Tuyết Tinh: "Đây là hôm nay em bị phạt?"

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, Tần Duệ Dương lại hỏi: "Lúc nào?"

"Trước khi đến chỗ này của anh, trên đường đưa Tần An Nhiên đến trường học."

Lúc này trợ lý Lâm cũng trợn mắt há hốc mồm, thời gian như vậy, hẳn là giờ cao điểm, rốt cuộc Tần phu nhân làm thế nào vậy, không bị ngăn ở trên đường còn chưa tính, lại vẫn bị cảnh sát giao thông đuổi theo viết giấy phạt, bởi vì chạy quá tốc độ! Khi mắt nhìn thấy hàng chữ ghi thời gian, trợ lý Lâm cảm giác tam quan của mình đều đã bị phá vỡ. (Tam quan là gồm nhân sinh quan, thế giới quan, giá trị quan)

Nhắc tới chuyện này, mặt của Nhuế Tuyết Tinh cũng tràn đầy mất hứng: "Hoặc là bảo tài xế mỗi ngày đúng giờ tới đón Tần An Nhiên, hoặc là anh chở con đi học."

"Hôm nay tài xế không tới?" Hỏi vấn đề này theo bản năng, khi Tần Duệ Dương chứng kiến tới Nhuế Tuyết Tinh ngay cả lông mày cũng không nâng lên, là đã hiểu: "Anh sẽ phân phó, hôm nay vất vả cho em rồi."

Bởi vì Tần Duệ Dương quen hình thức tài xế đưa trẻ con đến trường, cho nên cũng không cảm thấy thái độ của Nhuế Tuyết Tinh có cái gì, Nhuế Tuyết Tinh hài lòng gật đầu: "Buổi chiều bảo tài xế đi đón người."

Tần Duệ Dương chỉ cười cười, đổi sang đề tài khác: "Em muốn khai trương nhà hàng sao?"

"Tôi còn chưa hiểu rõ vị trí kia, phải xem mới biết."

"Cũng được, sau khi ăn cơm trưa, anh và em cùng đi, buổi chiều vừa đúng lúc rảnh."

Nhuế Tuyết Tinh từ chối cho ý kiến, nhân phẩm của Tần Duệ Dương thế nào còn phải đợi quan sát, chỉ là người kinh doanh buôn bán khẳng định không thể nghỉ ngơi, nếu không làm sao mà quản lý được sản nghiệp lớn như vậy của gia tộc?

Trợ lý Lâm yên lặng nuốt vào lời vừa muốn bật thốt lên, suy nghĩ buổi chiều nên tìm ai tới đi đón đoàn đại biểu của công ty hợp tác phải tới thay ông chủ đây.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Nói Nhuế Tuyết Tinh kiên nhẫn chưa đủ, vậy phải xem cô đang đối mặt với chuyện gì, hơn nữa rất lâu cô đều nói chuyện với người không bình thường, nói ví dụ như đối mặt với người nhà họ Tấn, chỉ cần bọn họ vừa xuất hiện cô đã cảm thấy thật phiền, nhưng nếu như đối lại thành người nhà họ Nhuế, chỉ cần bọn họ không dong dài không phải lắm bầm muốn cô dịu dàng hiền lành với tiểu quý Tấn An Nhiên kia một chút nữa, người ngoài hành tinh bày tỏ, bọn họ vẫn có thể làm bạn tốt, vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ cái gì cũng không phải vấn đề.

Cho nên nếu nói kiên nhẫn có đủ hay không, vậy phải xem người ngoài hành tinh có nguyện ý đủ hay không.

Mở nhà hàng là việc làm mà Nhuế Tuyết Tinh muốn làm, mục đích cũng rất đơn giản, giống như theo lời Nhuế Tuyết Dương nói, tự nuôi mình, đừng nhìn khi Nhuế Tuyết Tinh hỏi Tấn Duệ Dương tài trợ đặc biệt thân thiện, đó là bởi vì cô tự biết mình, không có năng lực trước cũng đừng cậy mạnh, có cốt khí đương nhiên là chuyện tốt, nhưng vấn đề Nhuế Tuyết Tinh đối mặt, cũng không phải hai chữ "cốt khí" có thể giải quyết, người địa cầu không có cốt khí sẽ không chết, nhưng không có cơm ăn lại thật sự sống không nổi, cho nên mới có câu danh ngôn "Dân Dĩ Thực Vi Thiên"* kia, đây cũng là một trong những nguyên nhân cô lựa chọn mở nhà hàng mà không mở cái khác, một cái nguyên nhân khác là cô cũng thích ăn. Cho nên, mặc dù dựa vào nhà họ Tấn nuôi cũng không thành vấn đề, Nhuế Tuyết Tinh lại sẽ không thật sự biến thành sâu gạo phụ thuộc vào người khác, coi như trước mắt không thể ly hôn với Tấn Duệ Dương, nhưng chuyện này cũng không hề trở ngại cô bước ra một bước độc lập tự chủ.

(*Dân Dĩ Thực Vi Thiên: con người lấy sự ăn làm điều quan trọng hàng đầu)

Tất cả các chuyện trên, là nguyên nhân Nhuế Tuyết Tinh không cự tuyệt Tấn Duệ Dương theo cô cùng đi xem cửa hàng, lấy nhân lực và kinh nghiệm của Tấn Duệ Dương, ở phương diện này nhất định có thể cho cô một số đề nghị rất hay, Nhuế Tuyết Tinh phân rõ nặng nhẹ, khi Tấn Duệ Dương còn có chuyện công cần phải xử lý, cô cũng không có không vui, thậm chí còn hào phóng bày tỏ Tấn Duệ Dương trước tiên có thể bận bịu.

"Lời nhảm chán, để thư ký Tô cùng đi dạo với em một chút."

Nhuế Tuyết Tinh cũng không khách khí với anh, trực tiếp hỏi: "Tôi có thể ở trong công ty của anh tham quan một chút không?"

"Không thành vấn đề." Tấn Duệ Dương trực tiếp gọi cho điện thoại nội bộ cho thư ký Xử: "Mời thư ký Tô tới phòng làm việc một chuyến."

Thư ký Tô đã tới rất nhanh, gõ cửa đi vào: "Tần tổng, xin hỏi có dặn dò gì?"

"Chỗ này của tôi có một số việc cần phải xử lý, tạm thời không nhanh như vậy, cậu dẫn phu nhân đi tham quan công ty một chút."

Thư ký Tô thu hồi kinh ngạc trong đáy lòng, sau khi cung kính gật đầu, nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Được, phu nhân, mời đi theo tôi."

Nhà họ Tấn tài đại khí thô*, một tòa nhà cao tầng rộng lớn như vậy cũng chỉ có một công ty của nhà bọn họ, mà trong quá trình nói chuyện phiếm với thư ký Tô, Nhuế Tuyết Tinh biết được khi cả tòa nhà này đều là của nhà họ Tấn, thì đối với tài lực của nhà họ Tấn lại hiểu thêm một phần, tất cả đất đai ở hành tinh Sedna đều thuộc về Liên Bang Chính Phủ, người có quyền sử dụng nhưng không có quyền sở hữu, có thể phải có một quyền chứng nhận bất động sản thuộc về mình, cái này thì phải là quý tộc nhà làm quan mới có vinh hạnh đặc biệt này, mà cho dù có cũng sẽ không giống như nhà họ Tấn vậy, bất động sản gần như phân bố hơn quá nửa thành phố C, đã không phải là hai chữ "thô hào"** là có thể hình dung được nữa rồi.

(*Tài đại khí thô: Có tài nhưng khí chất thô thiển, khoa khoang thô tục.

**Thô hào: thô nghĩa là đất, hào là kẻ giàu có, kẻ có tiền (phú hào); "thô hào" nghĩa là phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn, trong xã hội cũ.)

Rốt cuộc Nhuế Tuyết Tinh cũng có thể hiểu được vì sao Tấn Duệ Dương không dễ dàng đồng ý ly hôn rồi.

Trước hết, thư ký Tô mang Nhuế Tuyết Tinh tham quan phòng thư ký, địa điểm làm việc của phòng thư ký luôn là tầng dưới phòng làm việc của Tấn Duệ Dương, cùng tầng với quản lý cao cấp của công ty, thư ký Tô vừa đi còn dùng giọng hăm mộ khó kìm nén giới thiệu cho Nhuế Tuyết Tinh nghe: "Phòng làm việc ở tầng chót, trừ Tần tổng, cũng chỉ có một mình trợ lý Lâm mà thôi."

"Anh cũng không tệ." Nhuế Tuyết Tinh nói một câu đơn giản, để anh ta không cần đi hăm mộ người khác, dĩ nhiên cũng cảm thấy thư ký Tô thật sự không tệ, không lớn hơn em trai cô mấy tuổi, nhưng chừng chạc khôn khéo hơn em trai cô rất nhiều, có nhan sắc đặc biệt sẽ lấy lòng người khác -- dĩ nhiên khi Nhuế Tuyết Tinh nghĩ như vậy lại hoàn toàn không có ý ghét bỏ em trai mình, chuyện này rất giống với người địa cầu, ngoài miệng khen là con nhà người ta nhưng trong lòng người nhà mình vẫn tốt nhất.

Thế nhưng câu nói khách khí này của Nhuế Tuyết Tinh, lại mang cho thư ký Tô kích lệ cực lớn, một chút cũng không cảm thấy Tần phu nhân khách khí, đã lâu không gặp Tần phu nhân, lần này nhìn rất có khí thế, mặc kệ mình hao tâm tổn trí lấy lòng ra sao cô đều có dáng vẻ không quan tâm, giống như một chút cũng không để ý, hơn nữa vừa nãy ở phòng làm việc cũng không thấy cô khách khí với Tần tổng, càng thêm không cần thiết như thế với một thư ký nhỏ nhen là anh ta, hơn nữa Tần phu nhân, nói gì đều mang chút không cho hoài nghi, thư ký Tô càng thêm nhận định cô đang thật tâm khen ngợi, vì vậy thư ký Tô cũng cười vô cùng thật lòng: "Cám ơn ngài khách lệ, chẳng qua tôi còn có rất nhiều chỗ phải học tập."

Nhuế Tuyết Tinh có cũng được không có cũng được "ừ" một tiếng, theo anh ta vào phòng thư ký, thư ký Tô đi ở phía trước giới thiệu: "Phu nhân, đây là giám đốc phòng thư ký, trong tất cả chúng tôi tổng cộng có sáu người, chỉ là mấy ngày nay chị Vương - thư ký trưởng cùng với mấy vị chủ quản đi công tác, cho nên chỉ có năm người."

Trừ thư ký Tô, thư ký khác của Tấn Duệ Dương đều là những cô gái trẻ tuổi xinh đẹp, hơn nữa có thể hiện tại tương đối rảnh, trước khi Nhuế Tuyết Tinh đi vào, phòng thư ký vẫn có chút náo nhiệt, là âm thanh các cô gái tán gẫu, trong lúc các cô ấy thấy thư ký Tô vô cùng cung kính dẫn theo một phụ nhân trẻ tuổi đi vào, trong nháy mắt im lặng, ngoại trừ bởi vì chột dạ, cũng bởi vì tư thế bước đi nhân nhã như nơi không có người của vị phụ nhân kia, làm cho các cô ấy không khỏi bắt đầu cẩn thận.

Trong phòng làm việc rất yên tĩnh, thấy Nhuế Tuyết Tinh không có ý muốn nói, thư ký Tô nhìn họ một cái, giả bộ như không biết lúng túng bây giờ, nói: "Các cô tiếp tục làm việc, tôi mang phụ nhân đi tham quan một chút."

Nhuế Tuyết Tinh lại nhìn chỗ trống trong góc một cái: "Sao chỗ đó trống?"

"À." Thư ký Tô liếc mắt nhìn trả lời: "Đó là chỗ của thư ký Lý, chỉ là vào một tháng trước cô ấy mang thai nên từ chức, bởi vì sắp tới cũng không bận bịu, nên tạm thời chưa thông báo tuyển dụng."

Ánh mắt của Nhuế Tuyết Tinh liếc qua các cô thư ký đang cúi đầu giả bộ, chân dài bước một bước dẫn đầu đi ra ngoài, thư ký Tô đuổi theo sát giới thiệu: "Bên phải là giám đốc phòng thư ký, năm giám đốc thư ký đều ở nơi đây."

"Đi tới tầng tiếp theo xem một chút."

"Vâng!"

Tầng lầu càng thấp thì phòng làm việc càng náo nhiệt, nhất là phòng hậu cần, bởi vì cách xa những người lãnh đạo, bình thường cũng tương đối thanh nhàn, mãi cứ ở trong phòng làm việc nói chuyện thú vị, thư ký Tô đã không tự chủ được từ dẫn đường trở thành đi theo sau lưng Nhuế Tuyết Tinh, vừa mới đi tới phòng hậu cần đã bị chọc cười, chỉ là trước mặt còn có một Tấn phụ nhân ở đây, Tấn phụ nhân không cười ra tiếng nên anh ta không dám vượt lên trước, thư ký Tô vừa điều chỉnh vẻ mặt vừa nghiêm túc nghĩ, Tấn phụ nhân giống như càng ngày càng không thích nói chuyện rồi, chẳng lẽ là cảm thấy nhàm chán không nhận được?

Quả nhiên đang ở thời điểm thư ký Tô lo lắng, Nhuế Tuyết Tinh đã hoàn thành nhiệm vụ y hệt mang theo anh ta đi về phía thang máy: "Lên thôi."

"Vâng, nói không chừng hiện tại Tấn tổng cũng đã bận rộn xong rồi."

"Mấy giờ rồi?"

"Mười hai giờ kém một phút."

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, không nói chuyện nữa, giữa thang máy vô cùng yên tĩnh, chỉ là sau một lát cô lại bất thành linh mở miệng: "Thư ký của công ty các người, ngoại trừ yêu cầu trình độ học vấn, còn gì nữa không?"

Thư ký Tô xóc lại tinh thần trả lời: "Nếu như đối với nữ thư ký mà nói, yêu cầu khác cũng không phải cao, ngũ quan đoan chính, là người lanh lợi, thân thể khỏe mạnh là đủ." Suy nghĩ một chút, anh ta lại tăng thêm một câu: "Bởi vì Tấn tổng coi trọng trợ lý và thư ký nam."

Nghĩ đến trợ lý Lâm và thư ký Tô, Nhuế Tuyết Tinh gật đầu một cái, không nói gì nữa

"Đã đi tham quan xong rồi hả?" Tấn Duệ Dương ngẩng đầu lên nhìn Nhuế Tuyết Tinh, cười nói: "Chỗ anh cũng gần xong rồi."

"Không vội." Nhuế Tuyết Tinh ngồi trở lại vị trí lúc trước. Tấn Duệ Dương cười khê: "Xem ra hôm nay tâm trạng của em không tệ?" Cuối cùng không hề trùng mắt lạnh lùng nhìn anh nữa rồi.... Chỉ là cuối cùng có ý gì đây? Anh giống như rất chờ mong.

Cũng không biết có phải gần đây quen thái độ không quá thân thiện của Tấn phụ nhân hay không, hôm nay cô đặc biệt kiên nhẫn ngoài dự đoán của Tấn tiên sinh rồi, quả thật có cảm giác được sủng ái mà lo sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Thật ra thì Nhuế Tuyết Tinh cũng không đợi bao lâu, Tấn Duệ Dương cầm áo khoác lên đứng dậy đi tới trước mặt cô: "Xin lỗi để em chờ lâu, ăn cơm trước thôi."

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, nhìn đồng hồ, trong lòng biết tuy Tấn Duệ Dương cười híp mắt, nhìn hiền hòa không có một chút nóng nảy, nhưng thực ra rất có nguyên tắc, nói một không nói hai, hơn nữa quan niệm thời gian cũng cực mạnh, anh và Nhuế Tuyết Tinh nói mười hai giờ đi ăn cơm trưa, lại thật sự đúng mười hai giờ, một giây cũng không sai.

Tấn Duệ Dương và Nhuế Tuyết Tinh ai cũng không lên tiếng, sóng vai đi ra khỏi phòng làm việc, đáp thang máy một đường thẳng suốt đến tầng một, khi bọn họ đi ra, máy thang bên cạnh cũng đồng thời mở ra, một nhóm người chen chúc đi ra, lúc trước Nhuế Tuyết Tinh còn tưởng rằng người trong công ty bọn họ đều không cần đi ăn cơm trưa, bởi vì trong thang máy từ đầu chí cuối chỉ có hai người bọn họ, bây giờ nhìn lại thì ra không phải ăn cơm, mà là vấn đề thang máy.

Trên thực tế, thấy ông chủ cùng đi với một người phụ nữ các nhân viên cũng rất kinh ngạc, trong công ty Tấn Duệ Dương vẫn rất cẩn thận tỉ mỉ, mặc dù các phóng viên thích đào bới chuyện tình cảm của anh, nhưng đại đa số đều nghe sai đồn bậy, chân chính chụp được hình, cũng chỉ là trong buổi tiên lần đó mà thôi, ở công ty anh chưa bao giờ thân thiết với người phụ nữ nào, trước kia Tấn phu nhân cũng giống như vậy không có được vinh hạnh đặc biệt kia, hôm nay được Nhuế Tuyết Tinh "đi tham quan" nhân viên không khỏi cảm thán rốt cuộc Tấn phu nhân khổ tấn cam lai rồi, hôm nay tuyệt đối là lần đầu tiên từ khi cô gả vào nhà họ Tấn tới nay có cảm giác tồn tại, chỉ là không biết ngày này có thể duy trì được bao lâu.

Tấn Duệ Dương hành động nhanh nhẹn, tuy các nhân viên rất cẩn thận không đụng đến bọn họ, nhưng dù sao nhiều người diện tích nhỏ, cũng ở trong thang máy này, nhìn vẫn là cảnh tượng tương đối chật chội ồn ào, Tấn Duệ Dương vươn cánh tay vắt ngang lưng Nhuế Tuyết Tinh, khoác lên trên eo nhỏ của cô, để tránh cho cô bị người đụng phải. Chỉ là Nhuế Tuyết Tinh rất không quen cảm giác đụng chạm này, tuy Tấn Duệ Dương chỉ nhẹ nhàng đụng tới áo khoác của cô, thoạt nhìn rất thân mật, thực ra là một khoảng cách rất an toàn, cảm nhận được nhiệt độ trên tay Tấn Duệ Dương cô vẫn nhịn không được tê da đầu.

Đi nhanh ra khỏi tòa nhà, Nhuế Tuyết Tinh lập tức bước sang một bên, kéo ra khoảng cách với Tấn Duệ Dương, Tấn Duệ Dương cũng rất tự nhiên thu tay lại, dịu dàng cười với Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh, buổi trưa muốn ăn gì?"

"Tùy tiện."

"Có một nhà hàng nấu món Thái rất ngon, muốn đi nhìn một chút không?"

"Vậy thì đi thôi." Nhuế Tuyết Tinh đi ra sau xe Tấn Duệ Dương, không khách khí ngồi xuống, Tấn Duệ Dương chỉ nhíu mày nhìn cô một cái, không hề nói gì mở cửa chỗ lái, lần đầu tiên được làm tài xế, cảm giác rất mới mẻ, ha ha.

Lái xe hơn mười phút, vũng vàng dừng lại, Nhuế Tuyết Tinh vừa mới mở cửa xe ra, bên tai đã nghe được giọng nói tiểu quý thật phiền nhà cô: "Ba!"

Nhuế Tuyết Tinh cau mày, sao mà nghe thành tiểu quý Tấn An Nhiên kia rồi? Chỉ là cô vừa ngẩng đầu, đã nhìn đến tiểu quý kia thật sự xuất hiện ở trước mắt cô rồi.

Tấn An Nhiên nhìn thấy xe của ba mình, rất vui vẻ lướt qua tài xế, mở cửa chạy xuống, đồng thời gọi Tấn Duệ Dương, cũng vui vẻ đi về phía bên này, chỉ là đi tới một nửa, thì nhìn thấy ngoài ba cậu, từ chỗ ngồi sau xe cũng có thể một người.

Nụ cười trên mặt của Tấn An Nhiên cứng lại, ngay sau đó lại nặn ra một nụ cười khó coi: "Mẹ, mẹ."

Nhuế Tuyết Tinh khẽ hừ một tiếng coi như trả lời, ánh mắt thẳng tắp nhìn chằm chằm Tấn Duệ Dương: "Sao nó lại ở đây?"

"Là anh cố ý bảo tài xế đi đón An Nhiên tới đây ăn cơm trưa."

"Chẳng lẽ trường học của bọn họ bỏ cơm trưa?" Nhuế Tuyết Tinh đặt câu hỏi, tuy rằng mơ hồ nhớ bình thường Tấn An Nhiên đều ăn cơm trưa ở trường học, nhưng dù sao trí nhớ rất không rõ ràng, cô cũng không thể xác định.

Bàn tay nhỏ bé của Tấn An Nhiên kéo kéo vạt áo Tấn Duệ Dương, trong mắt tràn đầy vẻ quẫn quýt như trẻ con quẩn cha mẹ ngẩng đầu nhìn ba cậu, Tấn Duệ Dương sờ đầu cậu một cái, khóe miệng chứa ý cười không lên tiếng, Tấn An Nhiên giống như chợt lấy được dũng khí: "Bình thường con đều... đều ăn ở trường học."

Tấn Duệ Dương bổ sung: "Hôm nay chúng ta đều có thời gian, bình thường đều rất ít cùng đi với An Nhiên."

Về mặt của Nhuế Tuyết Tinh vẫn không chút thay đổi, lại nhân nhạ nhìn Tấn Duệ Dương, sớm nói anh đi cùng với con trai, thì cô tội gì làm kỳ đà cản mũi.

Tấn Duệ Dương lại nhìn Tấn An Nhiên: "Bình thường chào hỏi mẹ thế nào?"

Tấn An Nhiên sợ hãi ngẩng đầu nhìn ba cậu, không nhìn ra vấn đề gì, lại không tự chủ được chuyển tầm mắt sang Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh cũng không bình tĩnh nhìn hai cha con bọn họ thân thiết, chân dài bước ra: "Đi vào."

Tấn Duệ Dương dắt Tấn An Nhiên phối hợp bước chân của Nhuế Tuyết Tinh, Tấn An Nhiên đi ở giữa bọn họ, một nhà ba người nhìn vẫn rất thân mật lại hài hòa. Không khí trong nhà hàng Thái này rất tốt, tuy tụt năm tụt ba người đây người, lại vô cùng yên tĩnh, hoàn toàn không có tiếng huyền não gì, Tấn Duệ Dương không đặt phòng, dưới sự hướng dẫn của phục vụ đến vị trí gần cửa sổ, ngoài cửa sổ là vườn hoa nhỏ xinh đẹp, còn có suối phun đang phun, nhìn vô cùng vui tai vui mắt.

Ghi món ăn xong đang đợi mang thức ăn lên trong vài phút, một nhà ba người ai cũng không mở miệng nói chuyện, Tấn Duệ Dương cầm sách vở bài tập của con trai anh mà anh bảo lấy ra dằn dò vài câu, ngẩng đầu nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Em muốn xem không?"

Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp lắc đầu, Tấn Duệ Dương đưa sách bài tập cho Tấn An Nhiên: "Cất đi, làm rất tốt."

Về mặt nghiêm túc của Tấn An Nhiên lập tức không kiềm được nữa rồi, ý cười trên khóe môi hoàn toàn kiềm chế không được. Nhuế Tuyết Tinh liếc nhìn cảnh tượng này, khẽ chê cười một tiếng, vừa đúng lúc nhân viên phục vụ bắt đầu dọn thức ăn lên, một món ăn được bung lên đều mang theo mùi thơm nồng nặc, liếc nhìn cặp mắt tỏa sáng của Nhuế Tuyết Tinh, Tấn Duệ Dương cười ở trong lòng, bộc phát dịu dàng giới thiệu giúp cô: "Ném thử canh Tom Yum Kung *này trước, làm rất chính tông, đi không khác biệt với khi anh đi nước Thái Lan ăn cả." Nói xong, đã tự thân động thủ múc nửa chén canh nhỏ để vào trước mặt Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh cũng không khiêm nhường, chỉ nhỏ giọng nói một câu "cám ơn".

(*Tom Yum Kung: Tom yum hay tom yam là tên của loại canh chua cay ăn nóng đặc trưng trong ẩm thực Thái Lan, Lào.

Tom yum thường có hai loại phổ biến nhất được đọc theo tên của loại thịt chính làm nên món ăn, là tom yum goong hay tom yum kung và tom yum kai theo đó "goong" hay "kung" là tôm và "kai" là thịt gà. Theo Wikipedia)

Tấn Duệ Dương giống như chợt nghĩ đến cái gì đó, nghiêng đầu hỏi Tấn An Nhiên: "Muốn ăn chút điểm tâm ngọt sau khi ăn xong cơm trưa không, ví dụ như nước dừa hay gì nào?"

Bàn tay nhỏ nhắn của Tấn An Nhiên cầm thìa nhỏ gạt đầu, về nghiêm túc trên mặt làm cho trái tim của nữ phục vụ vừa mới bung hết món ăn lên hóa thành những mảnh nhỏ.

"Lấy hai phần nước dừa đông lạnh thôi."

"Vâng, xin hỏi còn cần gì nữa không ạ?"

"Tạm thời không cần, cám ơn." Nói một cách công bằng, từ ánh mắt của người ngoài thì nhìn biểu hiện của Tấn Duệ Dương thật sự không tệ, sẵn sóc vợ, dịu dàng với con, bản thân lại là một người đàn ông xuất sắc như vậy, dĩ nhiên chỉ từ khí chất bên ngoài của con trai và vợ của anh nhìn giống anh cũng đã xứng đôi rồi, hay là tại nơi này thường thấy quan lại quyền quý, lúc nữ phục vụ rời đi vẫn không nhận được ánh mắt lấp lánh.

Rốt cuộc Tấn Duệ Dương bận chăm sóc vợ và con trai cũng cho mình một nửa chén canh nhỏ, mới vừa cầm thìa lên, bên tai đã nghe được một giọng nói: "Tấn tổng."

Hai cha con Tấn Duệ Dương cùng nhau ngẩng đầu nhìn qua, thấy một người phụ nữ đáng vẻ vô cùng xinh đẹp đi về phía bọn họ: "Không ngờ ở chỗ này đụng phải anh, Tấn tổng."

"Đúng vậy, thật trùng hợp."

Tấn An Nhiên tò mò liếc nhìn người phụ nữ trước mắt một cái, chợt nghĩ đến cái gì đó, trong lỗ mũi nhỏ khẽ hừ ra một tiếng, cúi đầu tự nhiên ăn cơm trưa, mà Nhuế Tuyết Tinh thì từ đầu đến cuối đều đặt lên món ăn ngon trên bàn, ngay cả ngẩng đầu nhìn người phụ nữ đi tới gần một chút cũng không có hứng thú. Tuy thái độ của Tấn Duệ Dương cũng không tệ, nhưng cũng nhìn ra được nụ cười trong đáy mắt phai nhạt rất nhiều, hơn nữa gọi cũng không có, nhìn bộ dạng này là không có ý định giới thiệu người đẹp này cho con trai và vợ của anh biết.

"Đây là Tấn phu nhân nhĩ? Xin lỗi vừa rồi chỉ lo chào hỏi Tấn tổng, quý rầy mọi người dùng cơm."

Trong giọng nói của người phụ nữ kia tràn đầy vẻ áy náy, Nhuế Tuyết Tinh nghĩ tới người ta cũng chủ động chào hỏi mình không thể không lễ phép, vì vậy ngẩng đầu nhìn cô ta, vô cùng khách khí nói: "Nếu quả thật cảm thấy đang quý rầy, như vậy đi thông thả không tiền, nếu như nói như vậy chỉ là khách khí, chân chính muốn nói chuyện, ngồi xuống nói cũng được, chỉ là không dám, tôi không có hứng thú nói chuyện với cô."

Thật tốt, tôi cũng không có hứng thú với cô! Thiếu chút nữa thì Hứa Tinh bật thốt lên, chỉ là trình độ giữ đúng mực của cô ta cao, dĩ nhiên kỹ thuật diễn cũng tốt mười phần, không chút nào thẹn khi gọi cô ta là "Tiểu Ảnh Hậu", Hứa Tinh lập tức dùng ánh mắt tràn đầy xin lỗi mang theo lo lắng, chân thành nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Cô hiểu lầm rồi, Tấn phu nhân, tôi không có ý tứ gì khác, chỉ là gần đây điện ảnh do Tấn tổng đầu tư, nếu đụng phải, đương nhiên phải chào hỏi một tiếng, nếu như cô mất hứng, tôi có thể lập tức rời đi, chỉ cần cô không hiểu lầm tôi và Tấn tổng."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20

Hứa Tinh còn chưa nói hết lời, Nhuế Tuyết Tinh dùng động tác ăn canh, trong lòng cô ta vui mừng, quả nhiên có phản ứng, trong ấn tượng của cô ta Tấn phu nhân không thể nào bình tĩnh như vậy.

Còn muốn không ngừng cố gắng, tốt nhất kích thích Tấn phu nhân phát tác trước mặt mọi người, để Tấn tổng càng không còn mặt mũi nào, quan hệ vợ chồng của Tấn phu nhân và Tấn tiên sinh càng không tốt, lại càng có lợi với cô ta. Một phen ý định thoáng qua, Hứa Tinh quyết định chủ ý, chỉ là lời của cô ta còn chưa nói ra khỏi miệng, đã bị Tấn Duệ Dương cắt đứt, chỉ thấy Tấn Duệ Dương đặc biệt ân cần nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Sao vậy, không thích sao?"

"Gọi một phần khác nhé?"

"Không cần, tôi ăn cơm là được." Nhuế Tuyết Tinh bắt đầu ăn cơm, Tấn Duệ Dương gấp miếng cua cà ri cho cô, còn giới thiệu nói: "Món này không tệ, em sẽ thích."

Khi Tấn Duệ Dương gấp thức ăn chính là dùng đôi đũa của anh! Nhuế Tuyết Tinh cau mày nhìn trong chén một cái, đang rối rắm rối cuộc nên ném đi chỗ nào, hay là ném xuống đây? Cuối cùng cô không hề nói gì, lặng lẽ đi vòng qua món cua kia.

Tấn Duệ Dương cũng không để ý phản ứng của Nhuế Tuyết Tinh, anh chăm sóc vợ xong, lại bắt đầu quan tâm đến con trai, nghiêng đầu nhìn Tấn An Nhiên, hỏi: "Không thích ăn canh sao? Nếu không ăn cơm giống mẹ con nhé?"

Hình như khẩu vị của Tấn An Nhiên và Nhuế Tuyết Tinh giống nhau, lập tức để cái thìa trong tay xuống, Tấn Duệ Dương khẽ cười múc cho cậu nửa chén cơm nhỏ, tất cả đáng về dùng đũa của Tấn An Nhiên đều giống Nhuế Tuyết Tinh, Tấn Duệ Dương vì vậy cười nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "An Nhiên thật giống em."

Hứa Tinh đứng ở một bên có chút khó chịu, mặc kệ là Nhuế Tuyết Tinh hay Tấn Duệ Dương thậm chí là Tấn An Nhiên mới mấy tuổi, đều xem cô ta là người qua đường! Hứa Tinh không tin Nhuế Tuyết Tinh thật sự không thêm để ý chút nào đến sự xuất hiện của cô ta, dù sao lần đầu tiên các cô giao chiến, cũng chính là trong tiệc rượu kia, cô ta chỉ dựa vào phương thức giống nhau để Tấn phu nhân xấu mặt trước mặt mọi người, tuy thủ đoạn không cao minh nhưng chỉ cần có tác dụng với Tấn phu nhân là được, hơn nữa trải qua lần trước, gần như một nửa trong xã hội thượng lưu đều thấy thái độ không thích vợ của Tấn tiên sinh, mà còn một nửa dư lại kia coi như không tận mắt chứng kiến cũng đều nghe nói qua, cá nhân Hứa Tinh cho rằng, nếu như tình hình giống như vậy lại xảy ra mấy lần nữa, cô ta muốn thay thế trở thành Tấn phu nhân mới, thì không phải không được.

Vậy mà, lần này Tấn phu nhân giống như biến thành người khác, đối với lời xin lỗi khiêu khích giễu cợt mủi phần của cô ta, lại làm như không thấy? Hứa Tinh hoài nghi Nhuế Tuyết Tinh giả bộ, căn cứ công bằng vào nguyên tắc thân cận giữa hai người với nhau, Hứa Tinh cũng có nghĩa vụ vạch trần mặt nạ của Nhuế Tuyết Tinh, khi cô ta nhìn thấy hai cha con Tấn Duệ Dương và Tấn An Nhiên hỗ trợ cho nhau, mà Nhuế Tuyết Tinh lại không nhúc nhích, cũng biết cơ hội của mình đã tới, vì vậy cô ta cười với Tấn An Nhiên: "Đây là tiểu thiếu gia nhà họ Tấn? Đáng thật đáng yêu, chỉ là Tấn phu nhân cũng là người đẹp hiếm thấy, gen di truyền cho đứa nhỏ cũng rất tốt." Hứa Tinh nghĩ thầm quan hệ giữa Tấn phu nhân và con trai không có chút nào thân thiết, lấy tính tình Tấn An Nhiên chán ghét mẹ nó như vậy, chính mình nói đáng về xinh đẹp của nó đều là do công lao của mẹ nó, nhất định cậu bé sẽ không chịu được? Coi như Tấn An Nhiên được dạy dỗ tốt có chút chuyện không được biểu hiện ở trên mặt, nhưng khẳng định cũng sẽ ghi hận Tấn phu nhân ở trong lòng, tích tiểu thành đại, một ngày nào đó lượng thay đổi thì sẽ làm cho chất thay đổi.

Chỉ là ngàn lần không ngờ, con trai của Tấn phu nhân và Tấn phu nhân đều không đáng yêu chút nào!

Tấn An Nhiên sẽ giống Nhuế Tuyết Tinh, một là bởi vì hơi thở người ngoài hành tinh mạnh mẽ, thứ hai là cậu vì mình trước đó từng không kính trọng mẹ mà xấu hổ chột dạ, thứ ba là đến từ chính áp lực của ba cậu, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu Tấn An Nhiên ở trước mặt Hứa Tinh cũng sẽ biến thành con cừu nhỏ, trên thực tế được nhà họ Tấn tỉ mỉ bồi dưỡng người thừa kế đời sau, Tấn An Nhiên ở trước mặt người ngoài kiêu ngạo không phải ít, cậu không trả lời Hứa Tinh, chỉ dùng ánh mắt "bốn thiếu gia ưu tú còn cần cô ta đến nói ra sao" nhìn Hứa Tinh, cái mũi nhỏ hừ hừ, cúi đầu tiếp tục nghiêm túc ăn cơm. Trong đó ghét bỏ Hứa Tinh quấy rầy cậu dùng bữa ăn quả thật không thể rõ ràng hơn.

Bị người bạn nhỏ đối xử như thế, Hứa Tinh càng lúng túng không cách nào nói nổi, ánh mắt của cô ta nhìn về phía Tấn Duệ Dương luôn mỉm cười với cô ta, còn chưa lên tiếng, cũng bị Tấn Duệ Dương không nhẹ không nặng đẩy trở về: "Hứa tiểu thư xin cứ tự nhiên."

Tự tiện cọng lông á, nơi này chỗ ngồi còn lại duy nhất là ở ngay bên cạnh vợ anh, vợ anh không hoạt động mông cô ta đi vào ngồi thế nào được, khôn kiếp! Ánh mắt Hứa Tinh lóe lên một cái, chột ánh mắt càng thêm dịu dàng, dịu dàng đến mức dường như cũng muốn chảy ra nước, mà trên thực tế trong mắt cô ta cũng có nước mắt, khó nén đau buồn thấp giọng nói: "Xin lỗi, là tôi không nên quấy rầy các người. Tôi sẽ rời đi." Nói xong, Hứa Tinh xoay người đi, tuy rằng vẫn đáng về động lòng người, nhưng vẫn có thể khiến người ta nhìn ra chút hoảng hốt, bóng lưng mảnh khảnh của người đẹp như vậy, tuyệt đối chính là lợi khí tốt nhất để làm đàn ông không đành lòng.

Rối cuộc nhìn thấy tiểu ảnh hậu Hứa Tinh trong truyền thuyết, vị này ở bên ngoài xem ra là một nhân vật chính trong vở kịch ân oán tình thù giới nhà giàu, thật ra thì Nhuế Tuyết Tinh cũng không giống như cô biểu hiện thờ ơ vừa nãy, cô hiểu được, quả nhiên là ảnh hậu, danh bất hư truyền, hơn nữa ghép cô ta và Tấn Duệ Dương vào một chỗ cũng không phải không có căn cứ, ảnh đế và ảnh hậu gì đó, nhất định là tuyệt phối!

Tấn Duệ Dương còn không biết vợ mình kéo anh ra ngoài ghép thành một đôi, về mặt tươi cười hỏi Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh nhìn anh làm gì vậy?"

Nhuế Tuyết Tinh thu hồi tầm mắt, cúi đầu ăn cơm. Ngược lại Tấn Duệ Dương muốn nói gì đó, chẳng qua sau đó anh nhìn Tấn An Nhiên, lại không nói gì nữa, lúc này một nhà ba người mới yên tĩnh lại hưởng thụ bữa cơm trưa này.

Bữa trưa đi qua, Tấn Duệ Dương lại bùng nổ muốn đưa con trai đi học cùng với Nhuế Tuyết Tinh, hoàn toàn xem tài xế chờ Tấn An Nhiên thành không khí rồi, tài xế bày tỏ không có ý kiến, nhưng Nhuế Tuyết Tinh rất có ý kiến, hôm nay cô bởi vì chờ Tấn Duệ Dương đã lãng phí rất nhiều thời gian, tại đây còn ép buộc vợ vẫn, cô còn muốn đi xem cửa hàng nữa mà?! Chẳng qua là khi Tấn An Nhiên rụt rè cầm tay Nhuế Tuyết Tinh thì người ngoài hành tinh cứng đầu cứng cổ lại không thể nói lời nào.

"Sinh vật" mềm nhũn như con chi chi trên đĩa cầu quả thật là phiền phức đứng đầu vũ trụ!

Một đường bị Tấn An Nhiên lôi kéo ngồi lên xe, bàn tay nhỏ vừa mịn vừa mềm còn nắm thật chặt tay Nhuế Tuyết Tinh không thả, mồ hôi đầu muốn chảy ra rồi, Nhuế Tuyết Tinh lạnh lùng liếc nhìn Tấn An Nhiên, nhưng Tấn An Nhiên không nhìn cô, gương mặt nhỏ nhắn chuyên chú nhìn ngoài cửa sổ.

"Rối cuộc con muốn cầm tới khi nào?"

Bị vạch trần rồi, không có biện pháp giả bộ ngu nữa, Tấn An Nhiên nhìn ba cậu theo bản năng, coi như Tấn Duệ Dương đang lái xe không có thời gian quay đầu lại, cũng có thể tưởng tượng ra tình hình ở chỗ ngồi phía sau xe bây giờ là gì, anh mỉm cười đến rất vui vẻ: "Ha ha, mẹ con xấu hổ."

Nhuế Tuyết Tinh đen mặt, liếc nhìn về phía Tấn An Nhiên, cái này thành ba cậu nói trúng rồi, hiện tại mẹ cậu đang thẹn quá hóa giận.

Nhất thời có con cộp mẹ trong nháy mắt biến thành cộp giấy dất lừa thuê.

Tấn An Nhiên bỗng nhiên không sợ Nhuế Tuyết Tinh nữa, cũng không biết giờ phút này mẹ cậu "xấu hổ" đã kích thích đến cậu, vẫn là khi có ba lá gan của cậu mới lớn vô số lần, Tấn An Nhiên buông túi sách ra, luồn tay ôm lấy cổ Nhuế Tuyết Tinh, ngồi vào trong lòng cô, sau đó hôn vào trên mặt cô một cái.

Nhuế Tuyết Tinh vì hơi lạnh của máy điều hòa bao phủ cả trong xe, mà giọng nói cũng lạnh như băng: "Bước xuống!"

Tấn An Nhiên lấy ra chiếc "cà quây" mà người bạn nhỏ đã dạy cho cậu hôm nay, ôm cổ Nhuế Tuyết Tinh không thả, lại vẫn làm nũng dường như lung lay hai cái, lòng mắng toàn thân Nhuế Tuyết Tinh muốn dựng lên, làm sao đây, lập tức muốn mở cửa xe ra ném tiểu tử này ra ngoài quá!

Trên thực tế, Nhuế Tuyết Tinh có vô số lần thỏa hiệp với Tấn An Nhiên, nói ví dụ chuyện Tấn Duệ Dương bảo Tấn An Nhiên ở trong nhà cô, vẫn còn phải bắt buộc đưa Tấn An Nhiên đi học vào buổi sáng, thay vì nói Nhuế Tuyết Tinh không có biện pháp cự tuyệt yêu cầu của bọn họ, không bằng nói cô không biết phải ứng phó với tên tiểu quỷ Tấn An Nhiên kia thế nào.

Người ngoài hành tinh không có biện pháp nào với tất cả những sinh vật mềm như con chi chi trên địa cầu này! Tuy ở hành tinh Sedna cũng có người có cơ thể nhỏ bé, nhưng đó là chuyện từ mười đến trăm năm trước, dù sao kể từ sau khi cô lớn lên vô số trong năm tháng, tiếp xúc với người có cơ thể nhỏ bé gần như ít ỏi, cho dù có, thể nhưng người có cơ thể nhỏ bé có năng lượng đánh ngã bất kỳ một người trưởng thành nào ở địa cầu là không thể quên, nhưng người có cơ thể nhỏ bé trên địa cầu lại hoàn toàn khác nhau, giống như hành động tìm chết của Tấn An Nhiên, chỉ cần một tay cô cũng có thể nghiền nát cậu bé, chính là bởi vì Tấn An Nhiên quá yếu, ngược lại Nhuế Tuyết Tinh càng có một loại cảm giác luống cuống, tay cũng không biết nên để chỗ nào cho tốt.

Đương nhiên cô cũng chỉ cần một bàn tay là có thể xách tên tiểu quỷ này xuống, nhưng Nhuế Tuyết Tinh luôn nghĩ Tấn An Nhiên yếu ớt đến quá đáng, ngộ nhờ sức thật mạnh làm gãy cánh tay của cậu bé thì làm sao? Tuy tiểu quỷ này có chút phiền phức, rốt cuộc là do con ruột, từ trên lý thuyết mà nói đã biến thành con ruột của cô. Nhưng dù có là con ruột cũng không chịu nổi chính cậu bé tìm đường chết!

Sinh vật mềm nhũn như con chi chi trên địa cầu không chỉ có thật phiền phức, còn kèm theo kỹ năng mê hoặc lòng người, Nhuế Tuyết Tinh nhìn thật lâu vẫn không đưa tay ra ngoài, chỉ là ánh mắt càng ngày càng lạnh nhìn chăm chăm Tấn An Nhiên, mà giờ phút này có lẽ Tấn An Nhiên cũng không cách nào hiểu được mình dám hành động như vậy, từ hồi đẻ ra đây là lần đầu tiên lần làm nũng, phát hiện mẹ cậu chẳng những không cung chiêu dịu dàng như người bạn nhỏ nói, ngược lại ánh mắt càng ngày càng hung dữ, điều này làm cho Tấn An Nhiên chịu rất nhiều đã kích, chỉ có thể lộ vẻ tức giận theo Nhuế Tuyết Tinh ngồi xuống, ngồi đằng hoàng trở về vị trí của mình, ôm túi sách ngồi nghiêm chỉnh.

Nhuế Tuyết Tinh không tự chủ nhìn gò má của đứa nhỏ, vốn muốn cảnh cáo cậu lần sau không thể chiều theo lệ này nữa, chỉ là từ mặt bên thấy con người trong suốt của đứa nhỏ, làm Nhuế Tuyết Tinh không nói ra được.

Cảm giác áy náy không giải thích được này thật khó kiếp!

Từ trong kính chiếu hậu nhìn rõ một màn này, Tấn Duệ Dương mỉm cười, phá vỡ không khí lúng túng trong xe: "Mới ở chung một chỗ ba ngày, tình cảm của An Nhiên và Tuyết Tinh đã tốt như vậy rồi, thật làm người ta ghen tỵ."

Chỉ là hai mẹ con cũng không có ai để ý tới lời Tấn Duệ Dương nói, bây giờ Tấn An Nhiên thật sự thẹn quá hóa giận, cộng thêm biết vậy chẳng làm, cậu đã quyết định rồi, người bạn nhỏ đưa ra chủ ý cùi bắp kia, cậu nghĩ rồi bản sách số lượng có hạn kia sẽ không đưa cho cậu ta! Đây tuyệt đối là giận chó đánh mèo.

Rất nhanh xe đã lái đến cửa trường học của Tấn An Nhiên, Tấn An Nhiên tự đẩy cửa xe ra, ôm túi sách tay ngắn chân ngắn bò xuống xe, Tấn Duệ Dương cũng tháo dây an toàn ra xuống xe, đứng ở trước mặt Tấn An Nhiên: "Có muốn ba đưa con vào không?"

Tấn An Nhiên mỉm môi lắc đầu, nghiêm mặt, cũng không dám chuyển sang Nhuế Tuyết Tinh bên kia, trong lòng Tấn Duệ Dương biết cảm nghĩ của cậu, nhưng vẫn nói: "Vậy cũng tốt, chính con đi vào, trước chào tạm biệt với mẹ đã."

Tấn An Nhiên không thể không nhìn Nhuế Tuyết Tinh một cái, nhìn liếc qua một chút mà thôi, hoàn toàn không dám nhìn vào mắt Nhuế Tuyết Tinh, chỉ sợ nhìn thấy vẻ ghét bỏ cậu trong mắt mẹ.

"Mẹ, chào tạm biệt!" Nói xong, cũng không đợi Nhuế Tuyết Tinh trả lời, Tấn An Nhiên đã xoay người bước đi, mặc dù cơ thể thẳng tắp, giống như đang về kiêu ngạo mắt nhìn thẳng thường ngày, thể nhưng bước chân dồn dập, vẫn tiết lộ cậu thực sự chạy trốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21

Đưa mắt nhìn con trai đi xa, không thấy được bóng dáng của cậu, Tấn Duệ Dương mới trở lại trong xe, vừa cài dây an toàn vừa nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Vừa nãy em quá nghiêm túc với con rồi, Tuyết Tinh, An Nhiên ở nhà chưa bao giờ thân thiết như vậy với ai, hơn nữa còn được nghiêm khắc giáo dục từ nhỏ, cũng chưa từng làm nũng với người, đây là lần đầu tiên."

Theo lý thuyết, người bình thường nghe được lời này, hoặc được sủng ái mà lo sợ, hoặc vui mừng vô cùng, con trai mình tỏ vẻ thân cận đây cũng là điều mà tất cả người phụ nữ đều cầu cũng không được, Tấn Duệ Dương nói xong cũng yên tĩnh chờ Nhuế Tuyết Tinh đáp lại, chỉ là khi anh cũng mở cửa sau ra Nhuế Tuyết Tinh vẫn im lặng, Tấn Duệ Dương không nhìn được quay đầu lại nhìn cô một cái, vừa chống lại con người sâu thẳm của Nhuế Tuyết Tinh, lời Tấn Duệ Dương muốn nói cứ như vậy mà nghẹn ở trong cổ họng, lần đầu cảm thấy rất áp úng mở miệng: "An Nhiên vẫn còn con nít."

"Sau đó thì sao?" Rốt cuộc Nhuế Tuyết Tinh mở miệng, Tấn Duệ Dương lại cảm thấy càng thêm khó giải quyết, lúc trước anh cho rằng Nhuế Tuyết Tinh muốn ly hôn, ly hôn không thành sẽ chuyển ra khỏi nhà đối xử lạnh lùng với con trai anh, đây đều là đang tỏ vẻ bất mãn với anh, thật ra thì nói, tỏ vẻ như vậy so với không có căn cứ cố tình gây sự, hiệu quả tốt hơn nhiều, Tấn Duệ Dương chẳng những không tức giận, lúc ấy còn cảm thấy rất vui mừng, bà vợ này của anh, nhiều năm như vậy rốt cuộc đáng tin một lần, biết nên làm cái gì là có tác dụng với anh, hơn nữa còn làm đáng về giống nhau, người không biết quy củ của nhà họ Tấn cũng bị cô cho mê hoặc, cho rằng cô đùa giỡn.

Tấn Duệ Dương không ghét Nhuế Tuyết Tinh đùa giỡn anh, chỉ cần khi ra bên ngoài đùa giỡn một cách hợp lý là được, ngược lại anh sợ cô mấy chục năm như một ngày không hề tiến bộ, nếu vợ anh nhất định chỉ có thể ở một vị trí, so với chỉ làm bình hoa bài biện, cô có thể hơi tiến bộ một chút, đối với anh, đối với cả nhà họ Tấn mà nói cũng tốt hơn, không phải sao?

Cho rằng Nhuế Tuyết Tinh lạt mềm buộc chặt, thậm chí Tấn Duệ Dương có ý "phối hợp" với cô đưa con đến bên người cô, là vì nhìn xem kế tiếp cô định đi nước cờ nào, nếu như cô thật sự thông minh có chừng mực, thì nên biết so với anh, người quan trọng với cô hơn hết là An Nhiên, dù sao An Nhiên là con ruột cô, vừa là tương lai của cả nhà họ Tấn.

Chỉ là Tấn Duệ Dương không ngờ rằng, Tấn phu nhân hoàn toàn không phải lạt mềm buộc chặt, từ trong lòng cô đã không muốn có quan hệ gì với anh và với cả An Nhiên nữa rồi, đối với sự chủ động lấy lòng của An Nhiên cô thậm chí tránh còn không kịp! Tình ngộ này làm Tấn Duệ Dương có chút không biết phải làm sao, rốt cuộc là theo ý tưởng lúc trước tiếp tục, hay giống như ý nguyện của Nhuế Tuyết Tinh, mọi người nước giếng không phạm nước sông, duy trì quan hệ trên danh nghĩa này là được rồi? Quả thật ai đó rất bình tĩnh, chắc hẳn thật lòng tránh né nhà họ Tấn, sau này Nhuế Tuyết Tinh sẽ không còn quan hệ gì đến nhà họ Tấn nữa.

Chỉ là nghĩ như vậy, trong lòng Tấn Duệ Dương cũng không hoàn toàn định làm như vậy, chuyện cho tới bây giờ, đã không phải cô nghĩ như thế nào là có thể như thế đây nữa rồi, nếu ban đầu phí hết tâm tư dùng An Nhiên uy hiếp gả cho anh, hôm nay nghĩ thoát thân nào có chuyện đơn giản như vậy? Tấn Duệ Dương đã quen nắm tất cả ở trong tay của mình, Nhuế Tuyết Tinh thay đổi thoát khỏi dự tính của anh, như vậy thì càng không thể để cho cô rời khỏi tầm mắt của anh được.

Tấn Duệ Dương quyết định xong, vừa lái xe còn vừa không biến sắc thử dò xét Nhuế Tuyết Tinh: "Hôm nay Hứa tiểu thư bỗng nhiên xuất hiện làm em rất không vui sao? Xin lỗi anh cũng không biết cô ta sẽ."

"Phòng ăn là anh đặt, vị trí là anh chọn, vị Hứa tiểu thư kia vừa đến đầu tiên nhìn thấy cũng là anh, hơn nữa thân phận các người đặc biệt, xác suất trùng hợp chạm mặt, thật ra thì không tới một phần trăm nhĩ? Nếu như không phải anh cố ý, cũng không phải là cô ta cố ý, vậy chính là tâm tư của hai người tương thông rồi." Nhuế Tuyết Tinh nói rất thẳng cô có thói quen nói thẳng, cho nên đối với loại chuyện này của Tấn Duệ Dương rất không thích.

"Sao em có thể nghĩ anh như vậy, Tuyết Tinh?" Tuy giọng điệu của Tấn Duệ Dương đang lên án, nhưng thái độ vẫn dịu dàng, "Anh thế nào chẳng lẽ em vẫn không rõ ràng sao? Hứa tiểu thư kia, cũng chỉ là diễn viên trong phim của Tấn thị chúng ta bỏ vốn, vì thế từng có một hai lần tiếp xúc mà thôi, nhưng cũng là tiếp xúc trên công việc, hơn nữa tiệc rượu lần trước em cũng đi theo, rốt cuộc tình huống của anh và cô ta thế nào không phải em rất rõ ràng sao? Chỉ là phóng viên viết lung tung làm người khác hiểu lầm mà thôi."

Nhuế Tuyết Tinh thật thấp "ừ" một tiếng, không lên tiếng, không phải bởi vì tin Tấn Duệ Dương giải thích, mà là không có hứng thú tiếp tục đề tài này nữa, trước không nói trong lời nói của Tấn Duệ Dương có ý gì, ngày cả một điều cuối cùng nói "phóng viên viết lung tung" gì đó, lấy thể lực của nhà họ Tấn, nếu không ngầm cho phép phóng viên nào có lá gan lớn như vậy?

Trước kia Tấn Duệ Dương nói chuyện, Nhuế Tuyết Tinh miễn cưỡng sẽ tin anh năm phần, hiện tại ngay cả ba phần cũng không có.

Im lặng một lát, Tấn Duệ Dương còn nói: "Hứa tiểu thư kia."

"Dừng lại thôi." Nhuế Tuyết Tinh mất hứng: "Hứa tiểu thư với anh như thế nào, cái này không cần cố ý giải thích với tôi, không chỉ là Hứa tiểu thư, coi như sau này vẫn còn có Trương tiểu thư Lý tiểu thư gì đó, cũng mời anh tùy ý, quan hệ 'vợ chồng' của chúng ta cũng chỉ là danh tiếng mà thôi, tôi không can thiệp vào chuyện của anh... Anh cũng đừng can thiệp vào chuyện của tôi, hi vọng chúng ta cũng có thể hiểu rõ như vậy."

"Em không can thiệp vào chuyện của anh" là chỉ cái gì?"

"Anh có thể tìm Hứa tiểu thư, tôi cũng có thể tìm bạn trai." Nhuế Tuyết Tinh nói chuyện đương nhiên, tuy người hành tinh Sedna không đề cập tới chuyện kết hôn, nhưng không có nghĩa là bọn họ không chịu yêu ai, trên thực tế cuộc sống của người hành tinh Sedna còn muôn màu muôn vẻ hơn ở địa cầu, dù chủ nhân lạnh lùng của Nhuế Tuyết Tinh, cũng có không ít bạn trai.

Tấn Duệ Dương không ngờ sẽ nghe được đáp án này, nhất thời cũng không phản ứng kịp: "Em nói thật?"

"Chẳng lẽ tôi sẽ mang chuyện như vậy ra nói giỡn?" Nhuế Tuyết Tinh cau mày.

Rốt cuộc nụ cười trên mặt Tấn Duệ Dương duy trì không nổi nữa, anh dừng xe lại ven đường, cũng điều chỉnh vẻ mặt, nghiêm túc quay đầu lại nhìn thẳng vào mắt Nhuế Tuyết Tinh: "Em làm những chuyện khác, anh đều sẽ không ngăn cản, thậm chí có thể giúp đỡ em bất cứ lúc nào, nói ví dụ như chuyển em ra ngoài sống ở biệt thự, em muốn mở nhà hàng, nhưng em phải hiểu được, bất kỳ dụng túng nào cũng có ranh giới cuối cùng, anh không muốn xem em nhất định phải làm được cái gì, nhưng ít ra những chuyện làm ảnh hưởng đến danh tiếng của nhà họ Tấn, đều không cho phép."

"Cuộc sống cá nhân của tôi, ai sẽ biết?"

"Có nhiều người biết đến, dù sao em chính là Tấn phu nhân, một khi làm ra chuyện trái với thân phận của mình, lập tức sẽ bị tất cả mọi người biết được."

"Nếu phiền toái như vậy, còn không bằng ly hôn."

"Ly hôn thì càng không thể nào, Tuyết Tinh." Tấn Duệ Dương biết có lẽ Nhuế Tuyết Tinh thật sự không hiểu, vì vậy giải thích: "Gia quy nhà họ Tấn, một khi vợ con trai trưởng sinh ra người thừa kế, tuyệt đối không cho phép ly hôn."

"Đây là cái gia quy gì vậy?"

Tấn Duệ Dương mỉm cười cùng với vẻ mặt âm trầm của Nhuế Tuyết Tinh tạo nên sự chênh lệch rõ rệt, anh cũng không lại cẩn thận giải thích một chút, chỉ nói: "Tuyệt đối không thể không tuân theo gia quy."

"Nhàm chán!" Vẻ mặt Nhuế Tuyết Tinh lạnh lùng.

Tấn Duệ Dương chỉ cong khóe miệng, lái xe, anh tin tưởng Nhuế Tuyết Tinh có thể hiểu ý tứ của anh nói vừa rồi.

Bởi vì đã đạt thành một hiệp nghị "hòa bình hữu nghị", Tấn Duệ Dương biểu hiện cũng rất hào phóng, mang Nhuế Tuyết Tinh đi xem cửa hàng, anh đề nghị: "Đội lập đặt thiết bị có thể dùng công ty mình, anh sẽ bảo trợ lý Lâm sắp xếp nhà thiết kế thích hợp cho em, về phần thông báo tuyển dụng kia, nếu em không muốn xử lý, anh cũng có thể sắp xếp người tới phụ trách."

Nhân tài trong công ty Tấn Duệ Dương còn nhiều, nói lời nói dĩ nhiên rất thoải mái, một câu nói là được, hơn nữa anh nghĩ là lần đầu tiên vợ mình học làm ăn, trước đó chắc chắn việc này sẽ bị bôi đen, có người giúp một tay tốt hơn bất cứ điều gì khác.

Nhuế Tuyết Tinh cũng có ý tưởng đó, cô mới đến, vốn cũng không biết rõ những chuyện này, ít nhất phải có người biết ở bên cạnh cô chỉ điểm một chút, vì vậy gật đầu nói: "Được, anh gọi tới đây những người có thể giúp đỡ tôi đi."

"Chỉ là một chút chuyện nhỏ vặt vãnh, không cần thiết tự làm tất cả mọi việc." Nhuế Tuyết Tinh mở nhà hàng, ở trong mắt của Tấn Duệ Dương cũng chỉ là chuyện nhỏ giết thời gian mà thôi, có thể chân chính mở tiếp còn chưa nhất định.

Sự thật chứng minh, cuối cùng nhà hàng của Nhuế Tuyết Tinh vẫn không mở thành công, nguyên nhân là đến từ chính áp lực của mẹ chồng.

Bà Tấn và chồng đi nghỉ phép châu Âu suốt cả một tháng, đợt du lịch tiếp theo, chủ yếu là đi thăm em gái ruột lấy chồng ở xa bờ bên kia Đại Dương, sau khi bà Tấn nghỉ phép về nước phát hiện cháu nội nhớ nhung lâu nay không ở nhà, khá là tức không nhịn nổi, dĩ nhiên bà sẽ không tự trách con trai của mình nhiều chuyện, mẹ chồng con dâu đều là kẻ thù, bà Tấn vẫn chưa tìm hiểu tình hình đã đẩy tất cả trách nhiệm lên trên người Nhuế Tuyết Tinh, cho rằng Nhuế Tuyết Tinh hai mặt, trước kia cũng may, tuy không đủ thông minh nhưng ít nhất còn tự biết rõ, không tiếp cận bà và cháu ngoan của bà, thực ra chính là cố ý biểu hiện vẻ mặt mờ hồ kia của cô, để bà lơ là, thừa dịp lúc bà không ở nhà cướp cháu của bà đi!

Không thể trách bà Tấn mơ mộng quá nhiều, kể từ khi chồng của bà nhường lại chức vụ cho con trai, nên bà Tấn cũng không cần ngày nào cũng ra khỏi cửa đi xã giao, lập tức nhàn rồi, rất nhanh bà Tấn tìm được chuyện có thể làm, bởi vì con trai bà sinh cho bà một thằng cháu vô cùng quý báu! Tấn An Nhiên ra đời mang đến cho cuộc sống của bà Tấn một loại hạnh phúc mới, ngấm kẹo đùa cháu là chuyện mà mỗi người già đều tha thiết mơ ước, lại nói Tấn An Nhiên cũng do một tay bà Tấn nuôi nấng, từ bi bô tập nói đến trở thành thẳng thắn nhanh nhẹn như bây giờ, bà Tấn tốn hao tinh lực, cho nên bà Tấn rất cưng chiều đứa cháu nội duy nhất là Tấn An Nhiên, đương nhiên không cần nghĩ cũng biết, nếu như không phải lần đi du lịch này Tấn An Nhiên phải đến trường không thể đi cùng, bà Tấn cũng không chịu chia lìa lâu như vậy với cháu ngoan đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Vừa về tới nhà phát hiện đứa cháu bảo bối không ở đây bà Tấn giận tím mặt, còn chưa kịp hiểu rõ tình hình thực tế, vừa nghe quản gia nói đứa cháu của bà ở chỗ Nhuế Tuyết Tinh, bà Tấn lập tức đẩy tất cả trách nhiệm lên trên đầu Nhuế Tuyết Tinh, đương nhiên sau khi hiểu rõ tình hình thực tế bà Tấn cũng sẽ không cảm thấy con trai của bà nhiều chuyện, rõ ràng chính là cô con dâu không lên được mặt bàn lại đang tự tìm chết!

Bà Tấn phản ứng như thế thật ra cũng rất bình thường, người trên thế giới địa cầu, phụ nữ tội gì làm khó phụ nữ với nhau còn bày ra bộ dạng là nói không rõ ràng, nhất là giữa mẹ chồng con dâu, không làm được chính là thế giới đại chiến rồi, lực sát thương lớn thế nào không cần nhiều lời, coi như người ngoài hành tinh không biết trước, thời gian lâu dài cũng sẽ phát hiện địa cầu rất đặc sắc. Hơn nữa, bà Tấn có một con dâu như vậy, chính bà cảm thấy rất uất ức, nếu như chỉ gia thế không tốt, nhưng mà con trai của bà thích vô cùng mà nói, nể mặt cháu ngoan bà có thể nhìn, thế nhưng con dâu kia chẳng những gia thế không tốt, tính tình lại không được cả nhà bọn họ thích, quan trọng hơn là nhân phẩm không tốt -- từ sau khi bà tìm người kiểm tra bên trong cái thai là con trai, muốn học người ta "mẫu bằng tử quý" (mẹ quý nhờ con), nhất định mang theo con trai gả vào nhà họ Tấn là có thể nhìn ra được nhân phẩm của Nhuế Tuyết Tinh thế nào.

Bà Tấn bắt đầu dĩ có một con dâu như vậy, trong một đoạn thời gian rất dài thậm chí bà cảm thấy toàn thế giới đều đang nhìn chuyện cười của bà, cũng từ đó càng ngày càng không muốn ra khỏi cửa xã giao, sau khi đứa cháu ra đời bà mới dần dần thả lỏng tâm trạng, cũng không muốn nhìn thấy Nhuế Tuyết Tinh, nên chuẩn bị một biệt thự để cho cô ấy ở, đồng thời nhắm mắt làm ngơ, cũng không hi vọng cháu của mình lây nhiễm những tính nết không tốt từ mẹ cậu bé -- đây cũng là một trong những nguyên nhân hôm nay bà Tấn tức giận như vậy, ngộ nhờ cháu ngoan của bà học thói quen xấu của mẹ nó thì làm thế nào? Coi như cháu ngoan của bà rất tốt sẽ không học cái xấu, nhưng có mẹ cậu bé ở bên cạnh dạy dỗ, khẳng định cũng sẽ bị ảnh hưởng nhất định?

Bà Tấn thật sự lo lắng.

Dĩ nhiên, ngoài thành kiến trời sinh không đề cập đến, từ loại phương diện nào đó mà nói, Tấn Duệ Dương biết quyết định làm thế nào để con trai và vợ của mình vui vẻ sinh hoạt chung một chỗ, quả thật là do hành động của Nhuế Tuyết Tinh đưa tới -- nếu như cô không đòi ly hôn, sợ rằng trong thời gian ngắn Tấn Duệ Dương sẽ không có tâm trạng và thời gian đi tìm hiểu vợ anh gần đây gặp chuyện gì mà thay đổi tính tình như thế, như vậy ít nhất trong khoảng thời gian này anh và Nhuế Tuyết Tinh cũng bị vây trong trạng thái sống yên ổn cùng nhau, chờ sau khi bà Tấn trở về, coi như Tấn Duệ Dương muốn cho con trai và vợ anh sống chung thật vui vẻ, cũng không qua được cánh cửa của mẹ anh, tóm lại, bà Tấn đẩy trách nhiệm cho Nhuế Tuyết Tinh, cũng không hoàn toàn là oan uổng cô.

Nếu như muốn tổng kết y hệt mà nói. Chuyện này thật ra thì chính Tấn tiên sinh và Tấn phu nhân cùng nhau tìm đường chết! Chỉ là báo ứng rơi vào trên người Nhuế Tuyết Tinh mà thôi, ít nhất trước mắt mà nói đúng là như thế.

Trở lại chuyện chính, "Thái hậu" trở về, đây không thể nghi ngờ là chuyện lớn, theo lý mà nói Nhuế Tuyết Tinh phải cùng với Tấn Duệ Dương đi "tiếp giá", cha mẹ nhà họ Nhuế trải qua khoảng thời gian sống chung này, càng yêu thương cháu ngoại không cách nào kiềm chế được, lúc này coi như chỉ vì cháu ngoại, cũng muốn khuyên con gái và con rể sống vui vẻ, hơn nữa lần trước biểu hiện của Tấn Duệ Dương khi tới nhà Nhuế Tuyết Tinh làm khách rất tốt, hoàn toàn thay đổi ấn tượng trong lòng cha vợ và mẹ vợ. Suy nghĩ muốn khuyên con gái buông bỏ cao ngạo xuống tiếp nhận chữa trị, cùng với con rể bắt đầu sống chung lại một lần nữa của mẹ Nhuế càng thêm sâu, cho nên vẫn không lựa chọn mà hành động, là bởi vì gần đây Nhuế Tuyết Tinh rất bận, nhà hàng phải bắt đầu sửa lại, lúc trước từ kết cấu thiết kế đến trang hoàng chọn nhân viên, những chuyện này Nhuế Tuyết Tinh không bỏ sót một chuyện nào, trang hoàng còn chưa bắt đầu, Nhuế Tuyết Tinh đã mỗi ngày đi sớm về trễ, vừa về tới nhà, nhìn vẻ mặt mệt mỏi khó tả của con gái mình, mẹ Nhuế cũng không quấy rầy thời gian ngủ của Nhuế Tuyết Tinh nữa.

Một ngày nay, Nhuế Tuyết Tinh khó có được lúc về nhà sớm, là đồng thời trở về cùng với hai cha con Tấn Duệ Dương, ở phòng bếp nhìn thấy một nhà ba người bọn họ vào nhà, mẹ Nhuế cười đến mắt cũng híp lại thành một đường, vội vàng buông việc trong tay xuống ra nghênh đón: "Duệ Dương, con cũng đã tới?"

Tấn An Nhiên rất biết điều chào mẹ Nhuế: "Bà ngoại, chúng cháu đã về ạ!"

"An Nhiên thật biết nghe lời, đi xem phim hoạt hình trước rồi bà ngoại sẽ làm món ăn ngon cho cháu."

Tấn An Nhiên gật đầu, ngoan ngoãn ôm cặp sách chạy vào phòng khách, Tấn Duệ Dương nhìn mẹ Nhuế cười nói: "Mẹ, hôm nay vừa đúng lúc rảnh rỗi, cùng với Tuyết Tinh đi đón An Nhiên tan học."

Mẹ Nhuế cười híp mắt gật đầu: "Cũng là con có biện pháp, mấy ngày nay, Tuyết Tinh cũng phải hơn chín - mười giờ mới trở về nhà, hiếm thấy trở về sớm như vậy."

Tấn Duệ Dương kinh ngạc nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Sao lại trễ như vậy?"

"Mẹ cũng nói, không biết nói gấp gáp vớ vẩn cái gì, rõ ràng con đã sắp xếp người chuyên nghiệp phụ trách, chính nó lại cái gì cũng không hiểu, đây không phải là làm cho người ta thêm loạn sao!"

Tấn Duệ Dương cười: "Cũng không phải ý đó, chỉ là những chuyện nhỏ vụn vặt kia quá phiền toái, giao cho người phía dưới đi làm là được rồi, không cần thiết tự làm tất cả mọi việc."

"Anh không phải là tôi, sao biết tôi không vui?" Nhuế Tuyết Tinh không phản bác lời mẹ cô nói, lại lạnh lùng nhìn Tấn Duệ Dương, không biến sắc quay trở lại, khom lưng thay giày, cũng đi về phía phòng khách.

"Nói cái gì vậy hả, Duệ Dương quan tâm con thôi mà." Mẹ Nhuế nói Nhuế Tuyết Tinh một câu, có chút xấu hổ nhìn Tấn Duệ Dương: "Đừng để ý, gần đây tính khí của nó cứ như vậy, chắc là quá mệt mỏi."

"Con sẽ không ngại, mẹ, mẹ đi làm việc đi, con đi nhìn bọn họ."

"Vậy thì tốt, con ngồi chờ đó một chút, cơm sẽ nấu xong ngay đây."

Tấn Duệ Dương cười, cũng đi về phía phòng khách.

Ở nhà họ Tấn, Tấn An Nhiên không được phép xem phim hoạt hình, gần đây lại si mê hệ liệt người ngoài hành tinh, vợ vét một bộ lại một bộ, bây giờ đang xem « Stars bảo bối » do người bạn nhỏ đề cử cho cậu, mặc kệ làm chuyện gì Tấn An Nhiên cũng đặc biệt chuyên chú, xem hoạt hình cũng như thế, chỉ thấy cơ thể nhỏ bé của cậu ngồi thẳng tắp ở trên sofa, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng, hết sức chăm chú, mắt cũng không nháy một cái nhìn chăm chăm màn hình TV, đã tiến vào cảnh giới quên mình, ngay cả khi Nhuế Tuyết Tinh ngồi xuống bên cạnh, cậu cũng không có phát hiện.

Lần đầu tiên, Nhuế Tuyết Tinh biết con trai của cô có hứng thú như vậy, khi nhìn thấy tựa đề còn rất có hứng thú ngồi xem cùng với cậu, trong mắt người địa cầu "người ngoài hành tinh" có dáng vẻ gì, nói thật sự cô rất tò mò, chỉ là phim hoạt hình vừa bắt đầu, cô đã không nhìn được đen mặt, một đám hình thù kỳ quái không biết là cái giống gì đó, trí tưởng tượng của người địa cầu là như vậy? Nhuế Tuyết Tinh chẳng những thất vọng còn có cảm giác bị vũ nhục, cô không ngại bị YY nhưng tốt xấu gì cũng đáng tin một chút không được sao, tuy nói không biết những tình cầu khác như thế nào, nhưng ít ra phần lớn những tình cầu cùng thi đấu với hành tinh Sedna, Nhuế Tuyết Tinh cũng có đi qua, không có một người nào có hình dạng giống trên TV kia! Mọi người đều có hình dạng bình thường như người địa cầu nhưng có phần "xinh đẹp" hơn, không có nhiều vật kỳ quái như vậy được không!

Một chút mỹ cảm cũng không có, sở thích của người địa cầu, thật là hết cứu chữa! (mỹ cảm là khả năng thưởng thức cái đẹp)

Nhuế Tuyết Tinh không thể nhịn được nữa lên tiếng: "Như vậy mà con cũng có thể tiếp tục xem được?"

Tấn An Nhiên phản xạ có điều kiện dừng lại, ngẩng đầu nhìn mẹ cậu, còn có chút không phản ứng kịp, tuy mẹ cậu có chút "bệnh xà tinh (bệnh thần kinh)" nhưng hình như chưa bao giờ có thói quen quát quá rộng, cậu xem phim hoạt hình cũng làm phiền cô sao?!

Nhuế Tuyết Tinh không để ý về khó có thể tin trong đáy mắt Tấn An Nhiên, chỉ là lạnh lùng "ừ" một tiếng, thân là con trai của cô mà sở thích lại kém thành ra như vậy, ngay cả loại hình không hề có mỹ cảm này cũng có thể thưởng thức được, quả thực yếu kém! Nhuế Tuyết Tinh lại mang theo ánh mắt khinh miệt quét mắt nhìn đĩa bay hàng nhái trên màn hình TV, năm đó có tên tiểu quỷ dùng một trăm phi thuyền xa hoa làm lễ vật đính ước theo đuổi cô, cô cũng chẳng thèm ngó tới, nếu không phải vì không thể trở về hành tinh Sedna được, cô nhất định sẽ mang tiểu quỷ này đi trải nghiệm.

Vừa đi tới, Tấn Duệ Dương thấy vẻ kiêu ngạo không thể nào che giấu được trên mặt vợ anh, nhần nhin không cười: "Tuyết Tinh, lúc nào thì thích cùng xem phim hoạt hình với An Nhiên vậy?"

Tấn An Nhiên hoảng sợ nhìn ánh mắt lệch đến Bắc Băng Dương của ba, Nhuế Tuyết Tinh cũng từ trong lỗ mũi hừ một tiếng: "Loại không hề có mỹ cảm kia?"

"Ha ha, những bạn nhỏ đều thích tìm kích thích từ bên trong những phim hoạt hình kia, hơn nữa thích xem hoạt hình về đề tài "Các vì sao đại chiến", trên cơ bản đều là những bé trai, không cần cố gắng theo đuổi mỹ cảm như vậy, chỉ cần tình tiết trong tác phẩm hay là được."

"Vậy cũng yếu kém."

Tấn Duệ Dương vỗ đầu Tấn An Nhiên: "Không sao, con tiếp tục xem đi." Nói xong, ngồi thẳng vào giữa hai mẹ con, lấy một loại tư thế và khoảng cách rất thân mật nghiêng đầu nhìn về phía Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh, anh có việc thương lượng với em."

"Chuyện gì?"

Tấn Duệ Dương há miệng, lại vang lên tiếng cửa mở, là ba Nhuế và anh em Nhuế Thành, ba Nhuế thấy con rề ở phòng khách cũng rất kinh ngạc, đôi gầy cười ha hả đi tới: "Duệ Dương, mới tới sao."

Nhuế Thành và Nhuế Tuyết Dương cùng bước lên: "Anh rề."

"Cha, Tiểu Thành, Tiểu Dương, mọi người đã về?"

Nhìn mấy người đưa qua đẩy về, Nhuế Tuyết Tinh không nhịn được nhìn Tấn Duệ Dương: "Anh tìm tôi có chuyện gì?"

"Là như vậy." Tấn Duệ Dương ngồi về trên sofa: "Buổi sáng ngày mai mẹ sẽ trở về, An Nhiên phải đến trường, em có rảnh theo anh đi đón máy bay không?"

"Bà nội đã về nhà rồi sao?"

"Đúng vậy, An Nhiên vui không?"

Đương nhiên Tấn An Nhiên gật đầu, chỉ là lại có chút chán chờ nhìn Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh không bỏ qua ánh mắt của cậu, nói thẳng: "Như vậy vừa đúng lúc, vậy đưa An Nhiên về đi."

Tấn An Nhiên chấn động cả người, môi mới mở ra, nhưng không lên tiếng, Nhuế Thành không đồng ý trước tiên: "An Nhiên ở nơi này rất tốt, mỗi ngày đều thay đổi hoàn cảnh sinh hoạt đối với đứa nhỏ mà nói sẽ có ảnh hưởng không tốt, lại nói bà Tấn cũng lớn tuổi rồi, sao chị có thể để một người già rồi mà vẫn phải chịu khổ cực được chứ?" Thật ra thì Nhuế Thành rất muốn nắm cổ của chị anh mà lắc, rõ ràng nhìn như khôn khéo vậy sao lại cố tình không thấy được tầm quan trọng của An Nhiên với cô chứ? Chồng không trông cậy vào được, nhưng nếu như đời này không thể ly hôn mà nói, An Nhiên chính là chỗ dựa nửa đời sau của cô!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23

Nếu Nhuế Tuyết Tinh biết suy nghĩ của em trai cô, đại khái sẽ không thương hoa tiếc ngọc dạy dỗ em trai một phen, cái gì gọi là chỗ dựa? Cô có tay có chân chẳng lẽ còn phải dựa vào tiểu quý mềm nhũn như con chi chi này sao? Không thích, người ngoài hành tinh cũng cảm thấy không sao, nhưng nếu dám xem thường người ngoài hành tinh, là phải trả giá thật lớn.

Nói trước vì em trai đèn cày!

Lần này Tần Duệ Dương cũng không ép buộc Nhuế Tuyết Tinh, anh chỉ cúi đầu nhìn con trai: "An Nhiên muốn ở chỗ mẹ, hay trở về ở cùng bà nội?"

Biện pháp xử lý này của Tần Duệ Dương đã rất công bằng rồi, dù sao Tần An Nhiên cũng là người bên trong, muốn làm cái gì quyết định thế nào phải dựa theo ý nguyện của cậu mới tốt, ngay cả Nhuế Tuyết Tinh cũng bày tỏ đồng ý với biện pháp mà Tần Duệ Dương đưa ra, bởi vì cô biết tên tiểu quý này sợ mình, theo như ý nguyện của cậu, nhất định là không muốn ở chỗ này. Lần đầu tiên Nhuế Tuyết Tinh phụ họa theo lời Tần Duệ Dương nói, còn bày ra dáng vẻ dè dặt, nói: "Không sai, chính con quyết định."

"Tiểu Tinh!" Vợ và từ phòng bếp ra ngoài, mẹ Nhuế cũng có chút gấp gáp, vội vàng ở trước mặt cháu ngoại vì con gái bỏ phiếu: "An Nhiên à, bà nội lớn tuổi rồi đừng làm phiền bà, lại nói nếu cháu đi, đến lúc đó ông ngoại, bà ngoại, cậu nhỏ, dì nhỏ cũng phải về nhà mình, trong nhà chỉ còn một mình mẹ cháu, sẽ rất cô đơn, cháu cũng không muốn ném mẹ cháu."

"Mẹ." Nhuế Tuyết Tinh không nhịn được cắt đứt lời mẹ Nhuế nói, tuy có lòng tin với sự lựa chọn của Tần An Nhiên, nhưng sinh vật mềm nhũn như con chi chi kia chắc hẳn cũng không có chủ kiến gì, ngộ nhỡ bị thuyết phục thì cô phải làm sao? Nếu như ngay cả bà Tần trở về cũng không thể để Tần An Nhiên quay về, nói không chừng sau này đến va ly hành lý cũng không bỏ rơi được. Nhuế Tuyết Tinh không trông cậy vào ba của Tần An Nhiên, sau khi chờ cậu thượng vị có thể dựa vào "mẫu bằng tử quý" ở nhà họ Tần muốn làm gì thì làm, đương nhiên cô cũng không nghĩ đến xa như vậy. Hiện tại cô chỉ hy vọng có thể giảm bớt chuyện một chút.

"An Nhiên, tự con nói đi." Tần Duệ Dương dè dặt nói với con trai.

Quả thật Tần An Nhiên bị lời mẹ Nhuế nói dao động, quan hệ cha mẹ như thế nào cậu không phải không biết, hiện tại mẹ cậu ở nơi này, nếu như mình đi, bà ngoại cũng đi, căn nhà lớn như vậy mà chỉ có một mình mẹ cậu ở -- đừng hy vọng ba cậu sẽ không có chuyện gì chạy tới sống với mẹ cậu.

Trước kia với Nhuế Tuyết Tinh chẳng qua là nhìn chằm chằm quan hệ mẹ con, hoàn toàn không tiếp xúc gì, dĩ nhiên Tần An Nhiên có thể không thêm để ý, hiện tại sinh sống mấy ngày với mẹ, tuy rằng không đến mức nuôi dưỡng ra được tình cảm mẹ con làm cho người ta cảm động, nhưng rốt cuộc cũng không phải người xa lạ, tuy mẹ cậu lạnh lùng, nhưng trên cơ bản đối xử với ai cũng giống nhau, không cố ý nhắm vào cậu, mà đứa bé chờ đợi tình thương của mẹ cũng là do bẩm sinh, Tần An Nhiên là đứa bé như vậy, tuy trưởng thành sớm một chút nhưng không đến nỗi thoát khỏi điều lệ quốc tế này, hơn nữa, Nhuế Tuyết Tinh cũng không phải là chủ cũ, một thân khí thế của cô đã đủ khiến Tần An Nhiên có đôi xử khác biệt với cô, sùng bái cường giả, đây là tiềm thức mà rất nhiều bé trai đã có từ nhỏ, trong lòng bọn họ cũng sùng bái người cha hơn người mẹ, cũng bởi vì nguyên nhân vừa nhìn vào người cha mạnh mẽ hơn người mẹ.

Cho nên, Tần An Nhiên cũng muốn cải thiện quan hệ mẹ con với Nhuế Tuyết Tinh, nếu không cậu cũng sẽ không nỡ tàn chạy đi xin ý kiến của người bạn nhỏ không đáng tin kia, kết quả lại bởi vì biện pháp không đúng bị mẹ cậu chê, chỉ là lịch sử tồi tệ này cũng không cần phải lời lên.

Trở lại chuyện chính, quả thật Tần An Nhiên không biết lựa chọn thế nào, một bên là bà nội nuôi mình lớn, một bên là mẹ ruột, lựa chọn như vậy quả thật là một vấn đề quá khó đối với một đứa bé sáu tuổi, trong một phen khó khăn lấy hay bỏ, rốt cuộc Tần An Nhiên mở miệng: "Hay, hay là đi nhìn bà nội thôi.... .."

Nghe được đáp án này, người duy nhất vui mừng cũng chỉ có Nhuế Tuyết Tinh, bởi vì tâm trạng cô nhẹ nhõm, mà cười lên rốt cuộc không tiếp tục để người ta cảm thấy da đầu tê dại nữa, Nhuế Thành nhìn chị anh cười đến rục rờ như vậy cũng không nhẫn tâm chọc vào, nghĩ thầm đây rốt cuộc là chuyện gì, mẹ ruột thấy con mà lại ghét như vậy, lại để nhà bọn họ gặp phải! Mẹ Nhuế bọn họ không chú ý đến nụ cười thỏa mãn của con gái lớn, chỉ có chút đau lòng thất vọng, cảm giác cố gắng thế nào cũng không thể thân thiết được với cháu ngoại, có lẽ là trong lòng mệt mỏi.

Cho nên phải nói, không phải người một nhà không vào một cửa, Tần Duệ Dương cũng là người duy nhất ngấm nộ cười của Nhuế Tuyết Tinh, hơn nữa rốt cuộc anh cũng nhớ tới, vợ mình còn là một người đẹp, luôn như vậy.

Không.

"Chính mình tự đi thu dọn đồ đạc, ăn cơm rồi hãy cùng ba con trở về."

Lần đầu tiên được Nhuế Tuyết Tinh chủ động giữ lại ăn cơm, Tần Duệ Dương không có bộ dạng đặc biệt vui mừng, chỉ nhìn Tần An Nhiên: "An Nhiên sợ bà nội tức giận sao?"

Tần An Nhiên gật đầu: "Sau khi bà nội trở về không thấy con, nhất định sẽ trách mẹ."

Nhuế Tuyết Tinh sững sờ, tên tiểu quỷ này. Là đang quan tâm cô?

"Như vậy, nếu như bà nội không tức giận, An Nhiên, con càng muốn đi chỗ bà nội, hay chỗ mẹ bên này?"

"Ồ cùng với mẹ." Tấn An Nhiên ngẩng đầu cẩn thận nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Mẹ ở một mình không có ai ở chung."

Mẹ Nhuế cũng không thất vọng, vẻ mặt vui mừng tiến lên ôm Tấn An Nhiên: "Cháu ngoại ngoan, bà ngoại thấy cháu nói thật sự là quá đúng, không phí công mẹ cháu thương cháu, vốn chính là như vậy, đứa bé đều sống cùng với ba mẹ, nào có đạo lý lớn như vậy rồi mà còn phiền bà nội chăm sóc!"

Ánh mắt Tấn An Nhiên lóe lên, vòng tay ôm cổ mẹ Nhuế, vui đầu ở trên vai bà: "Bà ngoại."

Cả trái tim của mẹ Nhuế cũng hóa thành nước, ôm cháu ngoại bảo bối tâm can vừa mới gọi, Nhuế Tuyết Tinh quan sát Tấn An Nhiên theo bản năng, không nhìn ra cái gì, những cũng biết cho dù tiểu này này thông minh cũng không hóa thành tinh, nếu nói dối cô đã sớm nhìn ra, cậu cũng không có động cơ nói dối.

Minh nghiêm túc lạnh lùng với cậu như vậy, mà cậu vẫn quan tâm cô? Sinh vật mềm nhũn như con chi chi trên địa cầu đều thích tiến hành loại thần linh này sao? Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy ngạc nhiên, cô luôn không thích cảm giác bất ngờ bất thành linh, lúc này đây cảm giác ngoài ý muốn lại không tồi.

Tấn Duệ Dương hoàn toàn không bắt ngờ về câu trả lời của con trai, dĩ nhiên coi như thật sự như thế anh cũng sẽ không biểu hiện ra, anh trực tiếp gạt đầu: "Đã như vậy, thì ở chỗ này thôi."

Tấn An Nhiên gạt đầu một cái, không lên tiếng, Nhuế Tuyết Tinh ngẩng đầu lên nhìn Tấn Duệ Dương, muốn nói cái gì đó, chỉ là cuối cùng lại thôi, Tấn Duệ Dương hỏi ngược lại: "Tuyết Tinh có chuyện muốn nói?"

Nhuế Thành sợ chị anh sẽ nói lung tung nữa, vội vàng đáp: "Nhưng chỗ bà nội An Nhiên."

"Anh sẽ đi nói, dù sao chuyện này là anh đề nghị." Tấn Duệ Dương nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Ngày mai khoảng mười một giờ trưa sẽ tới, Tuyết Tinh, em"

Nhuế Tuyết Tinh lắc đầu: "Tôi không có thời gian, đúng lúc có hẹn!"

"Tiểu Tinh!" Ba Nhuế kêu Nhuế Tuyết Tinh một tiếng, đều là đàn ông, đàn ông thích nghe lời gì không thích nghe lời gì bọn họ điều hiểu rõ hơn bất kỳ ai, thái độ tránh mẹ con rề không kịp của con gái mình, khó sẽ không chọc giận con rề: "Chuyện gì còn quan trọng hơn chuyện mẹ chồng con về nước? Ngày mai đừng đi gặp bên kia, mà theo Duệ Dương đi sân bay đón mẹ chồng con!"

Tấn Duệ Dương cũng không biết chợt nhớ tới cái gì đó, không đợi Nhuế Tuyết Tinh không vâng lời ba cô, nói rằng: "Là con suy tính không chu đáo, chỉ cần buổi tối mang An Nhiên về nhà ăn một bữa cơm là được rồi."

Nằm ở trên người mẹ Nhuế, Tấn An Nhiên thả lỏng một chút, đổi một tay khác ôm cổ bà ngoại.

Người ta cũng đã nhượng bộ, nếu cô lại nhất quyết không tha không khỏi có vẻ không biết điều, Nhuế Tuyết Tinh “ừ” một tiếng, mặc dù nói không biết tại sao Tấn Duệ Dương thay đổi chủ ý, nhưng thấy cũng không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt của cô, cô nhìn mẹ Nhuế: "Mẹ, cơm chín chưa?"

"Đã sớm chín rồi, thương lượng xong thì đi qua ăn, Tiểu Dương, tới giúp mẹ bưng thức ăn." Mẹ Nhuế để cháu ngoại xuống, mang theo con gái nhỏ vào phòng bếp.

Hai cha con Tấn Duệ Dương chia ra ngồi ở hai bên Nhuế Tuyết Tinh, nhìn bóng dáng bận rộn của mẹ Nhuế, Tấn Duệ Dương nghiêng đầu hỏi Nhuế Tuyết Tinh: "Có cần anh đưa tới mấy người tới đây giúp một tay hay không?"

"Muốn giúp cái gì?"

"Giúp mẹ một chút." Tấn Duệ Dương và Nhuế Tuyết Tinh ngồi rất gần, có loại cảm giác thân mật kề tai thì thầm, hơi thở nóng bỏng phả ở trên tai Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh sững sờ một chút cảm thấy không đúng, vô cùng không hiểu phong tình.

"Nếu là Tiểu Trương thì tôi không cần." Lời kia vừa thốt ra, là hoàn toàn đồng ý với đề nghị của Tấn Duệ Dương.

"Yên tâm, Tiểu Trương đã từ chức!" Tấn Duệ Dương cười khế, "Chỉ là tại sao không cần Tiểu Trương?"

"Không có gì, không thích mà thôi."

Đây là lý do gì, Tấn Duệ Dương cảm thấy buồn cười, nghiêm túc đánh giá gò má vợ mình, cô đang cúi đầu hết sức chăm chú uống canh, nhìn nét mặt của cô làm cho người ta cảm thấy cô đang ăn món ngon nhất trên đời, trên thực tế đây không phải lần đầu tiên Tấn Duệ Dương ném thử tài nghệ của mẹ vợ, chỉ giống nhau mà thôi, hoàn toàn không khoa trương như cô biểu hiện ra như vậy.

Hiện tại trong lòng Tấn Duệ Dương nghĩ là một chuyện khác, Tiểu Trương đi theo vợ anh mấy năm, trước kia ở biệt thự khác, ngoài quản gia Lâm, người vợ anh coi trọng là người giúp việc kia, mà bây giờ, vợ anh bỗng nhiên ra khỏi biệt thự, chợt trở nên "không thích" Tiểu Trương, cùng với chuyện Tiểu Trương từ chức, rốt cuộc có quan hệ gì?

Đột nhiên Tấn Duệ Dương cảm thấy mình hoàn toàn nhìn không thấu vợ mình, cũng vì vậy sinh ra chút cảm giác kỳ phùng địch thủ hiếm thấy, nhưng mà bây giờ coi như anh nhìn gò má như hoa của vợ, cũng không thấy được có tác dụng gì, Tấn Duệ Dương mỉm cười một tiếng, gấp cho Nhuế Tuyết Tinh một cánh gà: "Nghe nói em thích ăn cái này."

Ở nhà không kiêng dè như bên ngoài, Nhuế Tuyết Tinh trực tiếp chuyển cánh gà cho Tấn An Nhiên: "Không được kiêng ăn."

Những người khác trên bàn ăn, bao gồm Tấn An Nhiên ở bên trong đều cảm thấy Nhuế Tuyết Tinh đang thể hiện với quyết định hôm nay của cậu, không quá thích ăn thịt, lần đầu tiên Tấn An Nhiên cảm thấy cánh gà cũng rất thơm, đây là lần đầu tiên mẹ cậu gấp thức ăn cho cậu, hay là ba cậu quá tay, quả thật không thể hạnh phúc hơn được nữa! Tấn An Nhiên ăn cánh gà làm miệng đầy dầu mỡ, gương mặt nhỏ nhắn cũng phát sáng rực rỡ.

Tấn Duệ Dương vừa cười một tiếng, lấy khăn giấy đưa cho Tấn An Nhiên: "Lau miệng."

Động tác này tiến hành dưới mắt Nhuế Tuyết Tinh, cô không khỏi nghiêng đầu nhìn tiểu quý một cái, chẳng lẽ cậu thật sự thích ăn cái này chỉ là bị cô dọa sợ nên không dám động thủ? Lần đầu tiên Nhuế Tuyết Tinh có cảm giác áy náy, lại đưa tay gấp một cánh gà, mới vừa gặm hết một cánh gà, Tấn An Nhiên cúi đầu lại thấy một cái nữa, không để ý tới cảm giác nhom nhóp đang quay cuồng trong cổ họng khi cậu vừa mới ăn xong một cánh gà.

Khó tiêu nhất là cánh gà, sau bữa ăn này, Tấn An Nhiên sẽ không còn thấy thức ăn có liên quan đến cánh gà trên bàn ăn sau này nữa.

Sau bữa ăn tối, Tấn Duệ Dương không gấp gấp rời đi, ngồi trên ghế sofa xem TV cùng với người nhà họ Nhuế, là một bộ phim cổ trang lâu đời, Tấn Duệ Dương nhìn ba chị em nhà họ Nhuế đều ngồi ở nơi này, khá là kinh ngạc, nói với Nhuế Thành: "Các em vẫn cùng xem TV với ba mẹ?"

Nhuế Thành có chút bất đắc dĩ: "Thực ra là chiều theo ý chị em, chị ấy thích xem, chỉ là kiểu thưởng thức kia giống ba mẹ em." Nhuế Thành ngẩng đầu nhìn hết sức chăm chú vào ba mẹ và chị cả, lại nhìn em gái đang rả rời: "Thật không biết kiểu thích xem theo sở thích này của chị em là từ đâu mà có nữa."

Tấn Duệ Dương cảm thấy cậu nhỏ chăm chọc không phải không có lý, thích xem phim cổ trang lâu đời như vậy, lúc trước còn có vẻ mặt nghiêm trang cùng xem phim hoạt hình với con trai, sở thích của vợ anh càng ngày càng tìm kiếm cái lạ.

Thay vì nói Nhuế Tuyết Tinh đang xem phim trên TV, chẳng bằng nói cô đang nghiên cứu địa cầu, lịch sử địa cầu quá ngắn, đồ hiện tại gì đó theo cô thấy thì quá mức lạc hậu, nhưng mà đối với cảnh tượng cổ trang chưa từng thấy qua, ngược lại có chút ngạc nhiên, quần áo cổ đại, cùng với cách thức nói chuyện cường điệu, cũng làm cho cô cảm thấy ngạc nhiên đồng thời cảm giác quả nhiên mình vẫn kiến thức quá ngắn, thật ra thì địa cầu cũng không phải không hề thích hợp!

Xem xong hai tập phim, Nhuế Tuyết Tinh bảo em trai của cô: "Gọi tiểu quý kia đi tắm."

Tấn An Nhiên vẫn còn đang ở trong phòng nhỏ của mình đọc sách.

Nhuế Thành bất đắc dĩ, cho là trải qua chuyện buổi tối, chị anh sẽ dịu dàng với cháu ngoại một chút, nào biết vẫn gọi tiểu quý tiểu quý. Nhuế Thành không nhìn được suy nghĩ, An Nhiên là tiểu quý, như vậy người sinh ra tên tiểu quý này là chị anh thì sẽ là gì, "Đại Quý"? Chỉ là đề tài này không thể suy nghĩ tiếp được, nếu không đều phải truy cứu đến cả nhà bọn họ luôn.

"Con đi gọi An Nhiên đi, đúng lúc phải về rồi."

Mẹ Nhuế từ chỗ cầu thang ngẩng đầu lên: "Đi đi?" Bà muốn nói thực ra là sao không ngủ ở trong này.

"Đúng, mẹ, ngày mai còn có rất nhiều chuyện, sớm nghỉ ngơi một chút, lần sau con tới thăm mọi người."

"Vậy. Thì sớm trở về." Mẹ Nhuế có chút lưu luyến không rời, nói với con gái nhỏ: "Đi gọi An Nhiên xuống, để cho nó tiễn Duệ Dương."

"Ba." Tấn An Nhiên xuống lầu cầm tay ba, mẹ Nhuế nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh, con cũng đi tiễn đi, nếu không sau đó An Nhiên trở về một mình mẹ cũng không yên tâm."

Nhuế Tuyết Tinh nhú mày liếc nhìn Nhuế Thành theo thói quen, Nhuế Thành đã được bồi dưỡng rất ăn ý với cô, bị nô dịch ăn ý, đang muốn chủ động đứng lên, lại không nghĩ rằng Nhuế Tuyết Tinh đã đổi ý, cô đứng lên: "Đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24

Nhuế Tuyết Tinh đi với Tấn An Nhiên xuống tầng, một nhà ba người cứ như vậy mà ra cửa, Tấn An Nhiên dừng một chút, vươn tay nhỏ ra đụng Nhuế Tuyết Tinh một cái, thấy cô không phản ứng, lại gan lớn nắm lấy tay cô, Nhuế Tuyết Tinh cũng không hề làm gì, Tấn An Nhiên cố gắng để khoe môi đang nâng lên của mình xuống, gắt gao nhìn chăm chăm màn hình hiện thị số tầng trong thang máy, trong lòng suy nghĩ chậm một chút chậm một chút nữa,

chỉ là thời gian này một chút cũng không gấp trở ngại, rất nhanh xuống đến bãi đậu xe tầng một, xe của Tấn Duệ Dương cách thang máy không xa, vừa ra tới là lấy được, Nhuế Tuyết Tinh đứng ở cửa thang máy, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Tấn An Nhiên: "Con có thể làm quyết định lại một lần nữa."

Tấn An Nhiên sững sờ, bàn tay nhỏ bé đang siết chặt tay Nhuế Tuyết Tinh không tự chủ được buông lỏng ra, chuyển tầm mắt sang Tấn Duệ Dương theo bản năng, Tấn Duệ Dương cười ôn hòa: "Em nhạy cảm rồi, đó là suy nghĩ chân thật của An Nhiên, hợp mấy lần quyết định thành một, An Nhiên, phải không?"

Nghe được lời của ba, hình như Tấn An Nhiên có chút khích lệ, lấy dũng khí nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "An Nhiên. Nguyên ý ở cùng với mẹ."

Nhuế Tuyết Tinh cau mày quan sát hai mắt cậu, rốt cuộc cũng không nói ra lời phản đối, hình như Tấn An Nhiên cũng hiểu ý của cô, thờ phào nhẹ nhõm. Tấn Duệ Dương nhìn hình thức chung đụng của hai mẹ con, thì cười một tiếng, mới nhìn về phía chỗ mình đậu xe: "Thời gian không còn sớm, anh đi trước."

Nhuế Tuyết Tinh nhàn nhạt 'ừ' một tiếng, vốn nghĩ muốn bước lên đi trở về thang máy, lại nghe được giọng nói trong treo của đứa bé "ba, hẹn gặp lại", Nhuế Tuyết Tinh mới vừa bước chân ra lập tức dừng một chút, không lên tiếng, dứt khoát đứng ở bên cạnh nhìn Tấn An Nhiên đưa người lên xe, cho đến khi đưa mắt thấy xe đã chạy xa, mới quay người trở lại bên cạnh cô.

"Mẹ, chúng ta trở về thôi." Tấn An Nhiên cẩn thận nhìn Nhuế Tuyết Tinh một cái.

"Ừ." Nhuế Tuyết Tinh bước hai ba bước vào thang máy, Tấn An Nhiên bước nhanh từng bước ngăn mới có thể đuổi theo, vào thang máy, cũng không cần Nhuế Tuyết Tinh nói chuyện, vừa lúc Tấn An Nhiên nhón chân lên bấm nút đóng thang máy, cửa thang máy chậm rãi bị đóng lại, trong thang máy một trận im lặng.

Ra khỏi thang máy, Tấn An Nhiên ở trước mặt Nhuế Tuyết Tinh vẫn rất hiểu chuyện, nhấn mặt mã kéo cửa ra, Nhuế Tuyết Tinh đi vào từ sau lưng cậu, bàn bạc trong phòng khách đã kết thúc, khi mẹ con Nhuế Tuyết Tinh vào nhà vừa đúng lúc hoàn toàn yên tĩnh, Nhuế Tuyết Tinh cũng không ngoài ý muốn, chỉ nói với Tấn An Nhiên: "Chính mình tự đi mở nước tắm rửa, có thể không?"

Mặc dù là câu nghi vấn, nhưng Tấn An Nhiên đã biết câu nói được phát ra từ trong miệng mẹ cậu thật sự không phải câu hỏi, không thể không gật đầu, lại nói khi mẹ cậu áp bức chính sách, chút chuyện nhỏ này đối với cậu mà nói đã không có áp lực chút nào nữa rồi.

Nếu như Tấn An Nhiên lớn hơn chút nữa, hiện tại có thể là lệ rơi đầy mặt rồi, từ cậu chủ quần áo đưa tới tay, com đưa tới tận miệng thành mình phải tự làm mọi chuyện, cậu dễ dàng sao? Tại sao cậu lại vội vàng gấp gáp qua ngày như vậy!

Tấn An Nhiên lễ phép chào hỏi mọi người trong nhà họ Nhuế, ngoan ngoãn bước từng bước ngăn lên lầu, thấy thế, trong mắt mẹ Nhuế lại thoáng qua một chút lo lắng, vừa mới thương lượng quyết định xong, lại có chút không hạ được quyết tâm, Nhuế Thành biết bà đang lo lắng cái gì, bước đầu tiên cười nói: "Hiện tại An Nhiên hiểu chuyện hơn lần đầu tiên gặp mặt nhiều, cũng có thể tự mình tắm rồi, thật giỏi!"

Nhuế Tuyết Tinh gật gù mỗi, ngồi xuống trên ghế sofa: "Mọi người mới vừa nói gì vậy?"

Mẹ Nhuế ngăn người, có chút khó tin hỏi: "Con nghe được?"

Nhuế Tuyết Dương cười: "Sao chị có thể nghe được chúng ta nói gì, hiệu quả cách âm của chung cư này còn chưa kém đến tình trạng kia."

Mẹ Nhuế suy nghĩ một chút cũng cảm thấy rất đúng, gật đầu một cái, Nhuế Tuyết Tinh mỉm cười, vẫn không mở miệng nhắc nhở bọn họ, người ngoài hành tinh đều có kỹ xảo nghe lén đặc biệt, chỉ cần cô nguyện ý, chung cư này cũng không có chuyện cô không nghe được, nói ví dụ như ngày hôm qua, cặp vợ chồng son ở tầng trên gây gỗ, thật ra thì ngay từ lúc mới vừa dọn tới cô cũng biết gây gỗ là bởi vì chồng ở bên ngoài..., ngày hôm qua âm ỉ như vậy là bởi vì người vợ đã tìm được chứng cứ, còn ví dụ như, nghe nói Tiểu Trương bị nhà họ Tấn sa thải, lúc trước cung kính với cô, sau đó thì chỉ trách cô.

Chỉ vì không muốn để người nhà họ Nhuế kinh ngạc đến ngây người, Nhuế Tuyết Tinh vẫn quyết định giấu kỹ xảo đặc biệt này của cô, người địa cầu có đôi lời nói thật hay, khiếm tốn làm người lên giọng làm việc -- thật ra thì chủ yếu nhất là kỹ xảo này quá mức nghịch thiên, cô không có biện pháp giải thích nguyên do, thế giới địa cầu lạc hậu này, một khi chính bọn họ không có biện pháp hiểu chuyện sẽ dùng "cái này không khoa học" để phán đoán, nghe nói còn có thể bị giam trong phòng đen như con chuột bạch bị nghiên cứu, Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy cẩn thận sẽ không có sai sót.

Đề tài quay trở lại kỹ xảo nghe lén đặc biệt của người ngoài hành tinh, do mẹ Nhuế làm đại biểu nói chuyện mà bọn họ vừa mới bàn bạc với Nhuế Tuyết Tinh: "Mẹ với ba con còn có em trai và em gái con nữa đã bàn bạc một chuyện, đều sống ở đây cũng không tốt lắm, xa như vậy ba con và Tiểu Dương cũng không tiện, mẹ lại không bỏ được trong nhà, hơn nữa con rể nói sẽ mời người tới đây chăm sóc cuộc sống thường ngày của hai con, bên này cũng không cần mẹ lại làm cái gì, cho nên chúng ta tính toán ngày mai sẽ đi về nhà."

Đã sớm biết nên Nhuế Tuyết Tinh cũng chẳng quan tâm, chỉ cau mày hỏi: "Ồ chỗ này có cái gì không tốt sao?"

"Chớ suy nghĩ quá nhiều, chỗ này không có gì không tốt." Mẹ Nhuế nhỏ giọng nói: "Trước đó mẹ khuyên An Nhiên ở lại, đã nói khi chúng ta đều chuyển đi, một mình con ở chỗ này sẽ rất cô đơn, An Nhiên mới đồng ý ở lại, chúng ta cũng không thể nói không giữ lời, An Nhiên còn nhỏ tuổi chính là thời điểm cần được giáo dục cẩn thận, nên cho nó tắm gương tốt."

"Tìm nó hỏi rõ ràng, nếu nó không muốn, để cho nó trở về nhà họ Tấn cũng được." Nhuế Tuyết Tinh còn chưa nói hết lời, trên mu bàn tay đã bị vỗ một cái, mẹ Nhuế chỉ tiếc rên rỉ không thành thép nhìn cô: "Còn nói bậy, cái gì gọi là trở về nhà họ Tấn, thì ra đó không phải là nhà con?!"

Cho tới bây giờ, Tần Tuyết Tinh chưa từng bị đối xử như vậy nhất thời sắc mặt trầm xuống, vừa muốn nói gì, lại bị mẹ Nhuế giành trước: "Con đừng không để trong lòng, dạy đứa bé là chuyện lớn, những chi tiết này cũng nên chú ý, hơn nữa, cả nhà đều ở chỗ này, vừa ảnh hưởng con và An Nhiên bởi đường tình cảm, lại ảnh hưởng đến con rể, con phải để tâm vào, nên đặt tinh thần lên trên người con rể, người mỗi lần tới đây liên tục ngủ lại con đều không nói một tiếng, có loại vợ chồng này sao?" Mẹ Nhuế càng nói càng tức giận, có một chút cảm giác cũng chưa hết lo lắng cho con gái!

Nhuế Tuyết Tinh đã học được chuyện tự động bỏ qua những lời không thích nghe, bây giờ nghe mẹ Nhuế quở trách ngược lại lòng mày cũng không nhăn lấy một cái, cô đang suy nghĩ chuyện người nhà họ Nhuế, thật ra thì cảm giác người một nhà sống chung một chỗ cô không nói ra được, nhưng có chút chuyện không hài lòng, nói ví dụ như ồn ào, nói ví dụ như bọn họ đều thích cô làm những chuyện mà cô không muốn làm, mặc dù không ai thật sự có thể miễn cưỡng được cô, nhưng nghe nhiều cũng sẽ phiền sẽ ngán, vậy nếu nói là gánh nặng ngọt ngào, chính là bởi vì tốt xấu nửa nọ nửa kia, Nhuế Tuyết Tinh cũng không đặc biệt ghét quyết định của mẹ Nhuế, hiện tại thậm chí còn có tâm trạng cân nhắc được mất.

Nếu như bọn họ đều đi hết, thật sự mình sẽ thanh tịnh tự tại rất nhiều, Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một lát, trong lòng đã có mấy phần đồng ý, chỉ là nhìn ba Nhuế mẹ Nhuế: "Nhất định phải chuyển về sao?"

"Nhiều ngày không về nhà như vậy, mẹ cũng có chút không bỏ được."

Nhuế Tuyết Tinh nghe được có chút buồn cười, căn nhà vừa cũ vừa chật chội kia, có cái gì tốt mà không yên tâm? "Con cảm thấy bên kia càng ngày càng xuống cấp, đã không thích hợp để ở, nếu mọi người không để ý, có thể ở chung cư này tìm một căn phòng nhỏ, tuy trước mắt con không đủ tiền mua thêm một căn nữa, nhưng thuê thì không thành vấn đề."

Mẹ Nhuế còn chưa lên tiếng, ba Nhuế đã bác bỏ trước: "Chúng ta có tay có chân, sao có thể lấy tiền của con, trong nhà cũng không phải không thể ở, cứ quyết định như vậy!"

"Đúng vậy, dù sao bên kia cũng đã sinh sống mấy chục năm, chúng ta ở thoải mái tự tại." Mẹ Nhuế dịu dàng nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Chúng ta còn chưa già đến trình độ đó, con có điều kiện thì lo cho mình nhiều một chút, để dành tiền lại là không sai đâu."

Nếu hai người đã kiên định như vậy, Nhuế Tuyết Tinh cũng không phải là một người sẽ làm người khác khó chịu, dĩ nhiên là quyết định như vậy, Nhuế Tuyết Dương ngồi trên sofa đối diện Nhuế Tuyết Tinh, giờ phút này đá dế vui mình lên sofa, thoải mái nhắm mắt lại: "Một đêm hưởng thụ cuối cùng!"

"Cũng không phải sau này không cho em đến nữa."

Nhuế Tuyết Dương cười với anh trai sinh đôi: "Ít nhất cũng phải cách mười ngày nửa tháng mới tới một lần, lỡ chị chê em phiền không mở cửa cho em thì sao."

"Em thích thì trực tiếp ở chỗ này cũng được, việc làm của em" Nhuế Tuyết Tinh nói đến một nửa, nhớ tới chuyện này còn chưa có cơ hội thích hợp nhắc tới, hiện tại tiết lộ cho bọn họ biết thì không tốt lắm, vì vậy đổi sang đề tài khác, "Em muốn đến lúc nào cũng được."

"Em rất muốn mỗi ngày đều đến đây, nơi này, tốc độ lên mạng internet nhanh hơn ở nhà, em chơi trò chơi cũng không bị gián đoạn." Nhuế Tuyết Dương có chút lưu luyến: "Chị là quá xa, không thuận tiện, chờ khi em nghỉ em sẽ tới lại."

Trò chuyện với nhà họ Nhuế xong cũng mất một ngày, Nhuế Tuyết Tinh bận bịu cả ngày cũng mệt mỏi, lên lầu tính toán trở về phòng nghỉ ngơi, chỉ là khi đi qua hành lang hơi dừng bước một chút, đi lùi lại hai bước mở cửa phòng Tần An Nhiên ra, mở đèn, đứa bé nằm yên tĩnh ở trên giường, trên gương mặt nhỏ nhắn trắng nõn là vẻ thoải mái, xem ra ngủ rất say, Nhuế Tuyết Tinh khoanh tay lại nhìn cậu từ trên cao: "Hô hấp cũng rối loạn, mí mắt vẫn còn đang nhấp nháy."

Mí mắt Tần An Nhiên giật giật, mở mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Mẹ."

Nhuế Tuyết Tinh cúi đầu nhìn đôi giày vút lung tung bên giường, nhắc nhở: "Lần sau khi nghe lén đừng mang giày, tiếng bước chân quá lớn." Coi như không mang giày đối với cô mà nói cũng không có tác dụng gì.

Sắc mặt Tần An Nhiên cứng lại, mím môi, nhưng không biết nên nói cái gì, chỉ là trong nháy mắt cảm thấy có một cái bóng cách mình càng ngày càng gần, Tần An Nhiên khấn trương nắm chặt ga giường, nhịp tim càng ngày càng nhanh, cho đến khi cảm giác mình bị ôm sát vào trong ngực, mặc dù không được một giây đồng hồ, về mặt của Tần An Nhiên cũng không thể kiềm chế được vui vẻ.

Nhuế Tuyết Tinh vẫn trước sau như một mang vẻ mặt không chút thay đổi, khi ôm cũng chưa chắc dịu dàng, lại bị Tần An Nhiên mơ mộng làm nảy sinh tình mẹ con từ sâu trong lòng, Nhuế Tuyết Tinh không tự nhiên biết suy nghĩ của con trai cô, những suy nghĩ trong lòng của sinh vật mềm nhũn như con chi chi quả nhiên càng ngày càng phiền toái, xoay người bước hai ba bước ra khỏi phòng ngủ Tần An Nhiên.

Ngày bà Tần trở về nước là một ngày nắng, ánh nắng mặt trời rực rỡ vạn dặm không có bóng mây, Tần Duệ Dương một ngày kiếm được bạc tỷ phải ngừng làm việc, tự mình mang theo đám người lão quán gia và tài xế phụ tá trong nhà chính nhà họ Tần chờ ở phi trường nghênh đón, từ xa đã thấy dáng vẻ bà Tần thanh tao lịch sự thoải mái bình tĩnh đi ra, hai phụ tá đi theo ở đằng sau cầm đầy đồ, tuy ông Tần cùng đi châu Âu với bà Tần, trở về nước cũng không cùng một tuyến đường, mấy năm gần đây ông Tần thích một thành phố non xanh nước biếc khác, rất có dáng vẻ chủ nhà, bà Tần cũng không ngăn cản ông, thỉnh thoảng ở không còn có thể mang cháu nội cùng đi tới ở đó vài ngày, làm khi nghỉ phép.

Tần Duệ Dương cũng nhìn thấy mẹ, bước nhanh nghênh đón: "Mẹ, mẹ đã trở lại."

Bà Tần quan sát con trai mấy lần, vẻ mặt tươi cười: "Con tự mình đến nơi này làm gì, công việc bận rộn như vậy, đừng chậm trễ con làm chính sự."

"Chính sự có lớn hơn nữa cũng không quan trọng bằng mẹ trở về." Tấn Duệ Dương kéo tay bà Tấn, "Nhìn mẹ khí sắc rất tốt, xem ra ở bên ngoài thật đúng là giải sầu rồi."

"Đúng vậy, ở chỗ di con cảnh sắc rất đẹp, rất thích hợp dưỡng lão."

"Nếu mẹ thích, có thể ở đó lâu một chút."

"Vậy sao được, sao mẹ có thể yên tâm các con được, yên tâm mọi người trong nhà được?" Bà Tấn nói, quét mắt nhìn người đang nghe điện thoại đi cùng với con trai tới đây, chợt xụ mặt xuống: "Chỉ một mình con?"

"An Nhiên đi học, không tiện xin nghỉ, đúng lúc Tuyết Tinh có chút bận rộn, đợi buổi tối con bảo cô ấy mang An Nhiên về nhà thăm mẹ."

"Cô ta bận, cô ta bận cái gì? Chẳng lẽ còn có thể bận rộn hơn chủ một công ty?" Liên tiếp mấy vấn đề, tỏ rõ bà Tấn thật sự tức giận, thậm chí tức giận đến mức không chú ý đến câu nói phía sau của con trai.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

Tấn Duệ Dương làm yên lòng bà Tấn, lại nói đây cũng không phải là lỗi của anh, bà Tấn cũng không cam lòng lại để cho con trai gặp khó khăn, vì vậy rất nhanh điều chỉnh tâm trạng, theo Tấn Duệ Dương ngồi vào trong xe.

Xe chậm chậm rẽ vào nhà chính nhà họ Tấn, dù sao Tấn Duệ Dương còn có một đồng công việc ở công ty cần phải xử lý, sau khi đưa bà Tấn về đến nhà, nói chuyện với bà vài câu, lại vội vã chạy về công ty.

Bà Tấn có chút thích sạch sẽ, mặc dù trong lòng vẫn chứa nghi ngờ, nhưng mà không chịu nổi khắp người bụi bẩn, rửa mặt xử lý xong, đã trưa rồi, cho đến khi ăn cơm trưa mới có thời gian gọi người tới đây hỏi, vừa hỏi xong dĩ nhiên là giận tím mặt rồi.

"Con dâu này của tôi cũng bận rộn không có thời gian tới đón tôi, ông biết nó đang bận rộn gì không?" Bà Tấn đang cầm một ly trà, cúi đầu nhìn làn khói lượn lờ bay lên trong ly trà, cũng không thèm nhìn tới quần gia đối diện một cái.

"Hình như thiếu phu nhân định mở nhà hàng, gần đây đang bận giám sát lắp đặt thiết bị."

"Mở nhà hàng?" Án đường của bà Tấn giật giật, "Cô ta mở nhà hàng làm gì?!"

Quần gia cúi đầu, nhắc nhở, nói: "Không rõ ràng lắm, nhưng hình như thiếu gia cũng không phản đối."

"Làm sao nó có thể phản đối, cũng chỉ là không muốn bị cô ta náo loạn mà thôi." Bà Tấn đặt ly trà xuống, nhức đầu xoa huyết Thái Dương, "Ai biết đây cũng là có chủ ý gì, cô ta đâu phải là người an phận. Không được, cô ta ở nhà hồ đồ còn chưa tính, dù sao mắt mặt cũng ném không tới bên ngoài, nếu thật sự mở nhà hàng, ngộ nhờ gây ra những chuyện gì, muốn can thiệp đã trễ mất!"

Quần gia cúi đầu càng thấp, cũng không hùa theo bà Tấn, bà Tấn đảo con ngươi, lại hỏi: "Sao trong nhà giống như đổi người, cô bé tên Tiểu. . . Tiểu Trương hay Tiểu Lưu gì đó, đi đâu rồi?"

"Phu nhân, ngài nói là Tiểu Trương sao?" Quần gia cung kính trả lời: "Tiểu Trương đã bị sa thải rồi."

"Sa thải, xảy ra chuyện gì?"

"Là thiếu gia tự mình lên tiếng, ngay cả em gái Tiểu Trương ở biệt thự bên kia, cũng bị sa thải."

"Nguyên nhân gì Duệ Dương cũng không nói?" Bà Tấn nhíu mày càng chặt, "Không phải Tiểu Trương là người phụ trách chăm sóc An Nhiên sao, cô ta bị sa thải, hiện tại do ai chăm sóc An Nhiên, An Nhiên có quen không?"

"Gần đây tiểu thiếu gia đều ở chỗ thiếu phu nhân, tạm thời còn chưa sắp xếp người chăm sóc tiểu thiếu gia."

"Cái gì?!" Lần này bà Tấn thật sự khó đón nhận, "Lúc nào thì An Nhiên đến ở với mẹ cháu? Ai bảo?"

Quần gia vừa định trả lời, bà Tấn lại như đương nhiên nói: "Còn có thể là ai, nhất định là cô ta thừa dịp tôi không có ở đây lại đi âm ỉ với Duệ Dương, thật sự là hẹp hòi không lên được mặt bàn! Duệ Dương cũng thế, yêu cầu như thế tại sao có thể đồng ý, ngộ nhờ cô ta làm hư cháu ngoan của tôi thì phải làm sao!"

"Tiểu thiếu gia đã ở chỗ phu nhân mấy ngày rồi."

"Chuyện lớn như vậy sao cũng không một người nào nói cho tôi biết?"

Quản gia cúi đầu: "Vốn là định thông báo cho ngài, chỉ là thiếu gia cố ý dấn dò, không hy vọng vì chút ít chuyện này tới quấy rầy ngài và lão gia giải sầu."

"Đây là chuyện nhỏ? Cháu của tôi cũng không thấy mà là chuyện nhỏ?!" Bà Tấn giận dữ, trợn mắt nhìn quản gia một cái, sau đó lại nhúc nhúc đầu đỡ trán, "Thôi, trong nhà còn xảy ra chuyện gì khác nữa không?"

"Nhưng cái khác tất cả đều bình thường."

Bà Tấn đánh giá xung quanh một vòng, cau mày: "Tiểu Trương bị sa thải, hiện tại có ai chăm sóc An Nhiên không?"

"Trước mắt tiểu thiếu gia do một mình thiếu phu nhân phụ trách."

"Quả thực là hồ đồ!" Bà Tấn vỗ bàn một cái: "Sau khi sinh An Nhiên cô ta không ở với cháu được mấy lần, làm sao biết chăm sóc người thế nào!"

Quản gia cúi đầu càng thấp, thấy thế, bà Tấn cũng không tiện nói cái gì nữa, mặc dù trong lòng biết quản gia làm việc ở nhà bọn họ đã lâu, gần như bắt đầu từ mẹ chồng bà, quản gia cũng đã ở đây, bọn họ bình thường vẫn coi như là chăm sóc quản gia, con trai cũng coi ông là trưởng bối mà đối đãi, nhưng chuyện này cũng không hề đại biểu con trai của bà đều nghe quản gia tất cả mọi chuyện, nói thật ra, ngay cả mình người làm mẹ này cũng không thể hoàn toàn làm con trai nghe lời, chứ đừng nói một nhân viên trong nhà.

Nghĩ tới đây, bà Tấn phát phát tay: "Đầu tôi đau dữ dội, quản gia ông gọi điện thoại giúp tôi gọi Tiểu Lâm tới đây." Tiểu Lâm là thợ mát xa của bà Tấn, mỗi lần bà Tấn mất hứng cũng sẽ mời cô tới mát xa hai cái, sau đó tâm trạng liền tốt.

"Vâng."

Tấn Duệ Dương vẫn rất tôn kính với mẹ, không riêng gì ngoài mặt, trong lòng cũng giống như thế, cho nên anh điên cuồng giải quyết công việc nhất định phải làm xong trước buổi chiều, sau đó vẫn chưa tới năm giờ, đã đứng dậy cầm áo khoác ra cửa, nói với trợ lý vừa mới tìm tới của mình: "Hôm nay trong nhà có việc, từ chối những cuộc hẹn giúp tôi, chuyện khác có thể xử lý thì cậu xử lý trước, không được chờ ngày mai tôi xử lý."

Trợ lý gật đầu: "Vâng, Tấn tổng."

Lần này Tấn Duệ Dương cũng không bảo tài xế, chính anh lái xe đi trước chờ Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh khá là nể hững khi anh "tự chủ trương", không muốn để ý đến anh, nghiêng đầu nói với nhà thiết kế: "Chúng ta tiếp tục, cạnh cửa anh thiết kế thêm cho tôi một lần nữa, còn có cái kia. . . . A, quên thu ngân, không đủ độc đáo, tôi cần đặc sắc, hiểu chưa?"

Trước tiên nhà thiết kế cười chào Tấn Duệ Dương, Tấn Duệ Dương gật đầu: "Không sao, hai người cứ tiếp tục."

Lúc này nhà thiết kế mới gật đầu: "Được, Tấn phu nhân, ngài còn có gì cần dấn dò nữa không?"

Nhuế Tuyết Tinh nhíu mày, suy nghĩ một chút vẫn không tiếp tục đính chính lại nhà thiết kế đã gọi sai, cô là một người thông minh bén nhạy, ở trên địa cầu nhiều ngày như vậy, giao tiếp với nhà thiết kế này cũng rất nhiều ngày, cũng coi như hiểu cái gì gọi là nhân tình thế thái, cái gì gọi là khôn khéo, ví dụ như nhà thiết kế này, ở trước mặt mình thì gọi là Nhuế tiểu thư, ở trước mặt Tấn Duệ Dương thì gọi là Tấn phu nhân. Người địa cầu thật dối trá.

Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một chút, cảm giác mình không cần thiết hạ thấp phong cách tranh chấp với người địa cầu dối trá, một cảm giác tự hào tự nhiên sinh ra, cũng không thêm để ý chi tiết, gật đầu một cái tiếp tục dấn dò: "Còn nữa, thiết kế vách tường, nói thật phương án mà anh nói ra trước đó tôi rất không hài lòng, thiết kế lại một lần nữa, còn có đèn treo, tôi cũng cần lựa chọn lại lần nữa."

Quả thật nhà thiết kế sẽ phải quỳ xuống, Tấn phu nhân ngài hãy nói rõ cuộc ngài không hài lòng chỗ nào trong phương án của tôi! Ai nói quý phu nhân dễ lừa dễ kiếm tiền, khôn kiết lão từ thế lần sau không bao giờ giao thiệp với quý phu nhân ăn no không có chuyện gì làm này nữa!

Tấn Duệ Dương ngồi ở bên cạnh một lát, trừ Nhuế Tuyết Tinh và nhà thiết kế ở đây, hiện tại nhân viên thi công cũng đang khí thế ngất trời bận rộn, Tấn Duệ Dương luôn yêu cầu rất cao vậy mà dưới hoàn cảnh huyên náo dơ dáy bản thủ như vậy cũng đợi được, chủ yếu là hiếm thấy vợ anh giỏi giang như thế —— hoặc là nói phiền toái bất bẽ thích hợp với cô hơn, hiếm thấy cô có bộ dạng này, Tấn Duệ Dương cảm thấy rất thú vị.

Quả thật nhà thiết kế bị người ngoài hành tinh ép đến điên rồi, nếu như không phải là Tấn Duệ Dương ngồi ở bên cạnh, anh ta thật sự rất muốn ném đồ vật, mẹ nó phiền toái như vậy, ông đây mặc kệ!

Nhuế Tuyết Tinh cũng không chú ý tới nhà thiết kế đã đến ranh giới bùng nổ, vẫn liên tục nghiêm túc nói: "Ừ, đại sảnh bài biện tôi cũng nghĩ nên làm lại lần nữa."

Tấn Duệ Dương nhìn đồng hồ, rốt cuộc không nhịn được tiến lên cắt đứt Nhuế Tuyết Tinh: "Tuyết Tinh, đã năm giờ rồi."

Nhuế Tuyết Tinh không vui ngẩng đầu: "Thì sao?"

"An Nhiên tan học."

"Quản tôi cái gì." Lời còn chưa nói hết, hai mắt Nhuế Tuyết Tinh thẳng tắp nhìn chăm chăm Tấn Duệ Dương, "Dù sao bây giờ anh rảnh, anh đi chờ

đi."

"Tuyệt Tình." Tấn Duệ Dương cười nói: "Hôm nay mẹ vừa trở về, chúng ta phải về nhà ăn cơm tối với bà."

"Muốn đi anh tự đi."

Tấn Duệ Dương nhếch môi: "Nếu như em không xuất hiện, mẹ sẽ tức giận, cũng không biết sẽ làm gì đâu."

Mẹ chồng trên địa cầu quả thật là thần phiến! Nhuế Tuyệt Tình nhìn nhà thiết kế: "Đã nói đến chỗ này, anh trở về sửa đổi phương án một chút, ngày mai chúng ta thảo luận tiếp."

Nhà thiết kế thật sự rất muốn nói đi thông thả không tiền, cũng đừng đến nữa! Khôn kiếp, lão tử kiếm mấy đồng tiền để làm sao!

Nhuế Tuyệt Tình kéo dài thêm một chút, khi bọn họ trên đường đi đến trường học Tấn An Nhiên cũng rất vinh quang bị kẹt xe, tiếng còi xe vang lên liên tục, Nhuế Tuyệt Tình ngẩng đầu nhìn một đội hình xe phía trước, lại nghiêng đầu liếc nhìn Tấn Duệ Dương an ổn cầm tay lái, khá là rục rịch góc đầu dãy, Tấn Duệ Dương nghiêng đầu cười với cô: "Không sao, cũng muộn không bao lâu, An Nhiên cùng với giáo viên sẽ chờ chúng ta."

Cô để ý không phải cái này. Môi Nhuế Tuyệt Tình gật gật, trong nháy mắt thu hồi tầm mắt, quên đi người địa cầu ngu xuẩn làm sao sẽ hiểu.

Dĩ nhiên Tấn Duệ Dương sẽ không không hiểu, trên thực tế khi lần đầu tiên Nhuế Tuyệt Tình nhìn anh, là anh đã biết ý nghĩ bên trong của cô rồi, nghĩ đến ngày đó sau khi trợ lý của mình đi nộp phạt cho vợ anh xong còn mang về một đoạn video, cả người anh cũng không vui, trong lòng đang suy nghĩ lúc nào thì tịch thu chìa khóa xe của vợ, để cho cô lái trên tuyến đường toàn xe là không quá an toàn, quả thực là tiết tấu liều mạng.

Chờ Tấn Duệ Dương lái xe tới trường học, ngoài cửa trường học hoa lệ đã không có nhiều người đi đường, quả thật Tấn An Nhiên mặc một thân đồng phục học sinh đứng thẳng tắp còn đang chờ, trừ cậu ra, bên cạnh còn có giáo viên và một người bạn học nhỏ mập mập.

Ánh mắt Tấn An Nhiên quét đến sau xe Tấn Duệ Dương, trên khuôn mặt nhỏ nhắn có chút vẻ mặt nghiêm túc, là tương tự với vui mừng và rồi rầm kết hợp lại, đợi đến khi Nhuế Tuyệt Tình bước xuống từ trên xe, trên mặt Tấn An Nhiên chỉ đơn thuần là vui vẻ, ngàn lần không ngờ, chẳng những ba tới đón cậu, còn mang theo mẹ cùng đi, hạnh phúc tới quá là đột ngột $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$

Vốn Nhuế Tuyệt Tình không muốn xuống xe, bởi vì không quá phù hợp với phong cách của cô, cũng dưới Tấn Duệ Dương uy hiếp, mới xuống xe, bởi vì anh nói, "Nếu như thấy quan hệ của em và An Nhiên không tốt, chắc chắn mẹ sẽ không yên tâm để hai người ở bên ngoài."

Nhuế Tuyệt Tình \equiv , liên quan gì tới cô?

Chỉ là, Tấn Duệ Dương thành công khơi dậy bất mãn với mẹ anh trong người ngoài hành tinh, không biết chuyện này có tính là một việc thiện hay không?

Nhuế Tuyệt Tình và Tấn Duệ Dương cùng nhau xuống xe, chẳng những là Tấn An Nhiên, ngay cả cô giáo Vương và người bạn học nhỏ mập mập bên cạnh cô ánh mắt cũng sáng lên, Tiểu Mập Mập tiến tới trước mặt Tấn An Nhiên: "Đó chính là ba mẹ cậu à? Đáng đáp thật là đẹp mắt, khó trách cậu cũng xinh đẹp, nam sinh nữ sinh trong lớp đều thích cậu."

Tấn An Nhiên nghiêng đầu qua một bên, ai muốn bọn họ thích.

Tấn Duệ Dương phong độ nhanh nhẹn chào cô giáo Vương, hỏi mấy câu tình hình ở trường của Tấn An Nhiên, bề ngoài tuấn tú cùng với khí chất tao nhã, mà người còn ôn hòa như thế, làm giáo viên trẻ tuổi hưng phấn đến hai gò má đỏ bừng, sau đó Tấn Duệ Dương chuyển ánh mắt đến trên người Tiểu Mập Mập bên cạnh cô giáo Vương, song cũng giống như vô tình ôm eo Nhuế Tuyệt Tình, Nhuế Tuyệt Tình nghĩ đến sẽ ném qua vai theo bản năng, tay trái chợt bị một bàn tay nhỏ nắm lấy, Tấn An Nhiên ngẩng đầu nhìn cô: "Mẹ."

Nhuế Tuyệt Tình sững sờ, máy máy môi dưới, tay lại không có buông ra. Tấn Duệ Dương cười nói: "Người bạn nhỏ này là bạn học của An Nhiên nhi, có cần chú đưa cháu về nhà không?"

Tiểu Mập Mập lắc đầu: "Cám ơn chú và dì, cháu cùng với An Nhiên chờ hai người, chú tài xế nhà cháu đã đến rồi." Nói xong đưa một ngón tay chỉ ra, bên cạnh xe Tấn Duệ Dương lập tức dừng một chiếc xe riêng.

Tấn Duệ Dương cười nói: "Cám ơn người bạn nhỏ, có thời gian đi nhà chú chơi."

Tiểu Mập Mập gật đầu, nhìn Tấn An Nhiên một cái: "Gặp lại, chú, dì, cô giáo Vương, con về nhà."

Bà Tấn được mát xa, ngủ thẳng đến bốn giờ rưỡi chiều mới tỉnh, phát hiện thời gian đã trễ, vội vàng thay quần áo đi xuống lầu, dọn dẹp phòng bếp và quán gia: "Đừng nấu cơm vội, làm mấy thứ điểm tâm nhỏ, sau khi An Nhiên tan lớp về nhà muốn ăn điểm tâm mới có thể ăn cơm, đúng rồi, nấu canh bổ dưỡng cho sức khỏe, gần đây Duệ Dương cũng gầy." Phòng bếp bắt đầu công việc lu bù lên, bà Tấn cũng không chịu rời đi, nhất định đứng ở phòng bếp nhìn mọi người làm mới an tâm, qua một lát, bà Tấn hỏi quán gia bên cạnh, "Mấy giờ rồi?"

"Năm giờ hai mươi."

"Đã trễ thế này, tại sao Duệ Dương và An Nhiên còn chưa trở lại?"

"Có thể là bị kẹt xe, hiện tại chính là giờ cao điểm tan việc tan giờ học." Quán gia vừa mới dứt lời, ngoài cửa liền truyền đến tiếng còi xe, bà Tấn vui

mình ngừng đầu, "An Nhiên trở lại?!"

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Bà Tấn mới mắt chờ mong, cuối cùng chờ được cháu nội yêu quý trở lại, trong lúc nhất thời chỉ lo ôm cháu nội bảo bối hôn, cũng làm cho Nhuế Tuyết Tinh tránh thoát lúng túng vừa thấy mặt đã bị quở mắng, dĩ nhiên, chỉ là tạm thời mà thôi.

Quần gia rất có ánh mắt bụng đồ ngọt Tấn An Nhiên thích ăn lên, yêu thương cười nói: "Tiểu thiếu gia, đây là phu nhân cố ý dặn phòng bếp chuẩn bị cho cậu, trước ăn lót bụng, sau đó ăn cơm."

Tấn An Nhiên quen ăn đồ ăn vặt, mấy ngày nay ở chỗ Nhuế Tuyết Tinh đã từ bỏ rồi, cùng lúc này không nhìn được nhìn Nhuế Tuyết Tinh một cái, Nhuế Tuyết Tinh ngồi nghiêm chỉnh mắt nhìn thẳng, hoàn toàn không phản ứng đến cậu, Tấn Duệ Dương cười nói: "Ăn ít một chút, còn phải ăn cơm tối."

"Vâng." Tấn An Nhiên gật đầu, cầm thìa nhỏ lên, ngửa đầu nói với bà Tấn: "Bà nội cùng ăn."

Dịu dàng trong đáy mắt của bà Tấn đều muốn chảy ra, ôm cháu nội lại hôn một cái, trên mặt đều là vẻ yêu thương: "Bà nội không ăn, đây là đặc biệt làm cho An Nhiên."

Tấn An Nhiên gật đầu một cái, cúi đầu ăn từng ngụm từng ngụm, bà Tấn dịu dàng sờ đầu cậu một cái, nhìn một lát sau, mới ngừng đầu lên, dịu dàng trên mặt đã bị nghiêm túc thay thế: "Sao về trễ như thế, trước đó các người đã làm gì?"

Tấn Duệ Dương chỉ cười: "Trên đường gặp phải kẹt xe, cho nên chậm chút."

Bà Tấn gật đầu một cái, ngừng đầu nói: "Nếu mẹ đã trở về, chuẩn bị một chút mang đồ An Nhiên đến đây đi."

Mí mắt Nhuế Tuyết Tinh vẫn không động, Tấn Duệ Dương lại dùng ánh mắt làm cho người ta dễ hiểu làm nhìn cô, quay đầu lại cười nói với bà Tấn: "Mẹ, không cần, An Nhiên ở chỗ mẹ cháu tốt vô cùng, An Nhiên, tự con nói đi?"

Tấn An Nhiên để cái thìa xuống, còn chưa lên tiếng, bà Tấn lại cứng rắn nói: "Vẫn ở bên ngoài như thế sao? Lão Vương, như thế này, mang mấy người qua bên kia thu dọn đồ đạc của An Nhiên."

Quần gia lập tức lên tiếng: "Vâng, phu nhân." Nói xong cũng nghĩ lui ra ngoài, lại bị Tấn Duệ Dương gọi lại, "Chú Vương, đợi chút, chuyện này ông chờ xía vào, cứ đi làm việc đi."

Quần gia cũng không chậm trễ, đáp một tiếng lập tức đi ra ngoài, trong lòng bà Tấn tức giận, cũng tạm thời kềm chế, giương cung mà không bắn, chỉ thờ hồn hèn, chờ sau khi không thấy bóng dáng quần gia, mới nghiêm nghị nói với Tấn Duệ Dương: "Duệ Dương, xảy ra chuyện gì! Mẹ đưa An Nhiên trở về là vì tốt cho cháu nó, cháu còn nhỏ, mẹ nó cũng sẽ không chăm sóc người, nghe nói bên kia ngay cả một bảo mẫu cũng không có, con muốn cho An Nhiên ở bên kia ăn nhiều khổ mới tính?!"

"Không có người chăm sóc có thể học, chính là bởi vì nó và Tuyết Tinh tiếp xúc không nhiều lắm, mới cần để cho bọn họ ở chung một chỗ, mẹ, An Nhiên cũng không còn nhỏ, không thể nuông chiều nữa, hơn nữa, đứa bé không thân thiết với mẹ ruột, sẽ không hoàn chỉnh."

"Con!" Bà Tấn tức giận, lại không phản bác Tấn Duệ Dương được, dù sao anh nói đều có lý, đứa bé không thân thiết với mẹ, sau này cũng sẽ có nhân cách không toàn diện, những thứ này bà đều hiểu, chỉ là không yên lòng mà thôi, ai nào biết rốt cuộc là Nhuế Tuyết Tinh mang cho An Nhiên nhân cách toàn diện, hay các thói quen xấu? Nhưng bà lại hiểu rõ con trai, từ trước đến giờ Duệ Dương nói một không nói hai, chính bà người mẹ này cũng không thể ảnh hưởng đến quyết định của anh, chắc hẳn anh không phải tùy tiện quyết định như vậy, khẳng định anh quan tâm An Nhiên không ít hơn ai, hôm nay như vậy, nhất định là Nhuế Tuyết Tinh ở trước mặt anh nói cái gì đó, nghĩ như vậy, bà Tấn tròn mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh một cái, "Đơn giản là con bị ma quỷ ám ảnh, trong lúc bất chợt nhất định làm như vậy!"

Tấn Duệ Dương chỉ cười không nói, bà Tấn tức giận một lát, cũng phát giác không sao, suy nghĩ một chút liền lui một bước: "Muốn An Nhiên ở cùng với mẹ nó cũng có thể, để cho mẹ nó và nó qua đây sống là được."

Bà Tấn thật sự là rất khó khăn khi làm quyết định này, nếu như có thể bà còn lâu mới muốn cúi đầu không thấy ngừng đầu lại thấy với Nhuế Tuyết Tinh, họ chỉ biết nhìn thấy nhau là ghét, chỉ vì cháu nội bảo bối, những thứ này cũng có thể nhận.

Tấn Duệ Dương lại lắc đầu nói: "Lúc trước An Nhiên có chút được nuông chiều quá, đúng lúc để cho nó học được độc lập."

Bà Tấn lại tròn mắt nhìn: "Ồ trước mặt mẹ thì không thể độc lập? An Nhiên là cháu nội của mẹ, chẳng lẽ mẹ sẽ hại cháu nó sao?"

"Mẹ, mẹ chỉ biết đau lòng ăn không ngon không ngủ được, vì giảm bớt gánh nặng tâm lý của mẹ, vẫn nên nhắm mắt làm ngơ là tốt hơn."

Bà Tấn tức giận đến không biết nói gì, hung hăng nói: "Nói sao mà dễ nghe, dù sao trong mắt con cũng chưa từng có người mẹ này!"

Tấn Duệ Dương suy nghĩ một chút, nói: "Như vậy đi, chủ nhật bảo An Nhiên trở lại với mẹ."

Đương nhiên bà Tấn sẽ không cự tuyệt, con trai của bà nói một không nói hai, bà không có biện pháp, ánh mắt chuyển một cái, ánh mắt nhìn về phía Nhuế Tuyết Tinh: "Nghe nói gần đây cô rất bận, muốn học người làm ăn?"

Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, bà Tấn hừ lạnh một tiếng: "Phụ nữ nhà họ Tấn chúng tôi, cũng không thể không có phong cách xuất đầu lộ diện như vậy."

"Để cho chúng tôi ly hôn là được."

Nhuế Tuyết Tinh cứng rắn nói xong, "cách" một tiếng, Tấn An Nhiên rút cái thìa xuống đất, cậu vội vàng xoay người lại nhặt, nếu như bình thường bà Tấn thấy cháu nội tự thân tự lực như vậy, không biết sẽ đau lòng bao nhiêu, nhưng mà bây giờ bà không đặt chú ý lên chuyện đó, bà cau mày ánh mắt âm trầm nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Cô nói cái gì? Lặp lại lần nữa?"

"Mẹ, gần đây Tuyết Tinh đang mâu thuẫn với con." Tấn Duệ Dương cười đến tự nhiên.

Bà Tấn vẫn nhìn chằm chằm Nhuế Tuyết Tinh: "Thật sao?"

Nhuế Tuyết Tinh chỉ nhìn Tấn Duệ Dương một cái, không mặn không nhạt nói: "Anh ta nói vậy thì chính là vậy."

"Làm con dâu nhà họ Tấn chúng tôi, cũng không phải là cô muốn làm là làm được, không muốn làm cũng không làm được." Một lát sau, bà Tấn mới thu hồi ánh mắt sắc bén, bỏ xuống những lời này, "Mở cửa tiệm làm gì, về sau đừng suy nghĩ, nhà họ Tấn xấu mặt không nổi."

"Tấn An Nhiên mang cho mẹ." Ngụ ý chính là không cần lo cho cô.

Bà Tấn lại cau mày: "Cái gì gọi là An Nhiên mang cho tôi? Cô làm gì An Nhiên rồi hả?"

Tấn An Nhiên cầm cái thìa cắn cắn môi, không lên tiếng, lại nhìn Nhuế Tuyết Tinh một cái, Nhuế Tuyết Tinh cảm nhận được tầm mắt của cậu, lại dừng một chút, không nói chuyện nữa, Tấn Duệ Dương lại cười nói: "Là con suy tính không chu."

"Không có chuyện của con!" Bà Tấn đặc biệt tức giận, ngay cả mặt mũi của con trai cũng không muốn cho, trực tiếp trợn mắt nhìn Tấn Duệ Dương một cái, ngắt lời anh, âm trầm nhìn Nhuế Tuyết Tinh, "Ban đầu là chính cô kêu khóc phải gả vào, hiện tại gả cho gả thì theo gả, trước kia trong nhà cô làm gì tôi không xen vào, hiện tại gả cho Duệ Dương, đại biểu chính là thể diện nhà họ Tấn, tuyệt đối không thể theo cô càn quấy, đừng nói cái gì muốn tự do, đây là con đường chính cô tự chọn!"

Nhuế Tuyết Tinh mím môi, không lên tiếng, thật ra thì hiện tại trong đầu đang tính toán thật nhanh được mất sau khi vạch mặt với vị "mẹ chồng" này, nghĩ tới nghĩ lui vẫn cảm thấy mất nhiều hơn được, dù sao vị này là bà Tấn, còn là mẹ ruột Tấn Duệ Dương, em trai của cô nói không sai có thể hoàn toàn đắc tội Tấn Duệ Dương là một đạo lý, bọn họ muốn bóp chết mình, vậy còn không đơn giản? Nhuế Tuyết Tinh hiểu rõ, cho nên không có ý định lên tiếng, nghĩ tới chuyện này vừa bắt đầu là Tấn Duệ Dương đồng ý, hiện tại trước mặt mẹ anh không bày tỏ cái gì tốt, sau lưng mới có thể cho mình một câu trả lời hợp lý.

Quyết định chủ ý này Nhuế Tuyết Tinh yên lòng, kết quả không cần chờ đến sau lưng, hiện tại Tấn Duệ Dương liền có thể cho cô một câu trả lời.

"Mẹ, cũng đừng hoàn toàn trách Tuyết Tinh, cái này là vừa bắt đầu con đã đồng ý, trách con suy tính không chu toàn." Tấn Duệ Dương nói xong, quay đầu nhìn về phía Nhuế Tuyết Tinh, "Như vậy đi, Tuyết Tinh, nhà hàng cũng đừng suy tính nữa, dù sao cửa hàng cũng đứng tên em, thuê chuyên đi ra ngoài cũng tùy em, nếu em thật sự muốn công việc, thì đi công ty anh."

Nhuế Tuyết Tinh còn chưa lên tiếng, bà Tấn đã phản đối trước: "Hồ đồ, cô ta một chút gì cũng không hiểu, đi công ty có thể làm gì!"

"Không hiểu có thể học, có con quan sát, tìm thêm cho cô ấy một trợ lý, từ từ bắt đầu cũng không thành vấn đề. Tuyết Tinh tốt nghiệp đại học, làm chức vụ bà chủ nhiều năm như vậy quả thật đáng tiếc." Tấn Duệ Dương nhìn Nhuế Tuyết Tinh, "Em cảm thấy thế nào?"

"Để cho tôi đi làm cái gì?"

"HR còn thiếu một người quản lý, em không có kinh nghiệm trước tiên có thể qua bên đó, chờ quen thuộc quy trình làm việc của công ty, rồi xem xét việc thay đổi sang ngành khác."

Tấn phu nhân đi công ty làm, dĩ nhiên không thể nào làm từ nhân viên nhỏ, cái này ngay cả bà Tấn cũng có thể hiểu, hơn nữa làm quản lý phòng nhân sự, cũng không có gì ghê gớm, bà Tấn vốn không đồng ý, nhưng mà sau khi nghe xong lại cảm thấy con trai của bà vẫn đứng mực, thì cũng không phản đối nữa, so với để Nhuế Tuyết Tinh ở bên ngoài xuất đầu lộ diện, quả thật ở dưới tầm mắt con trai bà làm cho người ta yên tâm hơn, hơn nữa hiện tại Nhuế Tuyết Tinh ở bên ngoài, bên cạnh đều có mỗi người nhìn, ngộ nhờ làm cái gì bà đều không biết.

Bà Tấn càng nghĩ càng thấy đây là một ý kiến hay, không đợi Nhuế Tuyết Tinh gật đầu, đã giúp cô quyết định: "Cứ quyết định như vậy, nhưng mà đi công ty làm việc cũng không phải là trò đùa, nếu cô là nhân viên, nên tuân thủ chế độ quy định của công ty."

Bữa cơm tối này, Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy mắc nghẹn, bởi vì Tấn Duệ Dương lái xe chở bọn họ tới, nên cũng chỉ có thể lại đưa bọn họ đi về, vừa bắt

đầu Nhuế Tuyết Tinh còn chưa phát hiện, chờ vào thang máy rồi mới thấy đồ trong tay Tấn Duệ Dương, cau mày: "Anh cầm cái gì vậy?"

"Quần áo sạch và đồ dùng rửa mặt." Tấn Duệ Dương vô cùng thân nhiên.

"Anh mang những đồ kia làm gì?"

"Em cũng biết, hôm nay mẹ tức giận như vậy, chờ tối anh về chắc là bị nói rất lâu, ngày mai anh còn làm việc đấy."

Khóe miệng Nhuế Tuyết Tinh giật giật: "Nhà anh nhiều như vậy, không cần phải tới chỗ tôi."

"Nhưng mà vợ và con anh đều ở bên đây." Tấn Duệ Dương khẽ nhếch khóe miệng, trước khi Nhuế Tuyết Tinh cứng rắn, nói: "Anh nhớ được hình như em rất không hài lòng về công việc của em gái em phải không?"

Dừng một chút, Nhuế Tuyết Tinh híп mắt lại: "Anh muốn nói gì?"

"Hình như em ấy học tài vụ và kế toán nhỉ?" Tấn Duệ Dương cười nói: "Vừa đúng công ty thiếu một trợ lý tài vụ, hoặc là em có thể hỏi em ấy có hứng thú không."

Quả thật Nhuế Tuyết Tinh rất không hài lòng với công việc bây giờ của Nhuế Tuyết Dương, sau khi đi xem công ty của Tấn Duệ Dương, đã từng nghĩ tới đưa em gái vào đây, không đảm nhiệm chức vụ khác, coi như mạ vàng cũng được, chờ sau này Nhuế Tuyết Dương đi đổi công việc, thì so với trình độ học vấn mà nói cũng không kém chút gì, nhưng mà để cô làm, cũng không danh chính ngôn thuận bằng Tấn Duệ Dương, hơn nữa tối đa cô cũng chỉ có thể đưa Nhuế Tuyết Dương vào phòng thư ký, làm em gái làm việc vặt, nào biết Tấn Duệ Dương vừa mở miệng đã có thành ý như vậy, phòng tài vụ, đối đáp chuyên nghiệp.

Nhuế Tuyết Tinh nghĩ tới em gái sáng sủa của mình cũng thỉnh thoảng sắc bén và tự ti, muốn cự tuyệt cũng không nói ra khỏi miệng, im lặng trong chốc lát mới nói: "Lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Biết mình sẽ có khả năng vào Tấn thị làm việc, không thể nghi ngờ là Nhuế Tuyết Dương hưng phấn nhất, Tấn thị tuyển người, không phải sinh viên đại học danh tiếng là không cần, hơn nữa nghe nói sinh viên chưa tốt nghiệp đi vào đều làm cho người ta cúi đầu khuất phục, bên trong tập hợp các nhân vật đứng đầu của các trường nổi tiếng, có thể nói là tập hợp nhân tài, chỗ cao lớn như vậy, Nhuế Tuyết Dương luôn chỉ có thể ngược lên nhìn, thỉnh thoảng cũng có khả năng nằm mơ thấy —— mặc dù luôn biết rõ trước mắt, người cầm lái tập đoàn Tấn thị là anh rể mình, nhưng Nhuế Tuyết Dương rất không có khái niệm người anh rể kia, dù sao chị cũng đã nhiều năm không về nhà, càng không cần hy vọng xa vời đối tượng đứng phải ở trên đường là người anh rể hoàn toàn chưa từng thấy mặt kia, cho nên hiện tại Nhuế Tuyết Tinh chợt nói muốn sắp xếp cô vào Tấn thị làm việc, Nhuế Tuyết Dương vui mừng không thua gì trúng giải đặc biệt năm trăm vạn.

Chị cô nói có thể đưa cô vào phòng tài vụ, một nơi cao cấp như vậy, coi như đi vào chỉ có thể làm bưng trà rót nước cho người ta cô cũng cam tâm tình nguyện!

Nhuế Tuyết Dương vốn là người nhanh nhẹn, vui mừng là vui mừng, cũng không nhấn nhó, hơn nữa Nhuế Tuyết Tinh mạnh mẽ vang dội, rất nhanh Nhuế Tuyết Dương làm xong thủ tục xin nghỉ ở đơn vị cũ, nghe nói cô muốn vào công ty Tấn thị, ông chủ đơn vị cũ cũng sáng khoái không bình thường, trực tiếp cho Nhuế Tuyết Dương đi, vốn là Nhuế Tuyết Dương tính toán không cần tiền lương, ông chủ cũng chủ động nói sẽ để phòng tài vụ gửi vào trong thẻ cho cô. Ngày hôm sau, Nhuế Tuyết Dương liền đi theo Nhuế Tuyết Tinh đi Tấn thị báo cáo.

Mặc dù lần đầu tiên Nhuế Tuyết Dương tới công ty, đều rất xa lạ với tất cả ở nơi này, các đồng nghiệp cũng không xa lạ, cúi chào với cô, trên dưới ở công ty Nhuế Tuyết Tinh có chút danh tiếng nhất định, lần trước khi Nhuế Tuyết Tinh đã tạo nên cảm giác tồn tại, trên dưới công ty đều đang suy đoán có phải Tấn tổng tiến vào "mùa xuân thứ hai" với bà xã hay không, Tấn tổng lại không hề có điểm báo trước tuyên bố chỗ trống chức quản lý nhân sự sau này do bà xã anh đảm nhiệm, hơn nữa còn đưa một trong những tướng đặc lực nhất bên người mình là thư ký Tổ làm trợ lý cho bà xã, vì vậy không nghi ngờ chút nào thật sự như mọi người suy đoán.

Nhuế Tuyết Tinh thân là bà xã của Tấn Duệ Dương, chỉ đảm nhiệm một chuyện quản lý, người của công ty ngược lại không nói gì, Tấn Duệ Dương đưa thư ký tốt nhất của mình cho Nhuế Tuyết Tinh, cũng làm cho mọi người thấy BOSS chăm sóc bà xã, hiện tại quan mới nhậm chức, lập tức sắp xếp người nhà mình vào công ty —— mặc dù không nói rõ, nhưng mà tên của Nhuế Tuyết Dương cũng đã đủ làm cho người ta mơ tưởng viễn vông, hơn nữa hiện tại phòng tài vụ không thiếu người, chợt tăng thêm một nhân viên mới ngay cả phỏng vấn cũng không cần, đến cùng là có chuyện gì xảy ra cũng không biết, thế nhưng quản lý nhân sự mới nhậm chức cậy quyền thiên vị, BOSS cũng không nói gì, thoạt nhìn là thái độ cam chịu, người phía dưới càng thêm không phản đối.

Vì vậy Nhuế Tuyết Dương ở phòng tài vụ vô cùng được nhiệt liệt hoan nghênh, các đồng nghiệp nhiệt tình hữu nghị, chẳng những không cần cô làm việc, hơn nữa còn cướp giúp cô làm việc, một chút Nhuế Tuyết Dương cũng không cho rằng những "cô còn trắng"* tình anh này kêu ngoạc, thái độ thân thiện

quả thật làm cô được sung ái mà lo sợ.

(*“Cổ cồn trắng” là một thuật ngữ tiếng Anh (White-collar worker) để ngụ ý những nhân viên trí thức, thường làm việc trong văn phòng và mặc áo trắng với bộ vest (Suit), khác với “cổ cồn xanh” (Blue-collar worker) thường ngụ ý công nhân lao động chân tay.)

Trong khoảng thời gian này Nhuế Thành rất bận, các loại bảo vệ luận văn cho tốt nghiệp, còn phải phiền não tìm việc, sau khi trôi qua nửa tháng bề đầu sứt trán, rốt cuộc có thời gian nghỉ ngơi, dừng lại một chút thì gọi điện thoại cho ba mẹ, vừa nghe đến ba mẹ anh nói chuyện kia, Nhuế Thành lại bắt đầu nhưc đầu, mới nửa tháng không gặp, tại sao người chị không đáng tin cậy của anh đã bay lên cao?

Nhuế Thành lại vội vàng gọi điện thoại cho Nhuế Tuyết Tinh, nhưng giống như Nhuế Tuyết Tinh đang họp, không tiện nhiều lời, Nhuế Thành liền nói: "Như vậy đi, chị, buổi tối em đi nhà chị."

"Được." Trước sau như một Nhuế Tuyết Tinh vẫn tiếc chữ như vàng, chuyện này Nhuế Thành đã thành thói quen, suy nghĩ một chút lại nói: "Buổi chiều em cũng không có chuyện gì, nếu không chúng ta đi đón An Nhiên tan học, được chứ?"

"Tùy em."

Vì vậy Nhuế Thành cúp điện thoại rất vui vẻ đi mua quà tặng cho Tấn An Nhiên, thời gian trước anh bán một bộ laptop, kiếm một chút, mấy ngày nay mới nhận được tiền, hiện tại cũng coi là nửa nhà giàu, mặc dù mua không nổi cái gì mà bán số lượng có hạn, nhưng ít ra cũng có thể có được bản lĩnh, đều là bé trai vẫn tương đối có tiếng nói chung, cũng có thể là cháu ngoại giống như cậu, quả nhiên Tấn An Nhiên rất thích món đồ chơi Nhuế Thành đưa, dọc theo đường đi luôn ôm vào trong ngực không buông tay.

Tài xế đưa hai người đến dưới lầu khu nhà, liền lái xe đi, anh ta còn phải trở về báo cáo cho bà Tấn, Nhuế Thành lôi kéo Tấn An Nhiên vào phòng. Vừa vào nhà, Nhuế Thành đã cảm giác có chút biến hóa, căn nhà này ban đầu là anh và chị anh chọn lựa sắp xếp, rất nhiều thứ anh rất rõ ràng, lúc này mới nửa tháng không tới đây, lại cảm thấy rất nhiều thứ, vốn căn nhà có vẻ trống trải, cũng biến thành phong phú —— nhưng mà, nhất định chị anh lừa dối anh cái này. Nhuế Thành thoáng nhìn về phía cửa, quả nhiên thấy một đôi dép đàn ông xa lạ, còn có bên cạnh trên kệ giày cũng nhiều thêm đôi giày da nam, vì vậy gọi Tấn An Nhiên lại: "An Nhiên, gần đây ba cháu đều ở đây sao?"

Tấn An Nhiên gật đầu, rốt cuộc lưu luyến để món đồ chơi xuống, sau đó lấy sách bài tập từ trong cặp sách ra, tự giác cũng không giống đứa bé, thấy thế, Nhuế Thành đi tới xoa đầu cậu: "Ngày mai là chủ nhật, không cần học, có rất nhiều thời gian làm bài tập, bây giờ có thể xem phim hoạt hình trước một chút."

Tấn An Nhiên lắc đầu nói: "Ngày mai phải đi chỗ bà nội."

Nhuế Thành dừng lại, lúc này mới nhớ tới bà Tấn đã trở về nước, suy nghĩ một chút hỏi "Bình thường chủ nhật cũng phải đi chỗ bà nội sao? Là chính cháu tự đi hay ba mẹ đi với cháu?"

"Cháu tự đi."

"Hai ngày đều ở nhà bà nội sao?"

Tấn An Nhiên gật đầu nhỏ một cái, mở bài tập ra, Nhuế Thành cũng không hỏi nhiều, cũng không tiếp tục ngồi ở bên cạnh quấy rầy Tấn An Nhiên làm bài tập, mà đứng dậy đi tới phòng bếp, nhìn một chút trong tủ lạnh xem có nguyên liệu gì nấu ăn hay không, thuận tiện làm một chút đồ ăn cho cháu.

Trong tủ lạnh chất đầy nguyên liệu nấu ăn mới, Nhuế Thành thuận tiện làm bữa cơm tối luôn, khi Tấn An Nhiên cầm cánh gà nướng mật gừng trông rất vui vẻ, đám người Nhuế Tuyết Tinh cũng trở lại rồi, mở cửa ngửi thấy được mùi thơm cánh gà nồng đậm, cũng không có thời gian hàn huyên mấy câu với em trai đã lâu không gặp, Nhuế Tuyết Tinh đã rất tự giác vào phòng bếp, Nhuế Tuyết Dương theo sát phía sau, ngược lại Tấn Duệ Dương chào hỏi Nhuế Thành: "Em qua đây, nhưng không nghe thấy chị em nói, nếu không hôm nay phải đi bên ngoài ăn."

"Không cần khách khí, em cũng không phải là người ngoài." Nhuế Thành cười cười, chỉ chỉ phòng bếp. "Cánh gà em đều làm xong rồi, không thể cho An Nhiên ăn quá nhiều, còn dư rất nhiều, anh rẻ cũng đi ném thử một chút đi, còn có cơm tối đây."

Đương nhiên Tấn Duệ Dương hết sức rõ ràng ý tứ của Nhuế Thành, thật ra thì hoàn toàn không cần Nhuế Thành nhắc nhở. Quét phòng bếp một cái, Tấn Duệ Dương cười cười với Nhuế Thành, rồi cũng vào phòng bếp, vừa nhìn thấy anh đi vào, Nhuế Tuyết Dương lên tiếng chào hỏi: "Anh rẻ, anh cũng ăn đi." Nói xong cũng một tay cầm một cánh gà rất tự giác đi ra ngoài.

Tấn Duệ Dương đi tới bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh, nói: "Ăn cánh gà ít một chút, còn có cơm tối đây."

Nhuế Tuyết Tinh nghe được âm thanh gật đầu theo bản năng, ngay cả mắt cũng không nhìn, vừa nhìn cũng biết là đối phó, Tấn Duệ Dương cũng không để ý, vươn tay khoác lên trên vai Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh dừng động tác trên tay một chút, lúc này mới ngẩng đầu lên liếc anh một cái, sử dụng ánh mắt hỏi thăm, Tấn Duệ Dương cười nói: "Khó có lúc Tiểu Thành tới đây một chuyến rồi còn nấu cơm cho mọi người, em nhất định phải ăn cơm, nếu không cậu ấy sẽ đau lòng."

Động một chút là đau lòng rồi tan nát cõi lòng gì đó, người địa cầu quả nhiên yếu ớt! Nghĩ như vậy, ngược lại Nhuế Tuyết Tinh liếc Tấn Duệ Dương một cái, ném xương ăn xong vào trong thùng rác, rút giấy lau miệng ra, thuận tiện lau sạch dầu mỡ trên tay rồi lại rửa nước sạch một chút, trở lại phòng ăn ngồi ở trên bàn ăn, toàn bộ quá trình ngay một ánh nhìn cũng không cho Tấn Duệ Dương bên cạnh, Tấn Duệ Dương cũng không để ý, đi theo cô trở lại phòng ăn, ngồi xuống chỗ bên cạnh Nhuế Tuyết Tinh.

Hai người kia đều lên bàn, những người khác không cần gọi, cũng leo lên ngồi rồi.

Gần đây Tấn Duệ Dương tùy ý không ít, lại cũng có thể có chung đề tài với Nhuế Thành, sau khi hàn huyên mấy câu, anh hỏi Nhuế Thành: "Chủ nhật không có việc gì thì ở lại chỗ này luôn?"

Tôi vốn không có ý định đi buổi tối, Nhuế Thành lặng lẽ nói trong lòng, gật đầu, Nhuế Tuyết Tinh nghe vậy ngẩng đầu liếc anh một cái: "Không có phòng trống, em ngủ với ai?"

"Không có phòng trống? Không phải có bốn phòng ngủ sao?"

"Đúng vậy." Nhuế Tuyết Tinh đương nhiên đáp.

Nhuế Thành nhìn Nhuế Tuyết Dương, Nhuế Tuyết Dương lặng lẽ gật đầu, quả thật không sai. Nhuế Thành suy nghĩ một chút, nói: "Vậy thì chị và anh رہے ngủ chung một phòng, chị biết em không thích ngủ chung với ai mà."

Nhuế Tuyết Tinh cau mày, ánh mắt quét về phía Nhuế Thành bên này, rồi nhìn về phía Nhuế Tuyết Dương ngồi bên cạnh Nhuế Thành, không đợi tầm mắt của cô quay về, lắc đầu lập tức: "Chị biết em cũng vậy mà không ngủ chung với người khác được, chị!"

Có thể là tâm trạng Nhuế Tuyết Tinh tốt, chưa từng làm khó em trai em gái của cô, trực tiếp nói với Tấn An Nhiên: "Hôm nay với con ngủ với ba."

"Như vậy không tốt lắm đâu, Tuyết Tinh, không phải em muốn Tấn An Nhiên có tích cách độc lập sao?" Tấn Duệ Dương vẫn luôn không phát biểu ý kiến lên tiếng, lúc nói chuyện cũng nhìn Tấn An Nhiên một cái, kết quả Tấn An Nhiên chỉ không có biểu cảm gì nhìn anh, giống y khuôn đúc với mẹ cậu, Tấn Duệ Dương chợt có chút hối hận, đề con trai và mẹ cậu gần nhau không biết là đúng hay sai, hiện tại con trai cũng là "tiểu chính thất" mất thân rồi, còn có thể trị được sao!

"Đúng vậy, chị, chị không thể lật ngược lời mà mình đã nói được, nếu không sau này sẽ không có chút uy tín nào." Không đợi Nhuế Tuyết Tinh nói chuyện, Nhuế Tuyết Dương lập tức rất hợp với chính nghĩa và lợi ích chung nói một câu, gần đây cô và chị gần như sớm chiều ở cùng nhau, đã từ từ nhận được đáng về đúng đắn của việc trao đổi với chị gái rồi.

Nghe vậy, quả nhiên Nhuế Tuyết Tinh dừng một chút, không lập tức lên tiếng, sau đó Nhuế Thành lại không chút để ý nói: "Hơn nữa, chị và anh رہے đã tốt lại rồi, lại chia phòng ngủ thì giống vợ chồng gì chứ? Vợ chồng không ở cùng nhau, không có chút khoa học nào."

Đến phiên Nhuế Tuyết Tinh bắt đầu cau mày, thật sự rất không khoa học sao? Có phải người địa cầu phát hiện ra cái gì không, vậy cô phải làm sao đây? Trong chớp mắt này, thậm chí Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ dựa vào năng lực của cô bây giờ có thể hủy diệt địa cầu này không, kết quả không thể nghi ngờ, cho nên cô quyết định —— cũng không cần nhiều lời.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Ăn cơm tối xong, Nhuế Thành nghiêm túc nói với Nhuế Tuyết Tinh: "Chị, em muốn nói với chị."

Lúc ấy Nhuế Tuyết Tinh đang chờ xem tập phim truyền hình mới, về mặt của Nhuế Thành hoàn toàn làm cho người mù nhìn, bởi vì Nhuế Tuyết Tinh kiên trì bất động ngồi ở trên sofa: "Ừ, nói đi."

Trong thư phòng Tấn Duệ Dương dạy con trai làm bài tập thuận tiện làm việc, Nhuế Tuyết Dương ăn một lần hết cơm liền trốn trong phòng mình chơi trò chơi, cô là một người thích trốn ở trong phòng, trước kia chỉ là thực tập sinh của công ty nhỏ, cùng đi làm với đồng nghiệp cũng không cái gì, sau này thời gian tan việc đều tự do sắp xếp, nhưng hôm nay đến công ty lớn như Tấn thị đi làm, mới chính thức thể nghiệm cuộc sống phong phú của các thành phần tri thức tinh anh, hôm nay nơi này tổ chức gặp mặt, ngày mai bên kia mở hoạt động, ngành tụ tập xong đến phiên toàn bộ công ty tụ tập, thay đổi đa dạng, quả thật không thể tiếp tục nhàn rỗi, hơn nữa làm em vợ ông chủ, cô thân là em gái của bà chị nhảy dù làm lão đại bộ phận HR, thứ nhất ông chủ lập tức đưa thứ ký Tô người đặc lực nhất ngoại trừ trợ lý Lâm cho bà xã mình, có thứ ký Tô giúp đỡ dù chị cô thật sự là bình hoa, cũng sẽ không dễ dàng bị gây khó dễ, huống chi chị cô là quan mối nhậm chức phải lấy uy, vừa ngồi lên lập tức chỉnh đốn, hoàn toàn không có người nào dám xem nhẹ chị cô, cho nên nhờ phúc của chị cô, Nhuế Tuyết Dương cũng được xem là người tâm phúc ở trong mắt toàn thể nhân viên trên dưới công ty, không phải đồng nghiệp cùng ngành lên lút tụ tập cũng thích gọi cô cùng đi, mà mặc dù ngoài miệng Nhuế Tuyết Dương không nói gì nhưng trong lòng cũng không muốn gây khó khăn cho chị cả, đối với xã giao ai đến cũng không cự tuyệt, thật là khó cho cô - người mê trò chơi này rồi, thật vất vả và mọi người phải nghênh đón ngày chủ nhật nghỉ ngơi lấy sức, hôm nay sẽ không sắp xếp hoạt động, Nhuế Tuyết Dương ngửa tay không thôi, rất thích thú giành giật từng giây.

Cho nên hiện tại phòng khách cũng chỉ còn lại hai chị em Nhuế Tuyết Tinh và Nhuế Thành.

Nhuế Thành sẽ không để ý đến thái độ Nhuế Tuyết Tinh vẫn còn dính chặt vào trên TV không bỏ được, trực tiếp nói: "Chẳng lẽ chị còn giữ suy nghĩ trước đó lại?"

"Suy nghĩ gì?" Ánh mắt Nhuế Tuyết Tinh cũng không chớp lấy một cái, không chút để ý hỏi ngược lại.

"Chính là anh rể không có ý định ly hôn, chị vẫn muốn ly hôn với anh ấy?"

"Không phải em nói chúng ta thế đơn lực bạc, không thể cứng rắn sao." Vào lúc này Nhuế Tuyết Tinh lại cảm thấy hứng thú với đề tài "được lợi còn khoe mẽ" của em trai, cô cảm điều khiển ti vi ấn vào tạm dừng trong chốc lát, quay đầu nhìn Nhuế Thành, một đôi mắt rực rỡ phát sáng, "Chẳng lẽ bây giờ em có biện pháp giải quyết khác?"

Nhìn mong đợi không chút che giấu nào trong mắt chị cả, Nhuế Thành không đổi sắc mặt gật đầu: "Đương nhiên là có, em thấy thái độ của anh rể thật không tệ, nếu không chị dừng so đo những chuyện đã qua, sống vui vẻ qua những ngày tiếp đi."

"Đây là biện pháp gì." Nhuế Tuyết Tinh xì mũi coi thường, chuẩn bị chuyển tầm mắt quay lại trên ti vi, Nhuế Thành vội vàng ngăn cô lại, "Chị hãy nghe em nói, chị, trước kia không tiếp xúc qua không rõ ràng lắm, nhưng bây giờ em phát hiện, tính tình anh rể cao ngạo, ngay cả chuyện ly hôn như vậy cũng không dễ dàng tha thứ, cảm thấy làm nhục nhà họ Tấn, sao lại dễ dàng để lộ tin tức tình cảm ra ngoài được? Cho nên chuyện Hứa Tinh gần như xôn xao dư luận, cũng quá không bình thường."

"Có ý tứ gì?"

Vốn định điểm đến là dừng, Nhuế Thành không thể không nói ra: "Chuyện này, nếu như không phải anh rể có tính toán khác, là có người đang gây sóng gió."

"Đương nhiên chị biết, chỉ là em giải thích cho chị làm gì?"

"Nếu anh rể và Hứa Tinh không có gì, chị cũng đừng níu lấy không thả nữa, một nhà ba người sống vui vẻ qua ngày không phải rất tốt sao? Em không tin chị không nhìn ra anh rể muốn hòa thuận với chị."

"Cho nên anh ta nghĩ thế thì chị phải đồng ý ngay?" Nhuế Tuyết Tinh chê cười, "Hơn nữa không phải anh ta cảm thấy chị thay đổi quá nhiều, không nằm trong lòng bàn tay của anh ta, em cho rằng anh ta sẽ thật lòng?" Vốn là Nhuế Tuyết Tinh cũng không muốn nói điều này, nhưng thấy dấu hiệu em trai ngu ngốc hình như có chút bị lừa gạt, không thể không lên tiếng thức tỉnh, "Tấn Duệ Dương, trái tim người đó lạnh lắm, đừng thấy cái gì là thật sự cho rằng như vậy."

"Mặc kệ trong lòng anh ấy nghĩ gì, chỉ cần muốn cùng chị sống vui vẻ qua ngày điểm này không sai là được." Nhuế Thành cũng cười, "Trước kia anh ấy không có một chút ý định gì, chị đều chết sống muốn gả cho anh ấy, hiện tại anh ấy cố ý thay đổi, chị cũng không muốn thử một chút?"

Nhuế Tuyết Tinh không lên tiếng, dùng ánh mắt biểu đạt cô chẳng thêm ngó tới, cô cũng không phải là nguyên chủ, thật vất vả có được mạng sống thứ hai, người địa cầu mạng ngắn, cô hưởng thụ đời này mới không tới, quỳ liếm một người đàn ông tính là chuyện gì?

Nhuế Thành cũng thoải mái cười một tiếng, lơ đãng nói: "Em chỉ nhắc nhở chị mà thôi, dù sao chị cũng không thể ly hôn, tìm những người khác càng thêm không thể nào, còn không bằng dùng hết khả năng đi hưởng thụ, ngược lại em thật sự tò mò, người giống như anh rể vậy, một khi động tình sẽ như thế nào."

Nhuế Tuyết Tinh vì đề cao kỹ năng sinh tồn ở địa cầu của mình, trước khi đi làm ở công ty thì chuẩn bị rất cẩn thận, vẫn còn theo như đề nghị của Tấn Duệ Dương trong vòng hai tiếng xem xong 《Bình pháp Tôn Tử》, biết một chiêu này của em trai "ngu ngốc" gọi là phép khích tướng, rồi lại không nhận được suy nghĩ, nếu quỳ liếm người vậy thì không phải là mình sao?

Chỉ là cái suy nghĩ này chỉ thoáng qua, nghĩ đến mặc kệ lúc nào Tấn Duệ Dương cũng cười như không cười, bộ dạng giống như tất cả đều ở trong lòng bàn tay của anh ta, nên tâm trạng gì cô cũng không có.

Nhớ ngày đó kiêu ngạo của cô cũng không kém Tấn Duệ Dương, bởi vì người hành tinh mẹ tôn trọng lực lượng tuyệt đối, quả đấm của người nào cứng rắn người đó liền định đoạt, nào biết một lần biến cố, cô lại biến thành sức chiến đấu chống lại đồng căn bản, quả thật không thể nhẫn nhịn được.

Dĩ nhiên Nhuế Tuyết Tinh quen một đến một đi, cũng có chút không thích tác phong làm việc đi một bước coi là ba bước của Tấn Duệ Dương. Lại không thể nói, lần nói chuyện hôm nay của Nhuế Thành không hề có tác dụng, mặc dù trong lòng Nhuế Tuyết Tinh không đồng ý, đến khi nên đi ngủ, Tấn Duệ Dương mặt cười khanh khách, cùng ông chủ tự đắc đi tới phòng ngủ cô, rốt cuộc cô không nói gì, tự nhiên tắm xong, vén chăn lên liền nằm trên giường ngủ.

Tấn Duệ Dương biết cô mất hứng, cũng không chủ động đến gần tự tìm mất mặt, dù sao đã thành công từng bước một, về phần những thứ khác thì từ từ đi cũng không sao.

Chờ Tấn Duệ Dương tắm xong ra ngoài, Nhuế Tuyết Tinh đã buồn ngủ, giác quan cô quá nhạy cảm, cho nên đối với hoàn cảnh giấc ngủ yêu cầu cũng rất cao, không tắt đèn là tuyệt đối không ngủ được, không muốn Tấn Duệ Dương vào phòng ngủ của cô cũng nguyên nhân này, vậy mà hôm nay em trai đề tỉnh cô, dù sao "cô" trước kia yêu Tấn Duệ Dương, yêu cũng không có lý trí đến không nhận người thân, hiện tại làm tất cả đều có thể miễn cưỡng giải thích thành lạt mềm buộc chặt, hoặc là giận dữ, hôm nay Tấn Duệ Dương "chủ động cúi thấp gấp thân" như vậy, coi như cô không lập tức chấp nhận, tuyệt đối cũng không phải hoàn toàn thờ ơ—— một người không thể nào đang êm đẹp mà trở thành nhanh như vậy được, gần như đã phá vỡ bản tính của cô.

Không muốn bị hoài nghi, Nhuế Tuyết Tinh chỉ có thể miễn cưỡng nhận. Trong phòng ngủ tối đen như mực, Tấn Duệ Dương cũng không mở đèn, ngay cả bên ngoài rèm cửa sổ có ít ánh sáng lác đác, đi tới bên giường.

Anh coi như vô cùng “thân sĩ” rồi, Nhuế Thành đánh giá “tính cách rất cao ngạo” với anh cũng không sai, một người đàn ông lộ ra kiêu ngạo từ trong xương cốt, không thừa dịp người khác ngủ làm gì, sau khi anh lên giường kéo chăn giúp Nhuế Tuyết Tinh, liền nằm xuống chuẩn bị ngủ.

Chỉ là Tấn Duệ Dương “thân sĩ” đi nữa, cũng không chịu nổi hai người chung chăn chung giường —— dù sao cũng vừa mua căn nhà không bao lâu, Nhuế Tuyết Tinh lại chưa từng dính “nước mưa xuân”, mặc kệ như thế nào cũng không ngờ trong nhà phải chuẩn bị thêm một cái chăn dự bị, cho nên bây giờ thành lúng túng như vậy, Tấn Duệ Dương ngủ, cũng cảm giác có chút lạnh, vừa mở mắt, phát hiện hơn phân nửa chăn cũng bị Tấn phu nhân cuốn đi rồi, cô cuốn chăn không đủ còn coi anh như đệm, Tấn Duệ Dương chỉ đành phải lấy chân cô ra, rồi kéo chăn lại, chỉ là cũng không lâu lắm Tấn phu nhân lại theo thói quen cũ, nếu như không phải động tác cô gác chân thật sự quá hào phóng, Tấn Duệ Dương gần như cũng phải hoài nghi rốt cuộc là cô có ý phải không, dĩ nhiên cũng thầm than chính mình gấp gấp tìm hành hạ.

Như thế lặp lại ba lượt, rốt cuộc Tấn Duệ Dương không chịu nổi nữa, một tay ôm người vào trong ngực, vừa bắt đầu Nhuế Tuyết Tinh còn cự quấy người một cái, sau đó tìm được vị trí thoải mái, hoàn toàn yên tĩnh, mà rốt cuộc Tấn Duệ Dương cũng ngủ lấy được cảm giác ngủ, lại cảm giác đến trời sáng.

Bình thường Tấn Duệ Dương rất chú ý tập thể dục, bởi vì làm thêm giờ thành thái độ bình thường, thân thể không tốt thật sự lo lắng không chịu đựng được, sáng sớm anh đã thức dậy, thận trọng nâng đầu người trong lòng đến trên gối, khi xuống giường quay quay cánh tay tê cứng, thật ra thì anh nên may mắn gần đây Tấn phu nhân càng ngày càng bị người địa cầu đồng hóa, lại dính vào thói quen xấu - ngủ nướng, nếu không hiện tại thật sự không phải là cánh tay anh tê cứng đơn giản như vậy đâu, nói không chừng cánh tay này còn có thể không thuộc về anh cũng nên.

Tấn Duệ Dương đẩy cửa đi ra ngoài, vừa lúc Nhuế Thành cũng đã dậy kinh ngạc nhìn anh: "Anh rề?"

Tấn Duệ Dương cười cười, kịp thời làm động tác chó lên tiếng, chờ đi vài bước rời khỏi cửa phòng ngủ, mới nhỏ giọng nói: "Chị em giấc ngủ không sâu, nhỏ giọng một chút chó quấy rầy làm cô ấy tỉnh."

Nhuế Thành gật đầu một cái, đi theo Tấn Duệ Dương, cũng nhỏ giọng hỏi:

"Anh dậy sớm như thế, là tối hôm qua ngủ không ngon sao?"

"Ngủ rất ngon, đứng lên rèn luyện một chút, muốn cùng đi không?"

"Anh rề, anh đi trước đi, em còn chưa rửa mặt."

Trừ phòng ngủ chính và trong phòng Tấn An Nhiên có phòng vệ sinh, những phòng ngủ khác đều dùng phòng tắm bên ngoài phòng khách.

Tấn Duệ Dương cười nói: "Không vội, vừa đúng lúc anh đi gọi An Nhiên."

"Sớm như vậy, không để cho An Nhiên ngủ tiếp một lát nữa sao?"

"Cũng ngủ đủ rồi, rèn luyện nhiều mới có dáng đẹp tốt."

Không biết có phải vì dáng đẹp cháu ngoại giống bản thân đến mấy phần hay không, Nhuế Thành thật lòng yêu thương người cháu mới tiếp xúc không lâu này, dĩ nhiên cũng là Tấn An Nhiên khéo léo chọc người thương, cho nên không nhận được nghĩ vì cháu ngoại nhỏ tranh thủ một chút lợi ích, vốn đang muốn khuyên đôi câu, lại chợt dừng lại, anh nghĩ đến dù sao thân phận của cháu ngoại nhỏ cũng không giống với đứa bé bình thường, chị cả yêu cầu cậu bé tự chăm sóc cho mình, bọn họ đều nhìn không được, làm ba mà anh rề còn không tỏ vẻ gì, chỉ từ điểm này cũng biết thái độ của anh ấy với An Nhiên là gì, đưa An Nhiên đến chỗ chị cả, có lẽ không hề giống như muốn An Nhiên và mẹ chịu khó bồi dưỡng tình cảm đơn giản như bề ngoài, chỉ sợ là vì tránh bà cụ trong nhà kia yêu thương An Nhiên quá, rèn luyện An Nhiên mới là mục đích chính ——

Lúc này Nhuế Thành mới nhớ tới lời chị cả nói tối hôm qua là có ý gì, chắc hẳn chị ấy đã sớm hiểu, không khỏi ở trong lòng cảm thán một câu ai cũng không dễ dàng, anh rề lớn cũng không dễ dàng, cả ngày tính toán tỉ mỉ chỉ sợ cũng không thoải mái, cháu ngoại nhỏ không dễ dàng, nhà càng lớn trách nhiệm cũng càng lớn, chị cả anh cũng không dễ dàng. Suy nghĩ liên tục, trên mặt Nhuế Thành lại cười, gật đầu nói được, "Sau đó cùng đi, tránh khỏi mỗi lần cũng một mình em, không có ý nghĩa gì."

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29

Cả chủ nhật Nhuế Thành đều ở trong nhà chị cả, Tấn Duệ Dương thường được mệnh danh là một ngày kiếm bạc tỷ, gần như cả năm không nghỉ, cuối tuần này lại rất nhàn nhã, ngoại trừ nghe điện thoại nhiều hơn bọn họ một chút, thời gian còn lại đều xem ti vi cùng với Tấn phu nhân, Nhuế Thành nắm cơ

hội xin anh ấy chỉ giáo nhiều vấn đề. Nhuế Thành gần tốt nghiệp, vốn anh cũng không định thi nghiên cứu, nghĩ đánh liều từ từ tìm việc làm trước, vậy mà gần đây khôi phục lại liên lạc với chị cả, anh nghĩ rất nhiều, vừa bắt đầu anh rất tức giận thái độ nhà họ Tấn với chị cả, lúc sau lại càng ngày càng hiểu được, cái gọi là ngang hàng, vậy cũng phải thành lập được điều kiện trước tiên là địa vị của hai người ở cùng đẳng cấp, đây chính là chỗ tàn khốc của xã hội, chính sống lưng của bạn không thẳng lên được, đương nhiên người khác cũng sẽ không liếc nhìn bạn. Nhưng chính bởi vì như vậy, Nhuế Thành mới nhẹ giọng muốn làm ra được trò trống, dĩ nhiên không so với Tấn thị, ít nhất phải để cho chị anh ở nhà chồng có thể ngẩng cao đầu.

Nhuế Thành có một bạn học là “phú nhị đại”, quan hệ với cậu ấy cực tốt, bộ lập trình gần đây của Nhuế Thành chính là bạn học giật dây bán cho công ty của ba cậu ấy, trước kia bạn học đã nói xa nói gần hỏi anh ý tưởng xây dựng sự nghiệp, muốn kéo anh vào nhóm, bạn học bỏ vốn, anh phụ trách kỹ thuật, chỉ là Nhuế Thành cảm giác mình chưa ra xã hội, vẫn là làm đến nơi đến chốn một chút thì tốt hơn, song lần này bạn học lại tới tìm anh, thái độ vô cùng thành khẩn, anh chỉ phụ trách kỹ thuật, giai đoạn thành lập, ba của bạn học sẽ đưa một người quản lý có kinh nghiệm tới trợ giúp, nói cách khác ba của bạn học cũng có mấy phần coi trọng. Nhuế Thành có chút động lòng, nhưng anh tự nhận kiến thức có hạn, còn phải bàn bạc kỹ hơn.

"Nhà họ Lâm?" Tấn Duệ Dương nhướn mày cười, nói: "Anh và Lâm tổng cũng có mấy phần giao tình, cũng có nghe thấy đến Lâm thiếu, anh ta thật sự không dính vào vòng xấu này."

Nhuế Thành gật đầu một cái, Tấn Duệ Dương lại nói: "Mạng Internet chính là hạng mục yếu kém nhất của công ty, vốn anh nghĩ nước phù sa không chảy ruộng người ngoài, chờ cậu tốt nghiệp sẽ tới giúp anh, chỉ là cậu còn trẻ, bản thân xông pha trước một lần cũng chưa hẳn không thể."

Tấn Duệ Dương nói xong những lời hoa mỹ này, mặc dù Nhuế Thành không để vào trong lòng nhưng cũng không khỏi cảm thấy thoải mái, ngược lại anh sẽ không coi là đúng, Tấn thị là địa phương nào, nhân tài đông đúc, còn có thể thiếu mấy nhân tài kỹ thuật sao? Coi như thật sự thiếu người, cũng không tới phiên anh một sinh viên chưa tốt nghiệp, chị cả anh và em gái sinh đôi của anh đi cửa sau vào tổng bộ, sợ rằng chuyện linh tinh sau lưng cũng sẽ không ít, nếu thêm anh nữa sợ rằng sẽ bị chỉ vào sống lưng mà mắng cả nhà hút máu người.

Nhuế Tuyết Tinh càng ngày càng thích ngủ nướng rồi, chủ nhật trực tiếp nằm ngủ đến giờ ăn cơm trưa mới dậy, Nhuế Tuyết Dương cũng vừa mới dậy không bao lâu, ở phòng khách nói với Nhuế Thành: "Buổi chiều em muốn đi mua một chút đồ, anh đi theo em chứ?"

Nhuế Thành gật đầu, nhìn thấy chị anh đi từ trên lầu xuống, thuận miệng hỏi: "Chị, buổi chiều mọi người có đi đâu không?"

"Xem ti vi."

Tấn Duệ Dương khẽ nhíu lông mày: "Ngày hôm qua chị xem TV suốt cả một ngày, không tốt cho mắt, hôm nay vẫn nên tìm một chút chuyện khác mà làm."

Nhuế Tuyết Tinh nhìn anh một cái, không lên tiếng, cảm xúc không vui cũng rất rõ ràng.

Nhuế Thành rất đồng ý: "Nào có người xem ti vi mỗi ngày,《Thần Điều Hiệp Lữ》《Truyện Anh Hùng Xạ Điêu》còn là các bộ phim kiếm hiệp thời cổ xưa nữa chứ, khi chị còn bé vẫn xem chưa đủ sao?"

"Không xem đủ." Thái độ Nhuế Tuyết Tinh kiên quyết, dẫn đầu ngồi vào bàn ăn.

Khi Nhuế Tuyết Dương đi tới chợt kêu lên: "Chị, chị đã lâu rồi không tập luyện sao? Eo cũng mập thêm một vòng rồi, còn mỗi ngày đều ở nhà bất động như vậy, dáng người đẹp của chị sớm muộn cũng bị phá hủy."

Trong đôi mắt của Nhuế Tuyết Tinh thoáng qua chút lạnh lẽo, Nhuế Tuyết Dương nhìn thấy gần như đỏ mề hôi lạnh: "Thật. Thật ra thì cũng không mập quá nhiều."

"Ba tháng."

"À?"

"Ba tháng không tập luyện." Nhuế Tuyết Tinh tỉnh lại từ trong suy nghĩ, cô giống như đọa lạc rồi, từ lúc đi đến địa cầu, cô còn chưa bắt đầu tập luyện qua —— đây là một địa phương có thể làm cho người ta lười biếng, khó trách người địa cầu cũng yếu thành ra như vậy.

Thì ra là chị cả đang đếm ngày, cô còn tưởng rằng chị ấy đang nghĩ xem sẽ phan thây mình thành mấy mảnh nữa sẽ thích hợp! Nhuế Tuyết Dương thở phào nhẹ nhõm, vui đầu ăn cơm, lại không dám tùy tiện lên tiếng.

Trước khi anh em Nhuế Thành ra cửa, vẫn không quên nhắc nhở Nhuế Tuyết Tinh: "Chị, nhớ hôm nay đi đón An Nhiên trở lại, chị đồng ý với nó rồi."

"Ai nói?" Nhuế Tuyết Tinh cau mày, ngày hôm qua cô còn chưa rời giường, tiểu quỷ kia đã bị đưa đi, chẳng lẽ cô còn có thể mộng du?

"Em đồng ý giùm chị." Nhuế Thành cười đến rất có thành ý: "Thằng nhóc kia không muốn thấy chị buồn, vì không quá rầy chị ngủ, đồng ý chị sẽ đích thân đi đón nó trở lại, nó mới lưu luyến không nỡ bước đi. Chị là nói chuyện phải giữ lời nha chị, em phải tạo cho An Nhiên một tâm gương đáng tin." Nhuế Thành nói xong cũng đi, cũng không đợi Nhuế Tuyết Tinh phản ứng.

Tấn Duệ Dương cười híp mắt nhìn Nhuế Tuyết Tinh: "Chúng ta sớm đi qua một chút, nếu không mẹ nhất định sẽ giữ lại ăn cơm tối."

Nghe xong lời này, quả nhiên Nhuế Tuyết Tinh không chút do dự đứng dậy, "Sẽ đi ngay bây giờ". Người địa cầu có đôi lời nói thật hay, trời đất bao la ăn cơm lớn nhất, mặc dù tài nghệ nấu nướng ở chỗ bà Tấn Không tệ, nhưng nếu là gương mặt đó không khỏi ảnh hưởng đến khẩu vị ăn cơm!

Tấn An Nhiên mới vừa ngủ trưa dậy, thân thể nhỏ nhỏ đứng vườn hoa nhìn thợ làm vườn cắt tỉa, nói mỗi chủ nhật trở về nói chuyện với bà nội, nhưng thật ra là vì bà nội nhìn cậu mấy lần đều có ý định gì đó, sự khác nhau quá lớn không chơi đùa được nên cậu đều hộc một mình. Tấn Duệ Dương lái xe vào sân, Tấn An Nhiên liếc mắt liền thấy được, trên mặt không tự chủ được, nở nụ cười tươi, đứng lên.

Tấn Duệ Dương xuống xe, đi về phía con trai. Nhuệ Tuyết Tình đứng bất động bên cạnh xe.

Bà Tấn đã nghe thấy tiếng động, tới cửa đón, ánh mắt sắc bén liếc Nhuệ Tuyết Tình một cái, Nhuệ Tuyết Tình giống như không thấy, Tấn Duệ Dương ôm con trai tới đây, không biến sắc nhét người vào trong ngực cô, nhất thời Nhuệ Tuyết Tình không bắt bẻ, thân thể vừa mềm vừa nhỏ tiến sát vào, cánh tay y hệt ngón sen ôm cô của cô, giọng nói của tiểu tử giống như mang theo mật ong: “Mẹ ~”

Người khờ xuong chạy tới trước mặt mẹ anh, thân thiết kéo vai của bà: “Mẹ, An Nhiên không gây thêm phiền toái cho mẹ chứ?”

“Cháu của mẹ còn bớt lo hơn con nhiều.” Bà Tấn ở trước mặt con trai không kiềm được, không được mấy giây trên mặt đã cười như nở hoa: “Hôm nay không gấp gấp chứ?”

“Ừm, vừa đứng trở lại ngồi chơi với mẹ.”

“Mẹ có gì tốt mà ngồi chơi, ngược lại là con, hiếm khi rảnh, nghỉ ngơi thật tốt mới đúng.”

Nhuệ Tuyết Tình nhin kích động để tiểu tử xuống đất, đưa tay giữ chặt hông thịt của tiểu quý này, đi theo hai mẹ con trước mặt vào phòng khách, vốn tưởng rằng một tiểu quý long đều chưa mọc đủ, không nặng lắm, lúc này mới đi tới trước sofa, cô đã phát hiện cánh tay mình có chút ê ẩm mơ hồ, ác mật không khỏi biến thành màu đen, chẳng lẽ cô cũng bị nguwofi địa cầu yếu ớt đồng hóa rồi sao?

Nhuệ Tuyết Tình vẫn duy trì trạng thái, vẻ mặt không chút thay đổi, trong đầu tự vạch ra kế hoạch tập luyện, không phản ứng chút nào với việc bà Tấn thỉnh thoảng mỉa mai không để lại dấu vết, không ai tiếp chiêu, bà Tấn cũng không thể làm một mình, bà là một phụ nhân mẫu mực, tự cho thân phận càng không thể vô duyên vô cớ vừa dạy dỗ Nhuệ Tuyết Tình đã thông suốt ngay được, định xem như cô không tồn tại, chỉ nói chuyện phiếm với con trai và cháu nội bảo bối.

Trôi qua nửa giờ, Tấn Duệ Dương chuẩn bị rời đi, bà Tấn giữ lại: “Không ăn cơm tối sao?”

“Trước kia đồng ý với An Nhiên có thời gian dẫn nó đi công viên, khó có được hôm nay có thời gian có thể ở cùng với nó.”

Tấn An Nhiên nghe vậy cặp mắt sáng lên, dựa vào bên chân ba ngược gương mặt nhỏ tràn đầy mong đợi nhìn bà, lời bà Tấn muốn nói nhất thời mắc kẹt ở bên trong cổ họng, không thể không gật đầu: “Vây cũng tốt”

Bà Tấn tha thiết dặn dò một phen, không thể không cho đi. Nhuệ Tuyết Tình còn đắm chìm trong kế hoạch của mình, toàn bộ hành trình đều mất hồn, chờ xe ngừng lại mới phát hiện hình như không phải tiểu khu nhà cô, cô quay đầu, đôi cha con kia đã xuống xe, ánh mắt nhất chỉ nhìn cô.

“An Nhiên cũng lớn như vaatyj rồi mà lần đầu tiên chúng ta dẫn nó tới công viên đấy.”

Về mặt Tấn An Nhiên đã không kiềm được, đuôi mày khoe mắt đều là sự vui sướng, vốn ngũ quan xinh xắn càng lộ ra đôi mắt to tròn, người đi ngang qua rồi rít quan sát đôi cha con này, không nỡ dời ánh mắt đi, Tấn An Nhiên nháy mắt nhìn Nhuệ Tuyết Tình.

Rốt cuộc Nhuệ Tuyết Tình xuống xe, tiểu tử kia không thể chờ đợi kéo tay cô, cậu đã không sợ cô nữa rồi, cậu nhỏ nói mẹ chính là con cạp giấy, nhìn rất dọa người, không chịu nổi nhõng nhẽo.

Nhuệ Tuyết Tình thật sự hết cách với Tấn An Nhiên rồi, trước kia cô chỉ muốn làm trách nhiệm hiếu thuận, mặc dù sinh mạng hành tinh mẹ cường đại, nhưng khi người lớn tuổi vẫn yếu không chịu nổi bị đánh, cho nên hành tinh mẹ cũng có quy định phụng dưỡng chăm sóc người già, cô đến nơi này, chỉ biết cha mẹ nhà họ Nhuệ, là trách nhiệm, thấy anh em Nhuệ Thành, Nhuệ Tuyết Dương quá yêu, có thể giúp cũng nguyện ý giúp một tay, nhưng ở hành tinh mẹ chưa bao giờ tiếp xúc với sinh mạng mới, tới địa cầu rồi mới dần dần biết nuôi Tấn An Nhiên là trách nhiệm của chủ cũ, mặc dù Nhuệ Tuyết Tình không tình nguyện, nhưng cũng không đẩy trách nhiệm.

Xuong xe, cô nhìn đám đông không nhận được cau mày, một lúc sau trầm giọng hỏi: “Có thể rèn luyện sao?”

“Có thể!” Tấn An Nhiên hăng giọng trả lời, Tiểu Bàn nói qua tới khu vui chơi có thể rèn luyệnj được là gan!

Rốt cuộc Nhuệ Tuyết Tình bước chân tôn quý ra, liên tục không ngừng đi vào khu công viên, Tấn Duệ Dương nói: “Anh đi xếp hàng mua vé, hai người tìm một chỗ ngồi xuống trước.”

Nhuệ Tuyết Tình không để ý tới mọi chuyện, cất bước đến một băng ghế bên cạnh ngồi xuống, Tấn An Nhiên bước chân ngăn đuôi theo, công viên chẳng những có đứa trẻ, những người lớn đứng thành nhóm cũng rất nhiều, gần như trong tay mỗi người cũng không cso ít đồ ăn vặt, có lẽ bị không khí xung quanh lây nhiễm, Tấn An Nhiên cũng nổi tính trẻ con, kéo tay áo Nhuệ Tuyết Tình: “Mẹ, chúng ta đi mua chút đồ ăn nhé?”

Nhuệ Tuyết Tình rút máy tờ tiền trong ví ra, nhìn về phía cậu: “Biết đếm chứ?”

Tấn An Nhiên gật đầu, liền nhét tiền vào trong tay cậu: “Đi đi.”

Quầy bán đồ lặt vặt đang ở cách mấy bước bên ngoài, không lâu lắm, Tấn An Nhiên đã ôm hai túi đồ ăn vặt trở lại, giữ chặt tiền lẻ trong tay, khi đưa cho Nhuế Tuyết Tinh miệng nói rõ ràng: “Cũng còn 164 đồng.”

Nhuế Tuyết Tinh nhìn lướt qua, không có hứng thú đếm, nhưng xem chừng không sai biệt lắm, khẽ vuốt cằm coi như khẳng định, Tấn An Nhiên tự động ngồi xuống bên cạnh cô.

Tuy nói là mình đề nghị tới công viên, khi xếp hàng phía sau đám người chờ mua vé, Tấn Duệ Dương cũng có chút hối hận, nhất là nghe được có người bên cạnh oán trách chơi một trò chơi đều phải xếp hàng gần mười phút, không khỏi trước mặt biến thành màu đen, con trai anh cũng không lo lắng, chỉ là hôm nay tính khí của vợ anh, thật đúng là mờ không ra.

Sau khi Tấn Duệ Dương bắt đầu hối hận rồi cuộc mình chết như thế nào, thật vất vả mới mua xong vé, lại nhìn thấy vợ và con trai của anh đang ở trên ghế dài ăn ngấu ăn nghiền, trong lòng không khỏi không thăng bằng, dứt khoát không nhắc nhở, nói thẳng: “Đi chơi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

Hai người Nhuế Tuyết Tinh và Tấn An Nhiên tiêu diệt một túi đồ ăn vặt lớn, còn dư lại một túi Tấn Duệ Dương lấy qua, anh không biết trước đó rốt cuộc con trai mua bao nhiêu, thật sự cũng không nói gì, chỉ dặn dò Nhuế Tuyết Tinh: "Em dắt An Nhiên, người bên trong hỗn loạn, đừng đi lạc."

Nhuế Tuyết Tinh nhìn chằm chằm Tấn Duệ Dương không nói lời nào, Tấn Duệ Dương khẽ mỉm cười, đưa hai tay lên: "Một tay anh cầm đồ ăn vặt cho hai người, một tay khác lại cầm vé." Thấy Nhuế Tuyết Tinh hình như muốn nói cái gì đó, lại nói: "Hơn nữa người bạn nhỏ tới đây chơi đều là mẹ dắt, Tuyết Tinh sẽ không ngay cả cái này mà cũng không đồng ý chứ?"

Tấn Duệ Dương vừa mới nói xong, Nhuế Tuyết Tinh đã cảm giác tay áo bị người kéo xuống, cô cúi đầu, liền thấy ánh mắt Tấn An Nhiên giống như con chó nhỏ bị vút bỏ ươn ướt nhìn cô, tiểu tử kia thấy Nhuế Tuyết Tinh không lên tiếng, tự động đưa tay tới cầm tay Nhuế Tuyết Tinh, vừa bắt đầu chỉ là chạm nhẹ, sau đó là cầm thật chặt, tay lại mềm, Nhuế Tuyết Tinh cũng không dám dùng quá sức, sợ không cẩn thận bóp nát.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ của Tấn An Nhiên xuất hiện nụ cười, như một khuôn đúc ra với gương mặt của ba cậu, đầu còn đáng vẻ đáng thương như vừa rồi.

Thấy lần này thay đổi sắc mặt thật nhanh, khóe miệng Nhuế Tuyết Tinh cũng không nhịn được giật giật, rốt cuộc không nói gì, chiếm cơ thể chủ cũ, dù sao cô cũng phải cố gắng hoàn thành nghĩa vụ, ai bảo người địa cầu đều vừa nhỏ yếu lại vừa là động vật có tình cảm phong phú chứ.

Vốn Nhuế Tuyết Tinh không coi là sắc mặt ôn hòa, khi đến xếp hàng chơi trò chơi thứ nhất, nhìn thấy trước mặt là một đội ngũ dài như vậy thì trong nháy mắt đen lại, ánh mắt không tốt nhìn về phía Tấn Duệ Dương, Tấn Duệ Dương sống nước chẳng sao nói xin lỗi: "Cũng là lần đầu tiên anh dắt An Nhiên tới công viên, không biết sẽ có nhiều người xếp hàng như vậy. Nhưng mà đều đã tới rồi, nhất định phải để An Nhiên chơi vui một chút, có đúng không?"

Tấn Duệ Dương nháy mắt với Tấn An Nhiên, hai cha con phối hợp ăn ý.

Khi một nhà ba người đang chán chờ không tới trong vòng một phút, mắt thấy bảy tám người xếp hàng phía sau hàng và càng ngày càng nhiều người chạy về phía bên này, Tấn Duệ Dương định cầm một cái tay khác của Tấn An Nhiên, Tấn An Nhiên lôi kéo cô, Nhuế Tuyết Tinh đã bị hai cha con này kéo đi.

Chẳng những sắc mặt Nhuế Tuyết Tinh biến thành đen, ánh mắt cũng sắc bén, bọn họ mới vừa gia nhập vào xếp hàng, người phía trước liền quay đầu lại nhìn về phía người duy nhất nở nụ cười - Tấn Duệ Dương, dò hỏi: "Tiên sinh, phu nhân ngài Có phải các người không có thời gian phải không?"

Tấn Duệ Dương nhíu mày, còn chưa kịp trả lời, chỉ thấy thẳng nhóc trước mặt lau mồ hôi: "Các người không có thời gian thì đi lên trước chúng tôi đứng đi, chúng tôi không vội, không vội." Chỉ câu vị phu nhân kia dừng bắn hơi lạnh về phía lưng của bọn họ nữa, thật vất vả và mới tổ chức thành đoàn thể đến công viên chơi cùng với bạn học vào ngày chủ nhật bọn họ thoải mái lắm sao.

Thịnh tình khó chối của đám học sinh này, một nhà Tấn Duệ Dương rất bị động đi lên trước, bảy tám thiếu niên tự giác lui về phía sau, động tĩnh thật không nhỏ, các thiếu niên xếp hàng đằng trước thấy thế, cũng nguyên ý cho bọn họ chen ngang, hơn nữa rất nhiệt tình thay bọn họ khuyên người trước mặt mình nhường chỗ, sau đó, Nhuế Tuyết Tinh không nói tiếng nào từ hàng cuối cùng đi lên hàng trước nhất, tất cả đều là người ta chủ động nhường chỗ, Tấn Duệ Dương mang theo con trai ở phía sau một đường nói cảm ơn, còn được người đàn ông đứng ở giữa không kém tuổi anh vỗ lên vai khích lệ: "Người anh em, nhịn một chút đi, dù sao. Về bề ngoài của vợ xinh đẹp như vậy."

Tấn Duệ Dương dở khóc dở cười, đây là anh được người đồng tình sao? Ngẩng mắt nhìn Tấn phu nhân đã kiêu hãnh đứng ở trước mặt đám người, tư thế sống nước chẳng sao này, thật giống như từ nhỏ cô nên đứng ở phía trước như vậy. Xem ra người đi đường đồng tình cũng không phải không thể tìm ra. Tấn Duệ Dương nghĩ như vậy, không biến sắc thu hồi tầm mắt.

Lần đầu tiên bị người cho rằng đang ở thế yếu trong quan hệ vợ chồng, Tấn Duệ Dương cảm thấy cũng rất thú vị, hơn nữa phát huy đầy đủ "ưu thế" này,

vì vậy tất cả các trò chơi, còn sớm hơn người khác hai tiếng. Chỉ là bởi vì bọn họ đã chơi qua hết tất cả các trò chơi nên khi đi từ công viên ra ngoài trời cũng đã tối, công viên này được mệnh danh là công viên trò chơi kích thích nhất ở trong nước, những trò chơi khác thật ra thì cũng không kém nhiều, dù sao tuổi Tấn An Nhiên còn nhỏ, trò chơi kích thích mạo hiểm thật ra thì không quá thích hợp cho độ tuổi của cậu chơi, khi búa mở ra dao động quá lớn Tấn Duệ Dương liền hỏi cậu có muốn nghỉ ngơi hay không, hoặc là thay trò chơi, Tấn An Nhiên do dự sau đó vẫn lắc đầu, sau đó Tấn phu nhân bên cạnh hào hứng bùng bùng tràn ngập vui mừng nhìn cậu một cái nói "Không tệ, can đảm", câu nói này làm cho Tấn An Nhiên như cắn thuốc lắc, cắn răng cũng muốn kiên trì đến trò chơi cuối cùng, khi người bước xuống từ trò chơi cuối cùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ cũng trắng bệch.

Hôm nay chơi đã nghiền không phải là Nhuế Tuyết Tinh thì có thể là ai, cô vui mừng, thấy sắc mặt tiểu tử không tốt lắm, hiếm thấy chủ động ôm người vào trong ngực, hai tay Tấn An Nhiên ôm lấy cổ của cô, ngoan ngoãn vui mặt ở trên vai cô.

Tấn Duệ Dương hoàn toàn không còn lời nào để nói, vốn mang con trai tới chơi, không ngờ biến thành liều mình theo bên cạnh bà xã, chỉ là vận động xong gương mặt Nhuế Tuyết Tinh ửng hồng, hai mắt tỏa sáng, cho dù mím môi cũng có thể làm cho người ta cảm nhận được tâm trạng của cô trong giờ khắc này, đó là vui vẻ từ trong đáy lòng, có sức cuốn hút lòng người, gần như là vẻ mặt anh chưa từng thấy. Bỗng Tấn Duệ Dương cảm thấy chuyện đi này không tệ.

Khoảng cách từ khu vui chơi đến bãi đậu xe không ngắn, đi tới một nửa Tấn Duệ Dương liền nói: “An Nhiên thật nặng, đến lượt anh tới ôm rồi.”

Một đầu ngón tay là có thể xách được tiểu tử kia lên, ngay cả người địa cầu yếu đuối cũng sẽ cảm thấy nặng. Nhuế Tuyết Tinh liếc Tấn Duệ Dương, không nói lời nào, sải bước lướt qua anh đi về phía trước.

Tấn Duệ Dương lúng túng sờ lỗ mũi một cái, ánh mắt Tấn phu nhân vừa mới nhìn anh tràn đầy cảm giác ưu việt không biết từ đâu mà đến, có phải là bình thường anh biểu hiện quá tao nhã lịch sự nên để cô quên mất anh là đàn ông hay không.

Ừm, có muốn chứng minh một chút cho cô xem thử, ông xã của cô thật ra thì tràn đầy năng lượng không?

Tấn An Nhiên nằm ở trên vai Nhuế Tuyết Tinh ngủ thiếp đi, tay bé ôm cổ cô không thả, Nhuế Tuyết Tinh không tiện kéo ra, liền quay đầu nhìn về phía Tấn Duệ Dương bên cạnh, Tấn Duệ Dương lại hí hóp cười nói: “Hôm nay An Nhiên cực kỳ mệt mỏi, tránh đánh thức con, Tuyết Tinh trực tiếp ôm con luôn.”

Con người đen nhánh Nhuế Tuyết Tinh không nháy một cái nhìn anh.

Về mặt Tấn Duệ Dương bình tĩnh, thậm chí còn buông tay ra: “Ngược lại anh thật sự muốn chia sẻ với em, chẳng qua anh còn phải lái xe, thời gian này vốn đông đúc, nếu như đổi cho em mà nói Tin tưởng em cũng không muốn vừa đến dưới nhà đã bị một đám cảnh sát giao thông đuổi theo viết giấy phạt chứ?”

Nhuế Tuyết Tinh vẫn không có động tĩnh, Tấn Duệ Dương mở cửa xe ra dọn dẹp, cô dừng một chút, rút cuộc ôm người lên xe.

Về đến nhà vẫn là Nhuế Tuyết Tinh ôm Tấn An Nhiên ngủ, chuyện này làm cho Nhuế Thành đã sớm về nhà ra mở cửa sợ đến ngáy người, người mẹ dịu dàng ôm con trai rõ ràng không phải là chị cả anh!

“An Nhiên làm sao vậy?”

“Xế chiều đi khu vui chơi chơi quá vui vẻ nên mệt.” Trả lời Tấn Duệ Dương, sau đó nói với Nhuế Tuyết Tinh: “Đề An Nhiên trên ghế sofa rồi đánh thức dậy, phải ăn cơm đã rồi mới ngủ tiếp.”

Nhuế Tuyết Tinh bỗng nhiên dừng lại động tác muốn lên lầu, lạnh lùng nhìn Tấn Duệ Dương, người địa cầu xảo quyệt, sớm muộn cũng phải đánh thức tiểu quý này, lại lừa dối cô ôm một đường.

Tấn Duệ Dương không bị ảnh hưởng từ ánh mắt của cô, tiến lên ôm lấy con trai trực tiếp đánh thức, sau đó ôm thẳng bé còn mang về mặt buồn ngủ vào phòng tắm rửa mặt.

Nhuế Thành nhìn rõ tức giận vì bị lừa gạt từ trong mắt của chị cả anh, trong lòng cười trộm lại làm như không phát hiện, kéo vai của cô đi về phía phòng ăn: “Chị, đi ăn cơm thôi, đã sớm làm xong rồi, cho chị cánh gà chị thích.”

Có thức ăn mình thích, về mặt Nhuế Tuyết Tinh mới hòa hoãn một chút, trừng mắt lạnh lùng nhìn Tấn Duệ Dương, chỉ là sau khi Tấn Duệ Dương gấp cánh gà thuộc về mình cho cô, rút cuộc Nhuế Tuyết Tinh mới hào phóng không chấp nhặt với anh.

Nhuế Thành khá là có tiềm chất làm quản gia, lại cũng không để ý chị cả anh chỉ ăn cánh gà không ăn rau dưa, mặc dù ánh mắt của anh thỉnh thoảng nhìn về phía Nhuế Tuyết Tinh, chú ý cũng không phải cái này, anh vẫn rất khiếp sợ, khi chị cả anh vừa mới chuyển qua bên này, chị ấy luôn gọi con trai là “tiểu quý”, khi nhìn thẳng bé luôn mang vẻ bức mình, mấy ngày trước cũng không thấy chị ấy tốt với cháu ngoại bao nhiêu, cũng chỉ là người một nhà đi công viên một chuyến, mà chị cả anh thay đổi thật nhanh!

Xem ra công viên là du lịch ở nhà, là nơi cần thiết để bồi dưỡng tình cảm, Nhuế Thành cảm giác mình quá đúng.

Sau khi ăn xong, là thời gian cố định Nhuế Tuyết Tinh xem tivi, Nhuế Thành rất có ánh mắt mang theo Tấn An Nhiên đi vào phòng Nhuế Tuyết Dương dùng máy vi tính xem hoạt hình, phòng khác chỉ còn lại hai người Nhuế Tuyết Tinh và Tấn Duệ Dương, Nhuế Tuyết Tinh xem tivi rất chăm chú, một khi tập trung, liền xem tất cả xung quanh như không khí, cô cảm thấy những người bên cạnh từ từ ngồi xuống rất gần mình, cũng không để ý tới, thậm chí cánh tay bị nắm lấy, cũng không bận không nhát nghiêng đầu nhìn anh một cái, sau khi đoán chừng người địa cầu bên cạnh không chịu nổi một quyền

của mình, sóng nước chẳng sao quay đầu tiếp tục xem tivi.

Đáng tiếc người địa cầu hoàn toàn không biết gì gọi là có chứng có mực, chẳng những anh cầm lấy tay của cô, còn khôn ngừng ở trên tay cô rồi qua rồi lại, rồi cuộc Nhuệ Tuyết Tình không kiên nhẫn nữa, nhấn tạm ngừng TV, neho mắt lại nhìn về phía Tấn Duệ Dương. Tấn Duệ Dương lại mỉm cười: “Hôm nay ôm An Nhiên lâu như vậy, chắc tay đau lắm, anh giúp em xoa bóp một chút.”

Vốn Nhuệ Tuyết Tình định xì mũi coi thường, người yếu vĩnh viễn cho rằng người khác cũng yếu như bọn họ, nhưng sau đó nghĩ đến thân phận của cô bây giờ cũng là người địa cầu yếu ớt, về mặt rất không tự nhiên ngậm miệng, dứt khoát theo như anh nói đi, loại bỏ bên ngoài quấy nhiễu, cô không để ý, chuyên tâm xem tivi.

Một lát sau, rồi cuộc người động loạn ở trên người cô cũng yên tĩnh, Nhuệ Tuyết Tình hơi động đập khớp xương một chút, ngoài ý muốn phát hiện chỗ được xoa bóp qua quả thật có chút thoải mái, dứt khoát khẽ nghiêng người, nâng một cái chân lên, không chút khách khí để lên đùi Tấn Duệ Dương: “Xoa bóp.”

Đầu tiên là Tấn Duệ Dương sùng sốt một chút, sau đó đáy mắt chứa đựng nụ cười: “Em chắc chắn.”

“Nói nhảm.”

Tấn Duệ Dương nghe theo phân phó, hai tay ấn lên trên đùi đẹp trắng nõn, bà Tấn rất chú ý đến hình tượng mẹ chồng nhà giàu, chẳng qua những chính bà chú ý đến hình tượng cũng có yêu cầu với con dâu mặc dù Nhuệ Tuyết Tình như thế nào rồi không vào được mắt của bà, nhưng mỗi lần gặp mặt, bà Tấn luôn bắt bẻ từ đầu đến chân cách ăn mặc của Nhuệ Tuyết Tình, cuối cùng lời kết tất nhiên là” cũng chính là tính tình Duệ Dương chúng tôi tốt nhận được cô”, mặc dù Nhuệ Tuyết Tình không kiên nhẫn với bà Tấn, cũng không muốn để ý tới, càng không muốn nghe bà không ngừng câu nhàu, cho nên hôm nay trước khi ra khỏi cửa Tấn Duệ Dương xung phong nhận việc phối hợp tạo hình cho cô, cô không chút nghĩ ngợi liền đồng ý, cũng không phải tin tưởng ánh mắt Tấn Duệ Dương, mà cảm thấy như vậy thì có lý do mờ miệng trước mặt bà – “dùng quần áo con của con trai mẹ chọn” - chặn bà lại, người làm mẹ như bà Tấn nhìn cái gì của con trai cũng thấy tốt, lý do này không thể tốt hơn nữa.

Nhuệ Tuyết Tình không phát hiện, cô đã bắt đầu dùng phương thức của người địa cầu để đi xử lý vấn đề.

Tấn Duệ Dương là đàn ông bình thường, có tất cả phẩm mỹ của con trai thẳng bình thường, anh chọn quần áo cho Nhuệ Tuyết Tình, tao nhã thỏa đáng đồng thời cũng không thiếu được tôn lên dáng người, ở dưới cổ áo như ẩn như hiện, eo thon, cùng cặp đùi bóng loáng trắng nõn. Tấn Duệ Dương chọn cho Nhuệ Tuyết Tình là váy, vốn ngang chừng đầu gối, bây giờ cô vừa nhắc lên, lần váy đi lên, hoàn toàn lộ ra cả bắp đùi, hai tay Tấn Duệ Dương lướt đi trên làn da trắng mịn, không khỏi có chút khoái chí, lại thêm nữ chính hoàn toàn không chú ý đến anh, cũng không biết sao hai tay trượt một đường lên ở giữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Trong lòng Tấn Duệ Dương mang ý nghĩ xấu, mặc dù cũng nghiêm túc xoa bóp chân cho Nhuệ Tuyết Tình, hai tay lại không ngừng đi lên trên, ngoài phục vụ bà xã cũng quyết định vì mình tranh thủ chút phúc lợi.

Vốn là giữa vợ chồng làm chuyện này cũng không có gì đặc biệt, dù Tấn Duệ Dương vô cùng không thích người vợ này, cũng sẽ không đi bên ngoài làm loạn, anh được nuôi dưỡng làm người thừa kế từ nhỏ, chuyện tình nhi nữ anh chưa bao giờ để ý tới, anh muốn làm là giữ gìn thật tốt để quốc thương nghiệp của chính mình, cho con trai anh cũng chính là người thừa kế tiếp theo khuếch đại mở rộng.

Hôm nay con trai của Tấn Duệ Dương thông minh ưu tú, còn nhỏ tuổi đã cho thấy rất có phong thái làm người thừa kế nhà họ Tấn, Tấn Duệ Dương cũng hài lòng, càng bởi vì như thế, anh mới không cần thiết đi bên ngoài tạo ra mấy con riêng, không có việc gì tìm thêm phiền toái cho mình. Lúc còn trẻ Tấn Duệ Dương cũng đã từng phong lưu, con trai vừa sinh ra thì cũng kiềm chế tính phóng đảng lại, nhưng mặc kệ như thế nào anh vẫn là người đàn ông bình thường, cũng có dục vọng muốn phát tiết, đây cũng là nghĩa vụ người vợ nên cố gắng hoàn thành, đối với lần này của Tấn phu nhân cầu cũng không được, nhưng Tấn Duệ Dương là một người đàn ông có yêu cầu rất cao, cùng làm chuyện này với một người phụ nữ không có tình cảm gì, mức độ hứng thú liền giảm bớt nhiều, có chút ăn vào không ngon, dần dần Tấn Duệ Dương cũng ghen thành quen.

Tính ra, lần trước làm chuyện này với Tấn phu nhân, vẫn là mấy tháng trước, khi đó Tấn phu nhân còn cực kỳ nhiệt tình với anh, hận không thể dính vào trên người anh không xuống, chỉ là sau đó anh bị truyền thông chụp hình đưa tin đi chung với Hứa Tinh, truyền thông đưa ra tin tức, sau khi Tấn phu nhân và anh âm thầm một cuộc không có kết quả, liền từ đó đổi tính, muốn ly hôn, muốn vạch rõ giới hạn với anh.

Đổi lại bình thường, Tấn Duệ Dương đều cầu cũng không được, nhưng lúc đó khi Tấn phu nhân nháo lên, chẳng phải là chứng tỏ người giật dây thành công tính toán anh sao? Nghĩ như vậy, sắc mặt Tấn Duệ Dương trầm xuống, dưới bàn tay cũng khẽ dùng sức, Nhuệ Tuyết Tình không những không cảm giác đau, sau khi “ừm” một tiếng, vui vẻ nói: "Làm như kiểu đó."

Tấn Duệ Dương nhìn da thịt khê ủng hồng dưới bàn tay, có chút dờ khóc dờ cười, lúc nào thì Tấn phu nhân thích loại kiểu này rồi hả? Nhưng mà bà xã lên tiếng, không thể không tuân theo, có lẽ bởi vì cảm dục đã lâu, có lẽ là bởi vì tính tình Tấn phu nhân thay đổi quá nhiều, trong ngày thường anh muốn tiếp cận đều bày ra đánh về thà chết chứ không chịu khuất phục, làm anh không có hứng thú và mong đợi, tóm lại tay Tấn Duệ Dương trượt một đường từ bắp chân bà xã đến trên đùi bóng loáng trắng nõn, trái tim cũng dần dâng lên một đốm lửa nóng, trước kia luôn đi thẳng vào vấn đề với Tấn phu nhân chưa bao giờ lãng phí một giây đồng hồ, mới cảm thấy vô vị tẻ nhạt, mà nay cũng làm anh đang nghĩ chuyện này thoát cái nghĩ sang chuyện khác, nếu nói hai chữ “tình thú” quả thật rất tuyệt vời.

Tay Tấn Duệ Dương càng ngày càng càn rỡ, mà hai mắt Nhuế Tuyết Tinh chỉ nhìn chăm chăm TV, mặc dù cô tiếp nhận trí nhớ chủ cũ, nhưng dù sao bản thân chưa trải qua chuyện nam nữ, hơn nữa nhiệt độ trên tay Tấn Duệ Dương càng ngày càng cao, lửa nóng dán lên da thịt của cô, cô chỉ cảm thấy thoải mái hơn thôi, cũng không nghĩ tới phương diện khác, như vậy, Tấn Duệ Dương cũng chỉ nghĩ cô ngầm cho phép hành vi của mình, hiểu lầm như vậy mà sinh ra.

Tấn Duệ Dương cũng coi như trải qua trăm trận rồi, anh không biết “tình thú”, cũng không đại biểu anh không hiểu, chỉ là trước kia không có phụ nữ nào để cho anh có kiên nhẫn giống thế này, đối với việc tính tình Tấn phu nhân thay đổi, anh cảm giác hình như bản thân cũng thay đổi tính tình, hôm nay trừ công việc ra, trọng tâm cuộc sống lại vây quanh một người phụ nữ, không ngờ là anh cũng cảm thấy thích thú. Tấn Duệ Dương không khỏi thân nhiên cười, hai tay theo bắp đùi trắng nõn một lối trượt lên trên, cái mông mang đường cong đầy đặn của Nhuế Tuyết Tinh, nếu dùng hai tay đi cảm nhận, chính là mềm mại rất đàn hồi, xoa bóp, mềm mại tràn đầy cả một tay. Nhuế Tuyết Tinh cảm giác không được bình thường, cơ thể phản ứng hơi khác thường nhưng vẫn vui vẻ, hình như vẫn còn rất mong đợi. Cô nhú hai hàng lông mày, có chút nghi ngờ, lại có chút không vui, đây bàn tay Tấn Duệ Dương đang trên mông của mình ra, “Bảo anh bóp chân mà thôi, anh chạm vào nơi này làm gì?” Thế nhưng tự chủ trương.

Đầu tiên là Tấn Duệ Dương ngạc nhiên, sau đó lại một cười tiếng: “Dĩ nhiên là bóp nơi này thoải mái hơn rồi, Tuyết Tinh không cảm nhận được sao?”

Nhuế Tuyết Tinh chần chờ một chút, vẫn không che giấu lòng tâm phủ nhận, cô không giống người địa cầu xảo quyết, từ trước đến giờ người hành tinh mẹ luôn thẳng thắn, là cái gì thì nói cái đó, vì vậy cô gắt đầu, nhưng lại bổ sung: “Cho dù như thế, cũng không được tự chủ trương.”

Nụ cười của Tấn Duệ Dương càng đậm, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Vậy hiện tại anh xoa bóp mông và eo, lưng cho em, có thể không?”

Nhuế Tuyết Tinh còn chưa có lên tiếng, phim truyền hình trên TV đã hết, Tấn Duệ Dương nhìn đồng hồ, nói: “Nên đi ngủ rồi, nếu không trở về phòng ngủ, em nằm ở trên giường anh xoa bóp cho em, dù sao trên ghế sofa có chút khó khăn.”

Nhuế Tuyết Tinh không nghe ra ám chỉ của anh, quả thật xem TV xong cũng không còn việc gì nữa, hai tay Tấn Duệ Dương xoa bóp như thế làm cô thật thoải mái, cô liền vui vẻ trở về phòng ngủ với Tấn Duệ Dương, tắm xong ra ngoài, Tấn Duệ Dương cũng đã rửa mặt đổi lại áo ngủ xong rồi, ngồi ở trên giường đợi cô. Nhuế Tuyết Tinh nằm sấp ở trên giường, Tấn Duệ Dương ngồi chồm hổm ở trên bắp đùi cô, tư thế chuyên nghiệp hay không chuyên nghiệp Nhuế Tuyết Tinh không biết, cô chỉ cảm giác quần ngủ bị vén lên, phần lưng cũng bắt đầu lạnh, Nhuế Tuyết Tinh cau mày: “Anh vén quần áo của tôi làm gì?”

“Dĩ nhiên là vì thoải mái hơn rồi, không phải trước đó Tuyết Tinh đã cảm nhận được rồi sao?” Nhuế Tuyết Tinh suy nghĩ một chút thật sự đứng như thế liền nghe theo anh, mình nhắm mắt lại, bàn tay nóng bỏng lướt đi trên làn da không một vật gì che đậy, phần mông, phần eo, phần lưng, đến mức giống như đốt lửa vậy đưa tới từng trận run rẩy, Nhuế Tuyết Tinh thoải mái hừ ra tiếng từ trong mũi, giọng nói lười biếng mà mê hoặc người: “Mạnh thêm chút nữa.”

Vốn Tấn Duệ Dương suy nghĩ vẫn vợ lại nghe giọng nói kích thích này, trong nháy mắt liền thay đổi, cả người phủ ở trên lưng Nhuế Tuyết Tinh, đè ép cô, tràn đầy ám chỉ nói: “Như vậy đủ chưa?”

Chữ “chưa” vừa mới dứt, Nhuế Tuyết Tinh phản xạ có điều kiện lật người đá một cước, Tấn Duệ Dương không hề có chuẩn bị trước bị cô trực tiếp đá xuống giường, Nhuế Tuyết Tinh nhanh chóng ngồi dậy, trên đất Tấn Duệ Dương cũng nhìn cô, ánh mắt có chút khó có thể tin, còn có chút “thoải mái” không nói được

Một giây trước bọn họ vẫn còn ở trên giường tình ý liên tục, còn suýt chút nữa **, một giây kế tiếp anh lại bị cô không chút khách khí đá xuống giường! Đây đối với Tấn Duệ Dương mà nói, không đơn thuần là mị lực phái nam bị xem nhẹ, phải biết bình thường Tấn phu nhân một người không cần làm “phu nhân” giàu sang, dễ được nuông chiều mà hư hỏng, tầm nhìn hạn hẹp, mà anh một đảng mày râu cao một mét tám, đã luyện võ, bình thường cũng kiên trì tập thể dục, sau khi cởi quần áo là một thân cơ bắp quyến rũ, không khỏi tỏ rõ anh to lớn, hôm nay lại không hề có điềm báo trước bị Tấn phu nhân một cước đạp xuống giường.

Tấn Duệ Dương cảm giác mình cần yên tĩnh một chút, rốt cuộc xảy ra lỗi ở chỗ nào.

Bị anh nhìn như vậy, Nhuế Tuyết Tinh có chút cảm giác áy náy hiếm thấy, mới vừa rồi anh ta đang vì mình mà phục vụ, mình lại thiếu chút nữa công kích anh ta, quả thật không tốt lắm, nhưng cô sờ cổ, lại nhắc nhở Tấn Duệ Dương nói: “Anh đừng chạm vào cổ của tôi.” Cổ là nhược điểm của cô, kẻ địch dễ dàng một kích đạt được mục tiêu, cô cũng không dễ lộ nhược điểm trước mặt người khác, mặc dù sau khi đến địa cầu bởi vì thói quen của người địa cầu, cô không tiện trang bị bảo vệ cổ, cũng thật may là người địa cầu khoogn thích đánh lộn, người với người hòa bình thân thiện trao đổi, cô cũng từ từ thả lỏng cảnh giác, nhưng mà phản ứng bản năng vẫn còn, mới vừa rồi Tấn Duệ Dương nằm ở trên người cô, môi sát qua cổ cô, cô liền theo bản năng một chút.

Tấn Duệ Dương cảm giác mình rất uất ức, coi như cổ nhạy cảm, cũng tội gì một cước đá mình xuống giường! Lại nói, trước kia thế nào anh cũng không thấy cổ Tấn phu nhân nhạy cảm như vậy..... Chỉ là anh giống như không có việc gì cũng sẽ không chạm vào cổ Tấn phu nhân, Tấn Duệ Dương không biết mình cứ như vậy mà mất hồn, Nhuế Tuyết Tinh lại nhìn anh một chút, không khỏi tiếc nuối nói: “Hôm nay không còn sớm, ngủ trước đi, tối mai sẽ tiếp tục.”

Tấn Duệ Dương chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, hiện tại anh không có ý định gì khác, chỉ muốn hỏi là ngày mai Tấn phu nhân muốn tiếp tục đá mình xuống giường sao? Tấn Duệ Dương than là tổng giám đốc độc tài, lần đầu sâu sắc trải nghiệm cái gọi là tự bẻ đá đập vào chân của mình.

Thấy anh hông trả lời, Nhuế Tuyết Tinh chỉ coi như anh chấp nhận, khoe miệng khẽ nâng lên, xem ra chỉ có mấy phần vui vẻ, nói: “Lên đây đi, tắt đèn ngủ.”

Đây là lần đầu tiên cô chủ động để nửa bên giường cho Tấn Duệ Dương, vẫn còn ở trên đất suy tư về cuộc sống Tấn Duệ Dương không biết chuyện gì đã xảy ra, thậm chí có chút vui vẻ, từ dưới đất bò dậy, tắt đèn lên giường. Dĩ nhiên tâm tư khác là không có rồi, chỉ cần vừa nghĩ tới mình bị Tấn phu nhân một cước đá xuống giường, “người anh em” đã không ngóc đầu nổi.

Chỉ là một lần này thôi, Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy Tấn Duệ Dương thay đổi tốt hơn một chút, mỗi ngày buổi tối cả người được xoa bóp thoải mái, ngay cả hi em trai trở lại trường, căn phòng trống đó, cô cũng không báo Tấn Duệ Dương cuốn chăn đi sang. Bản thân Nhuế Tuyết Tinh không nói, Tấn Duệ Dương cũng coi như không biết, về phần hai người khác, thì càng sẽ không nói, coi như Tấn Duệ Dương đã thành công xây dựng cơ sở tạm thời đoạt được nửa bầu trời ở phòng ngủ Nhuế Tuyết Tinh.

Quan hệ vợ chồng giữa Tấn Duệ Dương và Tấn phu nhân hài hòa chưa bao giờ có, mỗi ngày ở công ty cũng cùng vào cùng ra, một người đi làm, một người tan việc, trong thời gian công việc của Tấn Duệ Dương không gấp nên buổi trưa liền mang Nhuế Tuyết Tinh đi trường học đón Tấn An Nhiên ra ngoài người một nhà đi ăn cơm, khi anh bận rộn, buổi trưa cũng đều có quản gia đưa cơm tới đây, thức ăn ngon phong phú không thua chút nào nhà hàng ở bên ngoài, kể từ khi Nhuế Tuyết Tinh phát hiện phòng nghỉ ngơi phía sau phòng làm việc của Tấn Duệ Dương có giường, liền vui vẻ dùng cơm trong phòng làm việc của anh, sau khi ăn xong nghỉ ngơi, giữa trưa trên giường lớn ngủ một canh giờ, buổi chiều tâm trạng cũng tốt hơn rất nhiều. Mỗi lần thấy vậy, nữ nhân viên từ trên xuống dưới của công ty thiếu chút nữa bóp nát điện thoại, boss thật sự hoàn toàn quay đầu lại rồi? Bị Tấn phu nhân chinh phục? Như keo như sơn ngay cả thời gian buổi trưa cũng không buông tha?

Đây thật sự là một chuyện xưa bi thương!

Boss đại nhân chán ghét những người có dáng vẻ bình thường như bọn họ cũng không sao, ngài còn nhớ rõ ban đầu Hứa Ảnh Hậu Hứa Tinh càng truyền xi căng đàn làm dư luận xôn xao với ngài chứ! Các nhân viên ở thật sâu trong đáy lòng kêu gọi, Hứa Ảnh Hậu xinh đẹp hào phóng không thua gì Tấn phu nhân, mới vừa truyền ra xi căng đàn với boss, liền lấy được sự tán thành của toàn thể nhân viên bên dưới của công ty, đây mới là boss nên có ánh mắt, so với người ngoại trừ bụng giỏi sinh ra một đứa con trai, muốn gia thế bối cảnh cũng không có gia thế bối cảnh, muốn trình độ học vấn cũng không có trình độ học vấn, muốn năng lực thủ đoạn lại càng không có năng lực thủ đoạn, chính xác là một Tấn phu nhân bình hoa, dựa vào cố gắng của chính mình, không dựa vào xi căng đàn không dựa vào đập trên người, Hứa Ảnh Hậu dốc sức cho tới bây giờ đã đạt được địa vị nữ thần quốc dân, mới thật sự xứng đáng! Rốt cuộc Boss đại nhân không chịu nổi bà vợ bình hoa ngực lớn nhưng không có đầu óc, bỏ gian tà theo chính nghĩa rồi sao? Thật sự là hay!

Chỉ là ngàn lần không ngờ, bình hoa phu nhân không có vì vậy mà xuống đài, ngược lại là “Ảnh Hậu” toi tã mà về, con người nhân viên công ty gần như rớt đay đát. Loại chuyện tiêu tam này, gốc tường không đào được thành công, chính là tình cảm vợ chồng người ta đá thử vàng, vì tình cảm đó vững chắc như vàng đó hơn tình cảm được vẽ lên màu mực đậm, chính là ảnh hậu cũng không ngoại lệ, ngoại trừ chứng minh boss bọn họ tình thâm ý trọng với bà xã, thì không có gì tác dụng vào được.

Nói như vậy, Tấn phu nhân mới thực sự là đòi người thẳng tiến rồi, ảnh hậu mang ra hết tất cả thủ đoạn cũng không chiếm được người yêu thích, có ngàn vạn người hâm mộ thì như thế nào? Tấn phu nhân ngoại trừ gương mặt còn lại cái gì cũng tệ, lại có thể khiến boss không xa không rời có ấy được.

Cuộc sống thẳng tiến của Tấn phu nhân, chỉ làm mọi người trong công ty ngày càng ước ao ghen tị, không có chút áp lực nào, theo thường lệ cùng ra cùng vào với Tấn Duệ Dương, phu xướng phụ tùy ----- vậy mà tình huống thực tế là phụ xướng phụ tùy.

Mặc dù đêm đó Tấn Duệ Dương chưa ăn được thịt, bị bà xã đá từ trên giường xuống cũng làm cho anh suýt chút mất hết hình tượng, nhưng anh vẫn dựa vào một tay kỹ thuật xoa bóp mà càng ngày càng thành thạo, làm Tấn phu nhân lau mắt mà nhìn anh, chẳng những ngăn cách bị biến mất, nhưng tình cảm không hoàn toàn kéo lên, hôm nay địa vị của anh trong lòng Nhuế Tuyết Tinh thấp hơn Nhuế Thành đương nhiên cảm tình cũng khác xa Nhuế Thành, muốn vượt qua Nhuế Thành còn có chút khó khăn. Chỉ là Tấn Duệ Dương cũng coi như thành công tập kích rồi.

(* Phu xướng phụ tùy: (Nghĩa đen) Tùy nghĩa là theo. Chồng định làm gì, vợ cũng làm theo. (Nghĩa bóng) Một quan niệm phong kiến cho là người phụ nữ luôn luôn phục tùng người chồng. Theo wiki. Còn phụ xướng phụ tùy thì ngược lại nha)

Dần dần Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy cuộc sống như thế không tồi, cuộc sống bình tĩnh có quy luật, không cần đối mặt với đấu tranh không chấm dứt, sẽ không ai bởi vì nhìn trúng tài sản và địa vị của bạn mà tới công kích bạn, mỗi ngày tranh đấu bạn chết tôi sống ----- mặc dù đó là hình thức cuộc sống đã trải qua của cô, có thể là bởi vì sống trên địa cầu quá lâu bị đồng hóa, cô lại có chút không nhìn nổi máu tanh và bạo lực nữa rồi, mặc dù cô còn tôn trọng quyền cứng chính là lão đại. Mỗi ngày bình thường đi làm, cuộc sống giải trí là mỗi đêm xem mấy tập trên TV, thứ bảy không đi làm, tiêu quý đáng ghét cũng bị đưa đến chỗ bà Tấn, Nhuế Tuyết Tinh có thể vui vẻ ngủ thẳng đến buổi trưa, chiều thứ bảy hoặc xem TV một chút, hoặc bị Nhuế Tuyết Dương nhìn không được nữa kéo đi dạo phố mua sắm, buổi trưa chủ nhật đi đón tiêu quý dẫn nó đi khu vui chơi, bọn họ không sai biết lắm đã đi hết tất cả những khu vui chơi lớn nhỏ trong thành phố.

Nhuế Tuyết Tinh vẫn rất vui vẻ với trò chơi này không thôi. Chỉ là cảm thấy hứng thú như thế nào đi nữa, mỗi đêm Nhuế Tuyết Tinh đều phải xem phim truyền hình, vẫn chưa có người nào có thể phá được thói quen cố định này của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Chỉ là rất nhanh sẽ có người tới khiêu chiến. Ngày chủ nhật đó, sau khi vui chơi sáng khoái cả buổi chiều, ba người trở lại nhà, ngoại trừ dì giúp việc ra, trong phòng khách căn nhà lại ngồi mấy cô gái trẻ tuổi xa lạ, thấy bọn họ đi vào liền đứng từ trên ghế sofa lên, rồi rít chào hỏi: "Tần tiên sinh, Tần phu nhân."

Nhuế Tuyết Tinh nhìn qua trên mặt các cô gái, cuối cùng dừng ở trên người của Tần Duệ Dương. Tần An Nhiên học bộ dạng của cô, không nháy một cái nhìn chăm chăm Tần Duệ Dương, bị mẹ con hai "thương mến" nhìn chăm chăm như thế, Tần Duệ Dương lại cảm thấy có chút lúng túng xưa nay chưa từng có, che giấu sở lộ mũi một cái, nói: "Các cô ấy là thợ trang điểm và thợ mát xa."

"Tôi biết chứ." Nhuế Tuyết Tinh cũng không chớp mắt lấy một cái, vẫn vẻ mặt không biểu cảm gì: "Họ tới nơi này làm gì?"

"Hôm nay có một bữa tiệc cần em tham gia, các cô ấy tới chuẩn bị cho em."

"Sao trước đó anh không nói?" Nhuế Tuyết Tinh mắt hí lại, ánh mắt như kim đâm nhìn vào trên người Tần Duệ Dương, trong nháy mắt Tần Duệ Dương chỉ cảm thấy sau lưng chột có khí lạnh đánh tới, ngay cả Tần An Nhiên cũng ý thức cách xa anh hai bước, Tần Duệ Dương dờ khóc dờ cười nhìn Tần phu nhân, "Chỉ một bữa tiệc mà thôi, chúng ta đi góp mặt, ăn cơm xong sẽ trở lại, từ trước đến giờ đều như vậy, phải nói trước nữa sao?"

Nhuế Tuyết Tinh nghe được câu "từ trước đến giờ đều như vậy" kia thì không cần tiền khí lạnh đã thu hồi lại, thiếu chút nữa cô quên hình thức người địa cầu trao đổi, ở trong trí nhớ của chủ cũ, quả thật có rất nhiều tiệc đêm dạng này dạng kia, phụ nữ mặc quần áo không đủ che thân, đàn ông dạng chó hình người, bày ra nụ cười giả bộ, thật không biết tiệc đêm như vậy sẽ có cái gì đáng giá mà tham gia.

Chỉ là đó cũng là một phần cuộc sống của chủ cũ, cô đã đến như vậy rồi, cũng không có gì tốt mà cự tuyệt.

Tần Duệ Dương qua bên này, thợ mát xa bắt đầu gặp khó khăn, khi cô ấy bắt đầu thao dầu làm mát xa cho Tần phu nhân thì Tần phu nhân vẫn phối hợp, chỉ là khi cô ấy đang tẩy lông chết trên cơ thể, vốn Tần phu nhân rất phối hợp lại mang theo sát khí nhìn mình, thợ mát xa đang cầm công cụ bắt đầu run rẩy nói: "Tần phu nhân. Quá lâu rồi ngài không đi thẩm mỹ viện, tay chân có một chút lông, mặc dù không nhiều, nhưng dù sao ảnh hưởng đến mỹ quan. Đúng là có một chút đau, ngài có chịu đựng."

Làm sao Nhuế Tuyết Tinh sợ đau được, cô hí mắt lại, định nhắm hai mắt lại, mặc cho thợ trang điểm ở trên người cô bận việc.

Nửa giờ sau, rốt cuộc thợ mát xa xách theo một lòng đại công cáo thành, khi đi ra phòng ngủ thờ một hơi thật dài, gọi thợ trang điểm trong phòng khách: "Tối phiền cô."

Thợ trang điểm chờ lệnh nghe vậy lập tức đứng dậy, khi đi thoáng qua thợ mát xa, phát hiện ánh mắt đối phương có chút kỳ quái, cô lắc đầu một cái, lên tinh thần vào phòng ngủ, trong đầu còn đang suy nghĩ người có tiền quả nhiên là quá dờ dỗi, Tần tiên sinh Tần phu nhân để trống mấy trăm khu biệt thự khu nhà cấp cao không ở, thế nhưng tới chen chúc trong căn nhà này—— mặc dù cô không ăn không uống làm công việc cả đời cũng không nhất định mua được căn nhà này, đối với cô mà nói thì đơn giản là Tần phu nhân đang muốn trải nghiệm cuộc sống bình dân!

Vận may của thợ trang điểm không tệ, vừa vận dụng phải thời điểm Nhuế Tuyết Tinh không muốn gây khó khăn, cô ấy thuận lợi trang điểm cho cô, thay dạ phục giày cao gót, tóc dài cột lên một phần, giữ lại một phần phủ xuống trên vai, đeo lên dây chuyền và khuyên tai vừa lớn vừa nặng, khi Nhuế Tuyết Tinh thấy đôi tay thợ trang điểm cẩn thận mở hộp trang sức ra, sắc mặt càng đen hơn, chỉ khảm mấy viên đá sáng trông suốt mà thôi, không hề có tác dụng khác, không biết vì sao người địa cầu phải thích cái gì cũng tệ kia như vậy.

Thợ trang điểm lại bị cái nhìn của cô tay thiếu chút nữa run lên, bộ đồ trang sức kim cương này phải đắt hơn hai căn nhà thế này, quả nhiên Tần phu nhân mắt cao hơn đầu, lại vẫn nhìn không khá hơn. Chỉ là thợ trang điểm cũng phục vụ Tần phu nhân gần hai năm rồi, tự nhận là không sai biệt lắm có thể sờ tới chút mạch sống của cô, lúc này thấy Tần phu nhân không biểu cảm gì, nhỏ giọng giải thích: "Bộ đồ trang sức kim cương này cũng không có nhiều, đoạn thời gian trước phòng đầu giá Tô Phú Bi vừa lấy ra lập tức đưa tới một trận xôn xao, bao nhiêu phu nhân danh viện xắn tay áo lên muốn làm của riêng, không ngờ lại bị Tần tiên sinh đầu giá được, Tần phu nhân ngài đeo nó lên, sợ rằng tất cả phu nhân trên bữa tiệc đều sẽ ước ao ghen tị với ngài."

Nhuế Tuyết Tinh không thích dài dòng, cô còn băn khoăn Tần Duệ Dương nói đi sớm về sớm, thợ trang điểm như vậy không thể nghi ngờ là đang lãng phí thời gian của cô, mắt thấy trời cũng nhanh tối, cũng không biết ăn cơm trở lại có kịp xem tập một bắt đầu chiếu trên TV hay không. Nghĩ tới đây cô liền có chút gấp gáp, khoát tay áo, ý bảo thợ trang điểm làm việc. Thợ trang điểm như nhặt được thánh chỉ, vội vàng cẩn thận lấy đồ trang sức ra ngoài, theo thứ tự đeo vào trên người cô.

Làm xong toàn bộ Nhuế Tuyết Tinh đứng lên, liếc nhìn vào gương, người phụ nữ xa lạ bên trong làm cô suýt nữa nhận không ra, đánh từng tầng phấn lót một giống như kèm theo chức năng da trắng đẹp, màu mực đậm vẽ nhìn không ra con mắt, còn có môi đỏ mọng, trên tay trên chân cũng không buông tha, cũng son móng tay tinh xảo, hoàn mỹ từ đầu đến chân y hệt sách giáo khoa giải thích, mặc kệ trước đó nhìn có được hay không, chưa mang giày cao gót Nhuế Tuyết Tinh mang đôi cao mấy phân chỉ lộ ra ngón chân, tuy có bản năng của chủ cũ, trên tâm lý vẫn cảm thấy lưng ta lưng lau giống như một giây kế tiếp sẽ ngã xuống không hề có cảm giác an toàn, làm tâm trạng cô càng tồi tệ hơn.

Tâm trạng kém đến nỗi trình độ nhất định, sắc mặt Nhuế Tuyết Tinh cũng rất không tốt, nghiêm mặt, cằn lặt về cao quý lạnh lùng, đôi cha con Tần Duệ Dương cũng đã giày tây ăn mặc chỉnh tề ngồi ở phòng khách thấy cô đi từ phòng ngủ ra ngoài, trong mắt cũng thoáng kinh ngạc.

Xe chậm rãi lái về phí khách sạn tối chức bữa tiệc, Tần Duệ Dương tự mình lái xe, Nhuế Tuyết Tinh và Tần An Nhiên ngồi ở ghế phía sau, trong chốc

lát, đã đến nơi, nhân viên gác cửa đi lên mở cửa xe, Tấn An Nhiên xuống xe trước, Nhuế Tuyết Tinh phía sau bước chân ra, thiếu chút nữa đạp gãy gót giày, nhân viên gác cửa lặng yên không tiếng động lui về phía sau, có cảm giác may mắn sống sót, con tặc giặc của vị phu nhân này lại lớn như thế, thật mau là không giẫm ở trên chân anh ta, nếu không đầu ngón chân sẽ bị đạp gãy.

Nhuế Tuyết Tinh quên mình mang giày cao gót, chân vừa mới chạm đất, trong đầu cũng phản ứng kịp, thật vất vả mới khôi phục chút cảm xúc không tốt lại, Tấn An Nhiên kéo làn váy của cô, rồi sau đó lại đưa bàn tay mập mập nhỏ bé của mình luồn vào trong tay cô, non nớt nói: “Con dắt mẹ đi.” Cậu cũng nhìn ra đôi giày cao gót này làm mẹ cậu rất không vui.

Hai mẹ con cầm tay nhau đi chưa được hai bước, hai bàn tay to lớn từ sau đầu đưa tới ôm lấy eo của Nhuế Tuyết Tinh, kèm theo giọng nói ôn hòa từ tính của phái nam ân cần thăm hỏi: “Tuyết Tinh đã lâu rồi chưa mang giày cao gót nên mang không quen?”

Nhuế Tuyết Tinh không lên tiếng, nhưng cũng không cự tuyệt Tấn Duệ Dương đỡ, thức nhất mỗi ngày buổi tối Tấn Duệ Dương đều xoa bóp cho cô, tiếp xúc thân mật hơn cũng có, cô hoàn toàn không nghĩ gì khác, thứ hai có tay Tấn Duệ Dương bên cạnh để chống đỡ, rốt cuộc suy nghĩ, bất kỳ lúc nào cô cũng có thể sẽ ngã xuống kia biến mất, chỉ là nghĩ đến loại cảm giác an toàn không phải tự mình có kia, Nhuế Tuyết Tinh cũng không muốn nói chuyện nữa, cũng có thể là bởi vì không quen, cho tới bây giờ cô chưa từng có cảm giác dựa vào người khác.

Chỉ là có người ôm lấy, Nhuế Tuyết Tinh không sợ ngã nhào, đương nhiên cũng khôi phục bước đi như bay lúc trước, thời gian không còn sớm, cô sẽ không gấp gáp chỉ sợ thật sự không kịp xem tập một trên ti vi rồi. Cứ như vậy, Tấn An Nhiên bước chân ngắn cũng có chút không kịp, Nhuế Tuyết Tinh nhìn hai giày, rốt cuộc khom lưng một tay ôm lấy tiểu quý.

Bữa tiệc ở đại sảnh khách sạn, có thể nói chủ nhân bữa tiệc là nhà họ Tề có địa vị danh vọng sánh ngang với nhà họ Tần, hai đại gia tộc gần như một tay che trời, không ai phục ai.

Người thừa kế nhà họ Tề gọi là Tề Thiếu Dương, nhỏ hơn Tấn Duệ Dương hai ba tuổi, cho nên Tấn Duệ Dương đã sớm tiếp nhận vị trí gia chủ của ba anh, mà Tề Thiếu Dương vẫn còn ở vị trí người thừa kế, là bởi vì Tấn Duệ Dương kết hôn sinh con sớm, những người như bọn họ cảm thấy sinh ra người thừa kế tiếp theo rất quan trọng, nếu không chủ cũ cũng không thể vì sinh con trai mà một bước lên trời trở thành Tấn phu nhân, Tề Thiếu Dương chưa kết hôn, tất nhiên không có người thừa kế, vị trí gia chủ tạm thời trôi không được, nhưng mà ba anh ta coi trọng anh ta, phần lớn công việc trong gia tộc đều do anh ta xử lý, gia chủ chỉ là danh hiệu mà thôi, sớm muộn cũng vật vờ trong túi của họ, cho nên so với Tấn Duệ Dương, Tề Thiếu Dương cũng không kém gì.

Lễ đính hôn của “thái tử” có thực quyền đứng đầu trong gia tộc, khi thế cũng không thua hôn lễ của nhà già bình thường, người tới đều khom người cúi chào, nụ cười trên gương mặt của từng người đều như gió xuân, bọn họ tự mình đính hôn. Nhưng dù biểu hiện ra vui vẻ thế nào cũng đều kiềm chế lại, tuyệt rồi sẽ không vượt qua vai nam chính tối nay. Chuyện giọng khách át giọng chủ này, bọn họ không làm được cũng như không có lá fan làm, người duy nhất thật sự dám không chút kiêng kỵ biểu hiện ra bản thân nổi bật trong ngày Tề Thiếu Dương đính hôn, có lẽ chỉ có Tấn Duệ Dương, anh xuất hiện quả thật làm tất cả mọi người tại chỗ đều chú ý, trong lúc nhất thời lại bỏ quên nam chủ nhân.

Nhưng Tấn Duệ Dương cảm giác mình không cần ăn đòn như vậy, mặc dù anh không để Tề Thiếu Dương trong mắt, nhưng cũng sẽ không có ánh mắt giống ta, cố ý chọn người không được tự nhiên, loại chuyện vui đính hôn này, nên để lại trong trí nhớ cho những người trong cuộc, chỉ là nói đi phải nói lại, anh không chủ động muốn bị đánh, nhưng mọi người thích chú ý đến anh- người qua đường này hơn, anh cũng không còn biện pháp, anh cung kính không thể làm cho mắt của người ta dính trở về lại trên người nam chính được?

Quả thật Tấn Duệ Dương cũng không chủ động tìm cảm giác tồn tại, mặc dù sự xuất hiện của anh vốn làm cho không người nào có thể coi thường, quan trọng hơn là phương thức người một nhà hài hòa ra sân vào hôm nay, đã để cho mọi người ngoác mồm kinh ngạc, đã nói rồi đây Tấn tổng và Tấn phu nhân bất hòa, Tấn phu nhân không được mẹ chồng và chồng yêu thích, thậm chí ngay cả lời kéo con trai ruột cũng không được? Truyền lâu như vậy vốn mọi người đều tin lời đồn đại là thật, không phải là có người tung tin đồn nhảm chứ ----- lập tức có người nghĩ như vậy, lập tức lại lắc đầu, ban đầu cũng không phải vợ chồng như bọn họ chưa từng cùng xuất hiện trong những buổi tiệc xã giao này, ngược lại Tấn phu nhân hoàn toàn biểu hiện ra tràn đầy tình yêu với Tấn tiên sinh, vậy mà Tấn tổng không phản ứng chút nào, hiển nhiên là vợ chồng một đôi bằng mặt không bằng lòng, bà Tấn mẹ chồng Tấn phu nhân càng thêm không chút nào nể mặt cô, tới các phu nhân quan hệ thân thiết cũng không biết bà không thích con dâu này, thậm chí đều không cho cháu nội bảo bối tiếp xúc với con dâu quá nhiều, sợ bị lấy dính tặc xấu trên người cô!

Rõ ràng thấy tin đồn không hoàn toàn đúng nhưng không có lửa làm sao có khói, nhưng hôm nay Tấn tổng biểu hiện ra như thế hay là nói gia chủ nhà họ Tần chỉ làm bộ thôi? Nhưng mà mọi người lại lắc đầu, người thừa kế tiếp theo của nhà họ Tần nằm trong ngực Tấn phu nhân như thế, tay Tấn tổng lại vòng lên eo cô, nói là làm bộ, người nào tin tưởng?

Trong lúc nhất thời nhiệt tình nhiều chuyện của mọi người được đẩy lên cao, ngay cả phóng viên nhà họ Tề phá lệ cho phép tiến vào, trong lúc nhất thời cũng không để ý vai nam chính, hưng phấn nhìn người trước mặt vừa xuất hiện đã vững vàng chiếm đoạn ánh mắt của mọi người, nếu không phải trường hợp không đúng, thân phận đối phương cũng không cho phép anh ta buông tha, anh ta thật sự hận không thể xông lên trực tiếp cho lên ngay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Nhuệ Tuyết Tinh hoàn toàn không cảm thấy bị vây xem, chủ yếu là cô ở công ty đã thành thói quen, chỉ coi người địa cầu đều nhiệt tình thích chú ý đến người khác như thế, đại khái coi như là. Tương đối nhiệt tình? Mặc dù cô không thích loại nhiệt tình này, chỉ là ánh mắt dính vào trên người khác như thế, cô còn chưa đến mức độc tài không cho phép người ta nhìn.

Nhìn thì nhìn đi, cũng không mất miếng thịt nào. Nhuệ Tuyết Tinh thoải mái để họ nhìn, một bước vào đại sảnh bữa tiệc, tâm trạng cô cũng không tự giác thay đổi tốt hơn, bữa tiệc đính hôn của người thừa kế nhà họ Tề, địa chỉ có thể bố trí ở một nơi đồ sộ như thế này, chịu trách nhiệm chuẩn bị trái cây bánh ngọt cùng với các loại thức ăn ngon dĩ nhiên là đầu bếp cao cấp nhất của khách sạn, bữa tiệc giờ mới bắt đầu, khách mời quan trọng cũng lần lượt trình diện, nữ nhân viên phục vụ xinh đẹp, nam nhân viên phục vụ đẹp trai đi ngang qua ở đại sảnh bữa tiệc, từng món thức ăn ngon được bung lên từ trong phòng bếp, mùi thơm xông vào mũi, Nhuệ Tuyết Tinh vui vẻ nhìn Tần Duệ Dương, nghĩ thầm quả thật anh không lừa gạt mình, quả thật có thức ăn ngon.

Chỉ là, tuy có ăn ngon nhưng Tần Duệ Dương không nói cho cô biết muốn ăn đồ cũng không dễ dàng, mọi người tới tham gia bữa tiệc, không phải ai đều chỉ vì ăn mà đến giống như Nhuệ Tuyết Tinh, thật ra thì ăn chỉ là thứ yếu, vào hôm nay tăng thiện cảm với nhân vật chính trước mặt mới là quan trọng nhất, ngay cả người thừa kế nhà họ Tề cũng bị người theo đuổi không thôi, Tần Duệ Dương đã sớm ngồi vững vàng vị trí chủ nhà họ Tần vừa ra trận, đương nhiên mọi người sẽ càng không bỏ lỡ, đầu tiên là vai nam chính tới nay lên phát biểu đọc diễn văn, thật là vô cùng cảm ơn một nhà Tần tổng đều tới đây, về vang cho kẻ hèn này. . . nói linh tinh cả một tràng dài, mặc kệ thế nào Nhuệ Tuyết Tinh cũng nghe không hiểu, nhưng trí nhớ chủ cũ nói cho cô biết vào lúc này không thể như xe bị tuột xích, cho nên trước sau luôn ôm Tần An Nhiên đứng ở bên cạnh Tần Duệ Dương, cố gắng đè nén cảm giác không chịu được của mình. Tần Duệ Dương cười đến ôn hòa, một nhà ba người nhìn hết sức ấm áp.

Tề Thiếu Dương không muốn thấy bộ dạng bọn họ hạnh phúc như vậy, suy nghĩ một chút cũng có thể hiểu được kìm nén trong lòng anh ta, suy nghĩ một chút đi, vốn hôm nay mình mới là nhân vật chính, Tần Duệ Dương tính là gì? Cần gì phải ngay trong ngày vui của mình vừa xuất hiện đã giành nổi bật chứ? Có thể để người ta tổ chức lễ đính hôn tốt đẹp đã hay không! Dựa vào anh không để cho tôi tốt hơn, tôi cũng vậy, muốn cho anh cười không nổi, nụ cười trên mặt Tề Thiếu Dương thật tươi, sau khi chào hỏi xong thì chuyển đề tài: "Lúc này Hứa Tinh tiểu thư cũng đến, cũng không biết các người trùng hợp như thế, giống như đã hẹn trước, trước sau bước vào, nghĩ hẳn là duyên phận rồi."

Tề Thiếu Dương nói xong lời này, liền cười như không cười nhìn Nhuệ Tuyết Tinh, chờ phản ứng của cô, vị phu nhân này của Tần Duệ Dương thật sự tốt, có lẽ một đời lấy lòng cũng bị hủy phía ở trên đây rồi, từ trước đến giờ anh ta đều xem Tần Duệ Dương là đối thủ, đối với chuyện này cũng vô cùng lấy đó mà làm gương, cho nên không dám phớt lờ, chọn kỹ lựa khéo nhiều năm, cuối cùng hôm nay mới xác định trình độ gia thế của vị hôn thê cũng miễn cưỡng có thể xứng với nhà họ Tề anh ta, vì chính là không muốn giống như Tần Duệ Dương, cưới một phu nhân bị người làm thành trò cười.

Từ trước đến giờ tính tình của Tần phu nhân làm cho không người nào có thể nói gì được, lần trước cũng bởi vì chuyện Hứa Tinh, âm ỉ một trận không nói, sau đó chuyển ra khỏi biệt thự nhà họ Tần, lúc ban đầu anh ta sắp xếp nhân vật này cũng chỉ vì tìm cách ngăn chân Tần Duệ Dương, đáp lễ những chuyện anh đã làm với mình, lại không nghĩ rằng thu được hiệu quả đến vậy, cũng làm người ta vui mừng, coi như không thể làm Tần Duệ Dương rối loạn, làm buồn bực cũng tốt. Không biết hôm nay Tần phu nhân có thể mang đến cho mình vui mừng như thế nào đây. Tề Thiếu Dương cảm thấy rất là mong đợi.

Là người trong cuộc, Nhuệ Tuyết Tinh còn chưa phản ứng gì, quần chúng vây xem bên cạnh nghe rõ lời Tề Thiếu Dương nói, cùng nhau hít một hơi, Tề thiếu, đây là không mở bình thì làm sao biết trong bình có gì phải không, trong giới thượng lưu ai cũng không biết trước mặt Tần phu nhân không được nhắc đến tên Hứa Tinh này, mặc kệ là gì cô cũng lập tức trở mặt cho bạn xem. Nhất thời không khỏi lui về phía, cách xa một chút, không muốn làm người vô tội bị tổn thương.

Được mọi người vừa lo lắng lại vừa mong đợi, Nhuệ Tuyết Tinh lại không phản ứng chút nào, giống như thật sự không nghe thấy gì, điều này làm cho Tề Thiếu Dương cố ý dừng lại đợi cô phản ứng có chút xấu hổ, quả thực là xưa nay chưa từng thấy, chẳng lẽ anh ta nhìn lầm? Nhưng quả thật thư ký đã nói ngày đó Nhuệ Tuyết Tinh và Duệ Dương âm ỉ một trận, ngày hôm sau trở về nhà mẹ, sau đó mua nhà dọn nhà, tin tức thư ký báo cáo cho anh ta không thể nào sai được, như vậy thì người phụ nữ này có vấn đề ở chỗ nào? Ánh mắt Tề Thiếu Dương lóe lên, lần đầu nhìn thẳng vào người phụ nữ trong truyền thuyết này, trong lòng lại có mấy phần kinh ngạc, gương mặt Nhuệ Tuyết Tinh lạnh lùng, không hề giống làm bộ làm tịch như anh ta nghĩ, lại lạnh từ trong xương cốt đến bên ngoài —— chẳng lẽ trước kia người phụ nữ này đều giả bộ? Còn là lời đồn "tam nhân thành hổ"* của nhiều người đã làm cho hình tượng của cô hoàn toàn thay đổi sao?

(*tam nhân thành hổ: (Nghĩa đen) Ba người nói có cọp, thiên hạ cũng tin có cọp thật. (Nghĩa bóng) Một việc, dù cho sai lầm, nếu nhiều người cùng tin là như vậy thì cũng dễ khiến người ta đem bụng tin mà cho là phải. Một chân lý có chứng minh rõ ràng, mười phần chắc chắn, thì mới nên công nhận. Theo wiki)

Nhận thấy được ánh mắt tìm tòi nghiên cứu của đối phương, về mặt Nhuệ Tuyết Tinh không tốt liếc anh ta một cái, ngược lại không có cảm giác bị xúc phạm, mà là người này không nói lời nào lại gần ở trước mặt mình, làm trở ngại cô ăn cơm, quả thật không thể tha thứ!

Cùng lúc đó, Tần Duệ Dương cũng không dấu vết nhích lại gần trước mặt Nhuệ Tuyết Tinh, vừa vặn chặn lại tầm mắt Tề Thiếu Dương, cười như không cười nói: "Không biết vì sao Tề thiếu im lặng như vậy?"

Một ngày này Tề Thiếu Dương hai lần lâm vào tình cảnh lúng túng như vậy, chứng lúng túng sợ hãi cũng đều chạm phải, cả người đều rất không tốt, sắc mặt trong nháy mắt cứng ngắc, lấy lại tinh thần rất nhanh lại khôi phục tự nhiên, cười kéo vị hôn thê bên cạnh: "Dĩ nhiên là hâm mộ Tần tổng có vợ yêu con thông minh hạnh phúc mỹ mãn rồi, chỉ hy vọng ngày sau chúng tôi cũng có thể như thế."

Gần như trong giới cũng đều biết quan hệ giữa Tần Duệ Dương và Tần phu nhân không ra hồn, lời này của Tề Thiếu Dương rõ ràng có ý trào phúng mười phần, Tần Duệ Dương lại mặt không đổi sắc cười nói: "Nói thế thì Tần tôi cũng phải chúc mừng hai vị rồi."

"Chúc mừng chưa nói tới, có thể dính chút may mắn đã đủ hài lòng rồi." Không đạt tới hiệu quả như dự đoán, Tề Thiếu Dương càng không cam lòng, liếc người phụ nữ cách đó không xa, cười nói: "Tôi thấy hình như Hứa tiểu thư có chuyện gì đó với Tần tổng, nghe nói trước đó giao tình của hai vị."

Rất tốt?"

Dứt lời đôi mắt hoa đào xấu bụng nheo lại, quan sát nét mặt Nhuệ Tuyết Tinh, kết quả tất nhiên để anh ta thất vọng rồi.

Tần Duệ Dương vẫn bày ra vẻ mặt không thay đổi, cười đến như tắm gió xuân: "Không thể so với Tề thiếu, tôi lại nghe nói Hứa tiểu thư là "hồng nhan tri kỷ" của Tề thiếu."

Những người bên cạnh nghe được lại hưng hăng hít một hơi một lần nữa, phóng vèn bên kia đã run rẩy tay không ngừng, chân tướng là như vậy sao, Tề thiếu và Tần tổng đều "tình sâu như biển" với Hứa ảnh hậu, ở trường hợp công khai cũng không nhìn được tranh giành người tình, trời ạ, tin tức này nếu có thể viết ra nhất định có thể bán được hết, đúng rồi còn phải nói lại vị hôn thê kia của Tề thiếu trong nháy mắt sắc mặt biến thành màu đen, chắc chắn càng thêm xuất sắc!

Sắc mặt Tề Thiếu Dương cũng không thay đổi, vốn anh ta định dùng con cờ Hứa Tinh, cũng là tâm huyết dâng trào, mình chơi ngán, lại thấy bình thường cô ta luôn để lời nói yêu thương mình trên khoe miệng, liền thuận thế lợi dụng đồ vô dụng kia, để cô ta đi làm quen với Tần Duệ Dương, người quan hệ tốt với anh ta đương nhiên cũng biết Hứa Tinh quan hệ với anh ta trước, dù thế nào đi nữa anh ta cũng không muốn lửa gạt, Tần Duệ Dương có thể biết thì càng không ngoài ý muốn, chỉ là không ngờ Hứa Tinh cũng làm cho anh ta thay đổi cách nhìn, quả thật có ích, vì không ngừng cố gắng, tiếp tục chăm chọn Tần Duệ Dương, cho nên lần này anh ta mới cố ý phá lệ cho phép Hứa Tinh "con hát" không phù hợp tham gia bữa tiệc đính hôn của mình.

Chân chính khiến Tề Thiếu Dương mất hứng, không thể tiếp tục chăm chọc Tần Duệ Dương, ngược lại bị anh ta nói trò về, trong lòng anh ta không vui, không chút nghĩ ngợi bật thốt lên: "Loại tin đồn này không ngờ Tần tổng cũng nghe nói, xem ra thường ngày rất có hứng thú với những chuyện kia."

"Không được so với Tề thiếu."

Lúc này sắc mặt Tề Thiếu Dương mới hoàn toàn đen lại, dù sao chuyện "tin đồn" là chính bản thân anh ta mở miệng trước, hiện tại chăm chọc Tần Duệ Dương nhiều chuyện, cũng không phải là ngay cả anh ta cũng chăm chọc chính mình sao. Tề Thiếu Dương thấy tình thế không được, hôm nay anh ta không ở trạng thái tốt, cho nên mới bai hoàn toàn dưới tay Tần Duệ Dương, vì vậy cũng không dây dưa, miễn chào hỏi đôi câu, rồi cuộc rời khỏi chỗ đó.

Nhưng mà Nhuệ Tuyết Tinh vẫn không thể nào ăn được thức ăn ngon, Tề Thiếu Dương đi, phía sau còn có vô số Thiếu Dương đứng xếp hàng chờ chào hỏi Tần Duệ Dương, cố làm Tần phu nhân danh chính ngôn thuận, dĩ nhiên không đi được ---- đây là Tần Duệ Dương nói, chỉ là hiển nhiên Nhuệ Tuyết Tinh không có tính nhẫn nại tốt như vậy, tuy cô không cso mắt nhìn sắc mặt, chung đụng lâu như vậy lại rất hiểu tính tình Tần Duệ Dương thấy anh không đề ý đến đám người phía sau rồi cuộc kiên nhẫn đã hết, ở bên tai Tần Duệ Dương nói một câu, liền chuẩn bị đề tiêu quý xuống, lúc này Tần Duệ Dương mới cho đi, chỉ là kéo Nhuệ Tuyết Tinh dặn dò: "Tuyết Tinh, em mang theo An Nhiên, nó đi theo anh sợ là không ăn được thức gì."

Nhuệ Tuyết Tinh thấy ngay cả ba cậu bé cũng không muốn đề tiêu quý đáng thương, rồi cuộc lòng từ bi một lần, kéo cậu bé và bản thân cùng đi ăn csi gì đó, chủ yếu là đại sảnh bữa tiệc quá nhiều thức ăn, một mình cái bụng cô cũng không ăn hết, nên cũng không sợ tiêu quý này tranh với cô. Sau khi hai mẹ con đi, người đàn ông trung niên đang thiết lập mối quan hệ với Tần Duệ Dương cười đến vô cùng vui mừng, "Tần Tổng tuổi trẻ tài cao, lại có vợ yêu con đẹp như thế, thật làm cho người ta hâm mộ."

Đang ngồi ở trên sofa vui vẻ hưởng thụ thức ăn ngon, Nhuệ Tuyết Tinh bỗng nhiên cảm giác ánh sáng trên đỉnh đầu bị che kín, cô ngẩng đầu theo bản năng, nhìn thấy một người trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của người đó nở nụ cười, hơi không vui, im lặng không lên tiếng nhìn chằm chằm đối phương hai giây, thấy cô ta im lặng, liền cúi đầu tiếp tục ăn thức ăn của mình.

Hứa Tinh: "....."

Nụ cười trên mặt ảnh hậu không thay đổi, trong lòng cũng đang chửi mẹ nó, mẹ kiếp cô theo lẽ thường xuất chiêu một lần sẽ chết sao! Cô ta là ảnh hậu cũng không chịu nổi cảnh tượng coi thường xấu hổ như vậy, nhất là xung quanh truyền đến các loại tiếng chê cười không khách khí.

Lúc này những quý phu nhân này đều ở bên cạnh ngắm nhìn, họ vẫn không quen với Nhuệ Tuyết Tinh, lúc ban đầu khi cô trở thành Tần phu nhân cũng có người nghĩ tới có muốn qua lại thân thiết hay không, nhưng cô thật sự không coi là gì, rồi sau đó lại thấy được thái độ của mẹ Tần tổng với cô, liền biết có qua lại thân thiết với cô cũng không sao, chẳng có một chút đáng về của một quý phu nhân, ngược lại Nhuệ Tuyết Tinh cũng không tham gia vào nhóm người nịnh bợ phu nhân, giống như nhà giàu mới nổi..., nhưng mà bản thân Nhuệ Tuyết Tinh lại xem thường họ, làm cô liên tục bị người trong giới thượng lưu chê cười, chuyện này sau đó cũng tiện nghi cho Nhuệ Tuyết Tinh, không cần thay cô ấy ứng phó những người không liên quan.

Những quý phu nhân này đều luôn gió theo chiều nào thì ngã về chiều đấy, hôm nay nhìn thấy Nhuệ Tuyết Tinh và Tần Duệ Dương cùng xuất hiện, hơn nữa nhìn dáng vẻ anh yêu thương bà xã, lúc trước có nghe tin đồn nói Tần phu nhân vào tổng bộ tập đoàn Tần thị làm việc, họ suy nghĩ một hai liền biết thủ đoạn, Tần phu nhân kinh người, đã lung lạc được Tần tổng, cũng nhìn cô với cặp mắt khác xưa, người có mặt nhìn ra được bộ đồ trang sức hôm nay cô mang, trước đó vài ngày đã xuất hiện ở phòng đấu giá Tô Phú Bì, chỉ là vẫn chưa công khai bán đấu giá đã bị người vượt lên trước mua mất, trước đó họ vẫn còn đang đoán là ai đưa ra số tiền lớn như vậy, nhìn thấy Tần phu nhân đeo ở trên người, liền rõ ràng rồi, có thể thấy được Tần tổng hết sức đề ý bà xã, nếu không tội gì tốn công tốn sức mua bộ đồ trang sức này cho cô?

Các quý phu nhân biết hôm nay có thể kết bạn với Tần phu nhân, chỉ là ngại vì hôm nay sắc mặt cô vô cùng không tốt, tản ra hơi thở người lạ chó tiền vào, họ lại không biết tính tình Tần phu nhân, chỉ sợ tùy tiện đi qua, không tốt khôn nói, ngược lại bị chêm một trận, vậy thì được không bù nổi mất. Khi mọi người ngồi ở chỗ này ngắm nhìn, cũng có người không sợ chết giành trước, thật xa nhìn thấy Hứa Tinh đi thẳng về phía Nhuệ Tuyết Tinh các quý phu nhân đều nổi tâm tư lên xem kịch vui, quả nhiên là trông thấy cô ta bị Tần phu nhân không chút khách khí gạt sang một bên, còn không bằng không khí, đều không khách khí cười ra tiếng, bày ra gương mặt hồ ly tình, chỉ biết quyền rũ đàn ông, bên ngoài còn xưng cô ta là nữ thần, nếu biết đáng về phóng đảng của cô ta ở trên giường đàn ông, không biết còn sùng bái được nữa hay không!

Đàn ông có tiền đều lăng nhăng, chính mình không tìm được kiếm, có lúc trường hợp xã giao cũng không tránh được gặp dịp thì chơi, những chuyện này

các quý phu nhân đều kinh nghiệm hơn hồ ly tinh chuyên mê hoặc đàn ông, ông xã các cô đều thích chơi nữ minh tinh như Hứa Tinh, xinh đẹp là một chuyện, chủ yếu là danh tiếng của các cô ta, có thể ngồi trên người các cô ta không phải bọn họ đều nở mày nở mặt sao? Nữ minh tinh càng có danh tiếng, đại biểu mặt mũi của bọn họ càng lớn. Tấn phu nhân không khách khí làm về mặt hồ ly trước mặt mọi người như vậy, làm các quý phu nhân thờ ơ một hồi.

Hứa Tinh hít một hơi, ở trong lòng tự nói với mình phải bình tĩnh, không thể sợ, mặc dù bên ngoài đưa tin cô ngay cả bữa tiệc của Tề thiếu cũng có thể tham gia, có thể lấy được sự tán thành của nhà giàu có như Tề thiếu đã là thành công đánh vào giới thượng lưu, là đại biểu cuộc sống thăng tiến, nhưng chỉ có chính cô ta biết, Tề thiếu phá lệ cho cô ta tham gia bữa tiệc hôm nay là vì cái gì, nếu cô ta không thể làm cho anh ta hài lòng, ngày mai bản thân có thể trở thành chuyện cười cho nhân dân cả nước, giống như nữ minh tinh khác đi từ từ trên thảm đỏ, cô ta không đi đường thường mà dựa vào tham gia những bữa tiệc của giới thượng lưu, kết quả bởi vì không có thiệp mời bị bảo vệ không chút khách khí đuổi ra ngoài trở thành chuyện cười, cô ta không cần nghĩ cũng đoán được.

Hứa Tinh điều chỉnh trạng thái tâm lý, nở nụ cười hoàn mỹ một lần nữa, giọng nói thanh nhã, dịu dàng nói: “Tấn phu nhân, tôi có thể ngồi xuống không?”

“Tự tiện” Nhuế Tuyết Tinh cho là cô ta thật sự muốn tìm một vị trí mà thôi, cũng không bị ảnh hưởng, tiếp tục ăn thức ăn ngon.

Nhưng Hứa Tinh ở đối diện không ngồi xuống, mà là về mặt biến sắc, nhất thời về mặt uất ức nhìn Nhuế Tuyết Tinh, trong đôi mắt cũng bắt đầu có nước, sương mù nhìn Nhuế Tuyết Tinh. ... Quả thật cũng không hổ danh là ảnh hậu, đối với hành động của cô, cô ta cũng không bị ảnh hưởng chút nào, xúc động nói: “Tấn phu nhân, không phải ngài vẫn còn giận tôi chứ? Thật xin lỗi, nhưng tôi và Tấn tổng thật sự không có quan hệ gì, ngài không cần lo lắng cho tôi, Tấn tổng yêu ngài như vậy, anh ấy sẽ không bởi vì sự tồn tại của tôi mà làm gì với ngài...”

Nhuế Tuyết Tinh cảm giác mình cần phải lễ phép, dù sao người này cũng coi như là người quen khó có được của cô trên địa cầu --- Mà gặp qua hai lần hay là ba lần nhỉ? Cho nên đang lúc cô ta nói chuyện, Nhuế Tuyết Tinh ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Tinh nói khóc liền khóc hoàn toàn im lặng, khi đối phương có ý dừng lại đợi cô phản ứng, cuối cùng cô cũng mở miệng: “Cho nên cô muốn nói gì?”

Hứa Tinh bị ghen một chút, Tấn phu nhân lại trực tiếp như vậy? Trong lòng thấp thỏm lại có chút vui mừng, chẳng lẽ Tấn phu nhân bị cô ta chọc giận rồi? Vì vậy tính toán không ngừng cố gắng, cũng liều mạng, ảnh hậu một bó tuổi làm ra vẻ mặt ngượng ngùng, gấp ngừng nói: “Tôi... Tôi chỉ muốn sống ở bên cạnh Tấn tổng, không cần làm gì, nhìn từ xa là được”

Ai ngờ Nhuế Tuyết Tinh lại nằm ngoài dự đoán của cô ta một lần nữa, không! Quả thật làm cô ta đối phó không kịp.

Bởi vì động tác của Nhuế Tuyết Tinh quá nhanh, Hứa Tinh chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ngoắc ngoắc Tấn Duệ Dương cách đó không xa, một giây kế tiếp Tấn Duệ Dương lập tức đi tới, nhìn cũng không nhìn Hứa Tinh một cái, chỉ hỏi Nhuế Tuyết Tinh: “Sao vậy?”

“

“Cô ấy muốn ngồi ở bên cạnh anh, nhìn anh... Anh mang người đi đi, ảnh hưởng tôi ăn cơm.”

Nhất thời Tấn Duệ Dương ngạc nhiên, lúc này tiểu quý bị đại nhân Nhuế Tuyết Tinh dạy bảo không cho phép chen miệng, cho nên ngoan ngoãn vùi đầu ăn cơm, Tấn An Nhiên ngẩng đầu lên hết sức chăm chú gật đầu: “Con làm chứng, quả thật cô ta nói như vậy.”

Hứa Tinh càng ngạc nhiên hơn Tấn Duệ Dương, quả thật cô ta bị Tấn phu nhân đánh bại rồi, rất muốn níu lấy cổ áo của cô hỏi rốt cuộc có phải là phụ nữ hay không, cô ta ra oai thế nhưng cũng không giận dữ, vậy sao trước kia dễ dàng bị cô ta khích bác như vậy! Thậm chí Hứa Tinh có chút uất ức, dĩ nhiên càng muốn chửi mình, lần trước ở nhà hàng đã từng quen biết với Tấn phu nhân, cũng đã biết cô không đi đường thường, mình lại có thể hy vọng xa vời lúc này cô bình thường một chút, vì vậy kế hoạch bị đánh trở tay không kịp rồi

Hứa Tinh tràn đầy buồn bã gần như đều muốn tràn ra ngoài, chống lại con người cười như không cười của Tấn Duệ Dương, vẫn còn chưa nhắm mắt, tiếp tục đọc thuộc lời thoại: “Tấn tổng, em hiểu biết rõ trong lòng anh không có em, em tự biết rõ, càng khoogn muốn ảnh hưởng đến tình cảm của hai người, chỉ là em cũng không còn biện pháp nào...” Nói xong nước mắt từ trong đôi mắt xinh đẹp chảy xuống, thật sự là vừa thấy đã thương.

Sắc mặt Tấn Duệ Dương không thay đổi, trong mắt mang theo ý cảnh cáo nhìn cô ta, thân nhiên nói: “Hứa Tinh tiểu thư nói lời này với tôi là không thích hợp rồi? Dù sao Tề”

Lời còn chưa nói hết, nam nữ chính của bữa tiệc đã tới đây mời rượu, vừa vặn cắt đứt tình trạng lúng túng, Hứa Tinh tiến lùi không được, thấy bọn họ cũng giờ lên ly, Nhuế Tuyết Tinh cũng không thể không cầm ly rượu lên, Hứa Tinh thấy hai đôi nam nữ bọn họ vui vẻ hòa thuận uống rượu, ở một bên làm một dáng vẻ mặt mát, cuối cùng giống như chạy chốn rồi đi.

Một màn này rơi vào trong mắt phóng viên thì càng kích động, xem ra quả thật Tề thiếu như lời Tấn tổng từng nói, rất hứng thú với Hứa ảnh hậu, có chút không thể nói, không đúng vậy sẽ không trong trường hợp cô ta lúng túng mà ra tay cứu giúp, Tề Thiếu Dương liền tiếp kính Nhuế Tuyết Tinh ba chén rượu, cũng bị phóng viên làm thành Tề thiếu đang bắt bình dùm người tình, ai bảo lúc này Tấn phu nhân không cho Hứa ảnh hậu thể diện. Hôm nay một màn này thật sự là đáng yêu. Phóng viên chỉ hận mình không thể mang máy quay phim và điện thoại di động đi vào, nếu không len lén chụp được, hình này đủ một mình anh ta vui mừng một năm!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34

Nhuế Tuyết Tinh không biết từ lượng của chủ cũ lại kém như vậy —— được rồi, thật ra thì cô không ngờ rượu cũng sẽ say, bởi vì thấy những người khác uống đến rất tự nhiên, phản ứng gì cũng không có, cô chỉ thấy người địa chủ có khẩu vị đặc biệt, thích thứ thức uống có mùi cỏ quải này, không ngờ rằng vài ly rượu xuống bụng, cô chợt bắt đầu không bình thường.

Nóng Nóng quá.

Nhuế Tuyết Tinh chỉ cảm thấy có một đốm lửa từ trong lòng nổi lên, dưới lòng bàn chân, sợi tóc cũng muốn cháy rồi, nóng sẽ phải hạ nhiệt độ xuống, muốn uống nước, uống nước đá, theo bản năng cô cảm giác chất lỏng trong ly mình có cái gì không đúng, thuận tay cầm lấy ly trong tay Tấn Duệ Dương, một hộp uống cạn, người đàn ông đang mời rượu vui vẻ cười nói: "Tân phu nhân và Tấn tổng thật là phu thê tình thâm, nếu Tân phu nhân một hơi uống cạn, tôi cũng sẽ không khách khí nữa." Dứt lời cũng uống hết rượu trong ly.

Ánh mắt Tấn Duệ Dương lại lóe lóe, trong lòng biết không tốt, không để lại dấu vết đưa tay ôm eo của Nhuế Tuyết Tinh, Nhuế Tuyết Tinh đang nóng, hơi thở lửa nóng của anh đưa tới, đang cảm giác không kiên nhẫn, liền đưa tay hất ra, trong đáy mắt người đàn ông đối diện thoáng qua kinh ngạc, sau đó lại cảm thấy lúng túng, nghĩ thầm mới vừa nãy bản thân thật sự không có ánh mắt, rõ ràng Tân phu nhân đang mâu thuẫn với Tấn tổng, chính mình một lát đi lại gần chẳng phải là gây chuyện sao? Vội vàng tìm một lý do rời đi.

Nhuế Tuyết Tinh uống xong rượu trong ly Tấn Duệ Dương, cảm giác cơn khát khó hiểu lúc nãy lại bùng lên, sau đó lại càng nóng, liền cầm lấy ly nước trái cây trong tay mà Tấn An Nhiên đang chuẩn bị uống, sáng khoái uống một hơi cạn sạch lần nữa, rốt cuộc thoải mái một chút.

Tấn Duệ Dương xác định cô thật sự say, cũng không dài dòng, tiện tay kêu người quen giúp một tay nói lời xin lỗi với chủ nhân bữa tiệc, rồi mạnh mẽ kéo Nhuế Tuyết Tinh, một tay khác dắt Tấn An Nhiên, đi ra khỏi đại sảnh bữa tiệc. Nhân viên gác cửa rất có ánh mắt tới trợ giúp, chỉ là Tấn Duệ Dương tránh ra không cho cậu ta đụng vào Nhuế Tuyết Tinh, nhân viên gác cửa cũng không ngoài ý muốn, hơn nữa cung kính hỏi: "Có gì cần giúp một tay không, thưa tiên sinh?"

Tấn Duệ Dương đưa chìa khóa xe cho đối phương, nói bằng số xe, lại nói: "Đây là thiệp mời của chúng tôi, đi ra cửa lấy giùm áo choàng của vợ tôi ra đây, cảm ơn."

"Không khách khí." Nhân viên gác cửa nhận đồ, vội vã đi ra ngoài, chờ Tấn Duệ Dương đỡ Nhuế Tuyết Tinh vô cùng không phối hợp ra khỏi đại sảnh, đối phương đã lái xe tới, ân cần mở cửa xe: "Mời, Tấn tổng."

Tấn Duệ Dương không để người khác động tay, tự mình đưa Tân phu nhân vào bên trong xe, Nhuế Tuyết Tinh kêu nóng, ầm ĩ muốn đi ra ngoài, Tấn An Nhiên linh hoạt bò vào ghế lái phụ, mở điều hòa, bật đèn thấp nhất, Nhuế Tuyết Tinh lập tức cảm giác có gió lạnh thổi qua, rốt cuộc dễ chịu, lúc này mới yên tâm nằm ở trên ghế ngồi, Tấn Duệ Dương nhìn con trai một cái, mỉm cười, tự mình đóng kỹ cửa xe, còn chưa trở lại ghế lái, Tấn An Nhiên đã thuận thực móc ví tiền của anh ra, rút một xấp tiền mặt từ bên trong ra, đưa cho nhân viên phục vụ vẫn đang đứng một bên mỉm cười, non nớt nói: "Cảm ơn."

Hai tay nhân viên gác cửa nhận lấy, trong đầu vui mừng, chống lại cơn ngaoi trong suốt của đứa bé, cũng không khỏi thay đổi nụ cười công thức hóa, chân thành nói: "Đi thông thả, đi đường cẩn thận."

Nhuế Tuyết Tinh ở trong xe coi như an phận, lúc xuống xe lại bắt đầu không phối hợp, rất vất vả Tấn Duệ Dương mới đỡ cô về đến nhà, đã mệt mỏi chảy một thân mồ hôi, trong nhà không mời giúp việc, bởi vì bây giờ Nhuế Tuyết Tinh nói rất không thích người xa lạ xâm nhập vào địa bàn của mình —— Vốn nói là lãnh địa, Tấn Duệ Dương đổi thành địa bàn, là cảm thấy lời của đối phương có ẩn chứa ý gì đó. Thật may Nhuế Tuyết Tinh ở nhà, nghe tiếng động, đi từ trong phòng ra, hiểu rõ chị cả mình ở trên bữa tiệc uống say, cũng không nói gì nhiều: "Anh về anh chăm sóc chị, em mang An Nhiên đi tắm rồi ngủ."

Tấn Duệ Dương thờ phào nhẹ nhõm, một Tân phu nhân anh đã không chăm sóc nổi rồi: "Làm phiền em."

"Có gì chứ, em sẽ giúp An Nhiên tìm bộ áo ngủ, trước lúc cháu nó ngủ sẽ pha ly sữa tươi cho nó, những thứ khác chính cháu nó đều biết làm đấy."

Tấn Duệ Dương gật đầu, nhìn di nhỏ cầm tay con trai biết vâng lời lên lầu, trong lòng cũng không thể không tự hào, để con trai tránh xa cung chiêu của mẹ, đi theo bà xã ra ngoài ở, nhìn trước mắt cũng cho thấy anh quyết định đúng đắn thế nào, lúc này mới bao lâu, con trai đã trở nên độc lập, chẳng những có thể chăm sóc mình, còn có thể chăm sóc người khác. Chỉ là nhìn Tân phu nhân như con sâu nằm sấp trên vai mình, Tấn Duệ Dương cảm thấy có chút nhứt đầu.

Tắm cho Tân phu nhân cũng không phải chuyện phiền toái, dù sao cơ thể của bà xã mình đã xem hết rồi. Nhuế Tuyết Tinh cảm thấy nóng, hận không được cởi sạch quần áo của mình, uống say, cô ở trước mặt Tấn Duệ Dương không hề có tính tự giác, thật ra thì cô hoàn toàn không ngờ bên cạnh mình còn có loại "sinh vật" mạnh mẽ thế này, thoải mái nằm ở trong bồn tắm liền không nghĩ tới Tấn Duệ Dương từ hưởng thụ biến thành nhứt đầu, bồn tắm là hai người, vốn anh cũng định tắm, không ngờ ý thức "lãnh địa" của Nhuế Tuyết Tinh quá mạnh mẽ, không cho anh đi vào nửa bước, mình lại không chịu nổi, sức lực của Tân phu nhân quá lớn, anh thật sự không làm gì được cô.

Tấn Duệ Dương dứt khoát tắm một cái, sau khi tắm xong cũng chỉ quấn một tấm khăn tắm bên hông, cứng rắn lời Tân phu nhân từ trong nước ra ngoài, lại thuận tay rút tấm khăn tắm đắp ở trên người cô, rồi bế ngang cô lên.

Khi Nhuế Tuyết Tinh đang độ sức với khăn tắm, Tấn Duệ Dương không để ý, hai ba lần đã tháo khăn tắm ra, ném xuống đất, Tấn Duệ Dương kêu lên,

nên khăn tắm bị cô kéo rách, nhũu mảy, có chút tâm tư muốn che lại nhưng sức lực của bà xã còn lớn hơn mình, có thể vui vẻ chơi đùa hay không.

Thật may là chạy tới bên giường rồi, trước khi Tần phu nhân công kích mình, Tần Duệ Dương đặt cô lên giường trước, sau đó được tay Nhuế Tuyết Tinh bắt đầu lôi kéo, Tần Duệ Dương liền nhào vào trên người cô, khăn tắm cũng rớt, hai người không có chương ngại chút nào tiếp xúc, cổ tình khi anh sờ tới sờ lui trên làn da của Nhuế Tuyết Tinh, mặc dù không có quy tắc gì, nhưng đối với đàn ông đã rất lâu không ăn thịt mà nói, quá khảo nghiệm định lực rồi.

Dĩ nhiên Tần Duệ Dương không cảm thấy mình phải có định lực gì với bà xã, mặc cho cô sờ liên tục, cực kỳ phối hợp, gần như để cô sờ khắp toàn thân, Nhuế Tuyết Tinh chơi rất vui, sẽ không để ý anh như vậy với bản thân, dù sao anh tới tôi đi, cô là một người rất công bằng hơn nữa phân rõ phải trái, mãi mê chơi đùa lập tức sinh ra phản ứng, cô cũng không biết chuyện gì đang xảy ra cảm thấy thoải mái, cảm thấy quá sâu, nhưng có lúc lại cảm thấy không đủ, nói tóm lại là cô chưa từng trải qua thế này.

Nhuế Tuyết Tinh chơi nghiện, sau khi Tần Duệ Dương kết thúc chuẩn bị ôm cô đi tắm một cái, bởi vì quá mức đột nhiên, nếu như Tần phu nhân nhiệt tình đáp lại, anh ngay cả bao cũng không kịp mang, trực tiếp xông vào, hiện tại hai người một thân mồ hôi, phải tắm rửa một chút. Nhưng mà còn chưa dậy, đã bị Nhuế Tuyết Tinh một tay chặn lại, cô nhào lên trên người anh, học theo động tác anh vừa mới làm.

Trong nháy mắt Tần Duệ Dương có phản ứng, mặc dù mới vừa phát tiết qua một lần. Thường ngày Tần Duệ Dương cũng không luống cuống như thế này, anh làm chuyện như vậy cho tới bây giờ đều làm các biện pháp đầy đủ, lần đầu tiên với Tần phu nhân là bị tính kế, anh bị thuyền lật trong mương, lúc ấy không cảm giác chút nào, nếu không phải sau đó xem lại video, anh cũng không tin chắc Nhuế Tuyết Tinh chỉ một lần đã mang thai đứa bé của anh, anh không có chút tình cảm nào với cô, càng không nghĩ lại xảy ra tiếp xúc một lần nữa, rồi sau đó lại thỉnh thoảng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng cũng mang bao, hôm nay lần đầu phát hiện cảm giác tiếp xúc thân mật khi không trở ngại lại mất hồn như thế.

Tần phu nhân biểu hiện như thế, Tần Duệ Dương cũng không khách khí, lật người một tay ép chặt cô, theo urot át trước đó tiến vào Nhuế Tuyết Tinh cảm giác trời đất quay cuồng, dưới dự kích thích như vậy lại trong nháy mắt tỉnh táo, cô mở mắt ra, đèn trên trần đều xoay tròn, người trên người cũng lúc rõ ràng lúc mơ hồ, cả người cô cũng đung đưa theo, sau đó mất đi ý thức.

Khi Nhuế Tuyết Tinh tỉnh lại, người trong nhà đã đi làm đi học hết rồi, di giúp việc đã được dặn dò qua, có ý chờ Nhuế Tuyết Tinh tỉnh hỏi cô muốn ăn gì, tạm thời làm mới, ánh mắt Nhuế Tuyết Tinh sáng lên, nói một chuỗi tên đồ ăn, di vừa định nói “có phải bữa sáng phong phú rồi không”, lại nghĩ ông chủ đi có ý dặn dò phu nhân muốn ăn cái gì đều phải làm cho cô ấy, di nhin, gật đầu một cái, trở về phòng bếp.

Trong phòng làm việc của Tần Duệ Dương, trợ lý làm hết phận sự báo cáo công việc, thế nhưng anh lại có chút mất hồn, nghĩ thầm không biết Tần phu nhân tỉnh chưa, nhìn thấy một thân bữa bãi, có phải muốn trở mặt với mình không, chỉ là từ trước đến giờ tính khí khi cô ăn no cơm cũng không tệ, hi vọng tay nghề của di giúp việc có thể làm cho cô hài lòng. Nghĩ như vậy, Tần Duệ Dương lại tập trung tinh thần bắt đầu công việc một lần nữa, thư ký lại đi vào, khi xin anh ký tên lên văn kiện, thuận tiện nói ra một câu: “Tần tổng, quản lý Nhuế vừa mới tới công ty.” Thư ký nghĩ Tần tổng bảo mình hỗ trợ cho phu nhân cũng chính là quản lý Nhuế đi bộ phận nhân sự hợp, người đứng đầu chưa tới dù sao phía dưới bộ phận nhân sự cũng phải có sắp xếp, nghĩ thầm có phải hôm nay quản lý Nhuế sẽ không tới đi làm hay không, mới vừa thấy cô tới đây, vẫn có chút kinh ngạc.

Tần Duệ Dươn cũng thật sự kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn thư ký: “Tới lúc nào?”

“Mười phút trước.”

Tần Duệ Dương đóng văn kiện lại, giao cho thư ký: “Được rồi.” Minh cũng đứng lên, sau khi thư ký đi ra khỏi phòng làm việc cũng đi ra khỏi, hôm nay Tần phu nhân không nghỉ ngơi lại tới công ty, không biết có phải muốn tính sổ với mình không.

Thật ra thì Tần Duệ Dương suy nghĩ nhiều quá, tối qua phần lớn thời gian Nhuế Tuyết Tinh vẫn có ý thức, nhớ mình rất vui vẻ, niềm vui tràn trề sau khi vận động xong, ngủ một giấc tỉnh lại có thể ăn được nhiều thức ăn ngon như vậy, hiện tại cả người cũng nở ra bong bóng màu hồng, tâm tình rất dễ chịu, về phần những phản ứng không tốt kia, giống như tê chân lưng đau bắp đùi đau... cô chỉ cảm thấy cơ thể này có chút yếu ớt, sau này vẫn còn phải tăng cường rèn luyện, giống như Tần Duệ Dương vậy, dù sao cô nhớ rõ anh là người ra sức, cũng có thể theo lẽ thường đứng lên đi làm, mình cũng không thể quá yếu.

Vì vậy Tần Duệ Dương vào phòng làm việc của Nhuế Tuyết Tinh, liền nhìn thấy cô tươi cười xưa nay chưa từng thấy với mình, quen đáng về lạnh lùng của Tần phu nhân, hiếm thấy cười như hoa như thế, Tần Duệ Dương chỉ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhìn nụ cười đó mấy giây, mới quan tâm nói: “Anh nghe thư ký nói em tới làm rồi, cơ thể không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Tần Duệ Dương nhìn chằm chằm vào cô hai giây, mình nhận lỗi: “Xin lỗi, tối hôm qua anh quá....”

Nhuế Tuyết Tinh cắt đứt lời anh nói, rất thành thực, nói: “Không có việc gì, là tôi quá vô dụng, về sau sẽ rèn luyện thêm.”

Thiếu chút nữa Tần Duệ Dương cảm giác lỗ tai mình có vấn đề rồi, lộ ra vẻ kinh ngạc hiếm thấy, quan sát Tần phu nhân thật lâu, rốt cuộc xác định cô không phải đang nói giỡn với mình, cho nên cô nói rèn luyện, là ám chỉ ý mình không ngừng cố gắng? Tần Duệ Dương bỗng cảm thấy thế giới rực rỡ rồi, từ đó trải qua mỗi ngày không biết xấu hổ không nóng nảy ăn thịt mỗi ngày, quả thật như Tần phu nhân cam kết như vậy, có kiên trì rèn luyện, không yếu ớt cần thiết trong khi vợ chồng vận động, cũng không để cho một mình anh ra sức, thường xuyên chiếm vị trí chủ đạo, cũng ném thử các loại tư thế khác, và lại đối với việc anh không mang bao cũng không có ý kiến, những ngày tháng hàng đêm vui vẻ sau này trôi qua thật nhanh.

Cuộc sống vợ chồng hài hòa, tình cảm tự nhiên cũng càng ngày càng tốt lên, Tần Duệ Dương chưa bao giờ nghĩ tới mình yêu người nào, lại lần đầu sinh ra ý muốn độc chiếm người vợ này, hôm đó ở bữa tiệc cô suýt chút nữa bị nhân viên gác cửa đụng phải theo bản năng anh cảm thấy không vui cũng không làm anh bình tĩnh, càng về sau càng tệ hại hơn, khi ngày cả được công ty cử đi đào tạo không được nhìn thấy cô nhiều hơn một chút, đều cảm

thấy không thể chịu được.

Nhân viên được cử đi đào tạo là người của phòng nhân sự, nói cách khác mỗi đám nhân viên mới đi vào công ty người được tiếp xúc đầu tiên chính là Tấn phu nhân. Sau khi Tấn Duệ Dương trở về phòng làm việc của mình thì làm một quyết định, mấy ngày sau, tập đoàn ra điều lệnh mới, nguyên trợ lý tổng giám đốc làm việc xuất sắc, được điều đi thị trường hải ngoại làm giám đốc, cái này không ngoài ý muốn, mọi người cũng biết trợ lý tổng giám đốc chính là quản lý cao cấp được bồi dưỡng tương lai, mục tiêu mà mọi người tập trung vào trợ lý kế nhiệm của Tổng giám đốc, cũng là quản lý Nhuế vốn là quản lý hành chính của bộ phận nhân sự, nếu không có chuyện ngoài ý muốn thì sẽ ngồi ở vị trí này tới già, chợt biến thành trợ lý tổng giám đốc, có thể nói là một bước lên trời, nhưng mà cũng biết thân phận của quản lý Nhuế, không ai dám nói chuyện, cho nên trợ lý của quản lý Nhuế biến thành quản lý nhân sự kế nhiệm, cũng không hề đáng nghi, điều lệnh đã đưa xuống, mặc kệ trong đầu mọi người nhiều chuyện ngược nhìn trời như thế nào, phải thủ đoạn giống như Tấn phu nhân, chẳng những không làm boss chán ngán cô, ngược lại hận không thể ở cùng với cô cả hai mươi tư giờ, đây là như keo như sơn. Chỉ là trên mặt vẫn cực kỳ tán thưởng năng lực, trên dưới công ty vui vẻ, giống như người thăng chức tăng lương là bọn họ.

Nhuế Tuyết Dương cũng tăng chức tăng lương, cô từ trợ lý phòng tài vụ thành kế toán, hôm nay được lên chức, công ty lại có một khoản tiền trợ cấp, đã là thành phần tri thức rồi, bây giờ chị cả và anh rể như keo như sơn, đi chỗ nào cũng dính nhau, hoàn toàn không dùng xe trước đó, liền cho anh trai sinh đôi Nhuế Thành tự gây dựng sự nghiệp lúc cần khoe mẽ mượn, mà tháng trước Nhuế Thành nhận một hạng mục, làm xong phân chia được mấy vạn, sợ cô mỗi ngày đi làm chen xe bus, dứt khoát vay thế chấp mua chiếc xe cho cô, chính cô ăn ở đều ở nhà chị cả, không cần bao nhiêu tiền, tiền lương trả xe vay là như muối bỏ biển, mỗi tháng còn lại không ít tiền, chưa tới một hai năm, đã đủ tiền đặt cọc* mua nhà (* trong mua trả góp), so với những bạn học còn phải khổ sở mượn phòng tính tháng lương xem mình có đủ sinh hoạt hay không, thì cô có xe không đi bộ, ra vào tiểu khu hạng sang, đi làm ở xí nghiệp Tấn thị nổi danh, nghiêm nhiên trở thành cuộc sống thảnh thơi, như trước kia cô đi dạo phố với bạn tốt thời đại học, dần dần nghe được đều là hâm mộ, nói gần nói xa ám chỉ cô vì tiền bán mình, dựa vào thủ đoạn không đứng đắn vào công ty lớn, bị người bao nuôi, cũng không giải thích quan hệ với anh rể mình, cười một tiếng cho qua, sau đó không qua lại với các cô ấy nữa. Bây giờ tầm mắt cô mở rộng, quả thật dựa vào mối quan hệ với chị tiền vào công ty, bị người ta nói vào lời ngược lại không để ý, chỉ nguyện ý chơi với các đồng nghiệp trong công ty, cô dựa vào chính mình cố gắng đứng vững ở công ty, được đồng nghiệp công nhận, cùng làm chung, tự nhiên rất nhiều, lại tăng thêm hoàn cảnh giống nhau có tiếng nói chung, cô thật sự không thiếu mấy người bạn đi dạo phố.

Có người vui mừng có người buồn, mấy ngày nay Tấn tổng lại lên trang đầu báo giải trí một lần nữa, nguyên nhân làm mấy ngày liên tiếp ảnh hậu đang tổn thương lên weibo, lại bị phóng viên chụp được ở biệt thự của mình mượn rượu giải sầu, nghi là tổn thương vì tình, liên tưởng đến xi căng đàn của ảnh hậu với giới nhà giàu trong mấy tháng trước, phóng viên điên cuồng như cần phải thuốc lắc, gần như viết thành tiểu thuyết loại ba đăng lên báo, cái gì yêu hận tình thù, cái gì yêu nhau không thể gần nhau, làm cho người ta nghe mà xúc động.

Trước khi tin tức chưa lên báo, trên bàn làm việc Tấn Duệ Dương đã xuất hiện báo mẫu, anh nhìn lướt qua lông mày cũng không hạ xuống chỉ cười khê: “Yên lặng lâu như vậy, rốt cuộc có động tĩnh.”

Thư ký nhỏ giọng hỏi: “Tấn tổng, có muốn đề xuống hay không?”

“Đề xuống? Không cần, cho nó thêm cây đuốc đi, đừng để trợ lý Nhuế biết.” Anh đợi lâu như vậy, nhận được lễ lớn như thế, tự nhiên muốn “báo đáp” lại cho đối phương.

Đám viết chuyện về Tấn Duệ Dương, dĩ nhiên là sau lưng được ám chỉ, dĩ nhiên Tấn Duệ Dương cũng không sợ, anh đã sớm có chuẩn bị. Chỉ là không ngờ phương hướng phát triển dần thay đổi, không phải nhờ vào đó công kích tập đoàn Tấn thị, mà thế lửa lại đốt tới trên người Nhuế Tuyết Tinh.

Nhuế Tuyết Tinh cũng không chậm lụt, cảm thấy ánh mắt đồng nghiệp nhìn cô khác thường, rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân, chỉ là khi cô cảm tờ báo cũng không giận tím mặt như mọi người nghĩ, ngược lại kỳ quái: “Mỗi ngày tôi đều đi làm, không có thời gian rảnh, ở đâu ra thời gian đi nhằm vào cô ta? Hủy hợp đồng, phát ngôn của cô ta, phá hủy tác phẩm mới của cô ta --- Tôi lại không biết đạo diễn nào, đi chỗ nào làm những thứ này đây?”

Tấn Duệ Dương vì vậy nhân cơ hội phổ cập khoa học cái gì gọi là hoàn toàn bịa đặt vô căn cứ, nhận tiện giải thích mình và hứa ảnh hậu không hề có quan hệ và lại đối phương và Tề Thiệu Dương mới thật sự là quan hệ không cạn, vì vậy Tấn phu nhân tổng kể lại nói: “Cho nên anh chịu tiếng xấu thay Tề Thiệu Dương? Vậy còn không trả cho anh ta!”

Tấn Duệ Dương cười khê một tiếng: “Quả thật nên trả cho cậu ta.” Vốn anh có tính toán khác, lại không nghĩ rằng bọn họ đánh chủ ý lên trên người bà xã anh, vậy anh sẽ không để ý mà khác nghiệt một chút, vừa vặn người thừa kế nhà họ Tề chia bàn tay vào giới giải trí, cũng không để ý thêm cây đuốc, để cho anh chặn ngang một phen.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Mấy ngày nay hình Tấn Duệ Dương đều chiếm trên trang bìa, làm tổng giám đốc công ty lớn Tấn tổng gần như thành nam thần quốc dân, đi ra ngoài hỏi một câu, đoán chừng ngay cả một ông cụ quét sân cũng biết Tấn tổng là người nào. Xem qua nhiều hình của anh, dư luận bắt đầu phát triển theo nhiều thế lực, sau đó một người nào đó đã đăng lên mạng là bản thân đã thấy người đàn ông này đi khu vui chơi, mang theo một phụ nữ xinh đẹp và bé trai đi chơi, giống như một gia đình rất bình thường, đàn ông ở bên ngoài chịu một nhọc phục vụ cho vợ con, mặc dù thân là tổng giám đốc khuôn mẫu, nhìn qua cũng rất thân thiết, ngược lại người vợ lạnh lùng của anh, dung mạo còn dễ nhìn hơn Hứa ảnh hậu nhiều!

Đề tài này xuất hiện, lập tức đưa tới một lượng lớn bình luận và trích dẫn, những ngày qua mọi người đều xem tin tức, phu nhân nhà giàu gây khó khăn cho ảnh hậu vì yêu chịu nhục như thế nào, tuy nhiên cho tới bây giờ chỉ thấy các trang báo đưa hình ảnh hậu vì yêu mà tổn thương buồn bã, vẫn chưa thấy đáng về của phu nhân nhà giàu như thế nào, mọi người chỉ có thể phát huy trí tưởng tượng, fan hâm mộ ảnh hậu tưởng tượng đáng về Nhuệ Tuyết Tinh thành hung thần ác sát, lỗ mũi hướng trời, lý do rất đầy đủ, nếu như phu nhân nhà giàu kia là người đẹp mà nói, sao Tần tổng có thể chán ghét cô ấy như vậy? Cho nên nhất định là chính cô ấy có vấn đề, bởi vì do gia tộc Tần tổng không thể không cưới, giữa hai người lại sẽ không sinh ra tình cảm.

Giải thích như vậy xong, ấn tượng của mọi người với Nhuệ Tuyết Tinh sẽ không tốt, hôm nay nghe được có người đăng lên, tất nhiên vô cùng hiếu kỳ, bởi vì người đăng nói người phụ nữ kia không phải ảnh hậu Hứa Tinh, mọi người đều ở đây hỏi người đăng có nhìn lầm hay không, người phụ nữ kia rất đẹp sao, Tần tổng thật sự có con trai rồi?

Sau khi tin tức này xuất hiện, hình của Nhuệ Tuyết Tinh cũng bị đào ra luôn rồi, là hình ảnh người một nhà bọn họ đi công viên, sau khi kết thúc Tần An Nhiên mệt mỏi nằm ngủ, nằm ngủ ở trong ngực Nhuệ Tuyết Tinh, Nhuệ Tuyết Tinh ôm cậu bé vào trong xe, Tần Duệ Dương tự mình mở cửa xe, rất ấm áp tốt đẹp, hình là rất lâu trước đó một toàn soạn chụp được, phóng viên phát biểu ban đầu bản thân cảm thấy hình ảnh này rất ấm áp, tiện tay chụp, mấy ngày nay mỗi ngày đều thấy hình Tần tổng xuất hiện ở trên mạng, anh ta cảm thấy nhìn quen mắt, lật của quyển phim lên, rốt cuộc tìm được cảnh tượng mà người đăng đã nói.

Hình vừa ra tới, tin tức còn nóng hơn lửa, Nhuệ Tuyết Tinh thường mang Tần An Nhiên đi sân chơi, thậm chí ngay cả nhân viên làm việc trong mấy khu vui chơi to lớn cũng biết, dù sao phong cách diện mạo ba mẹ xuất chúng, đứa bé lại đáng yêu, một nhà ba người như vậy, cho dù ai cũng sẽ nhìn lâu một chút, trước đó fan hâm mộ ảnh hậu còn nói người đăng chưa đủ chứng cứ, nói không chừng không phải Tần phu nhân, là em gái thân thích Tần tổng gì đó, tóm lại đánh bay chứng cứ trước đó, từ khi hình xuất hiện, càng ngày càng nhiều người ở trên mạng bày tỏ đã thấy một nhà ba người này, còn từng hoài nghi bọn họ có phải cặp vợ chồng mình tình nào không, chỉ là sau lại nghĩ thật lâu cũng nghĩ không ra được, nhưng mà ấn tượng rất sâu, và lại rõ ràng nghe bé trai kêu đôi nam nữ này là ba mẹ, chuyện này tuyệt đối sẽ không sai.

Fan hâm mộ của ảnh hậu bắt đầu bị mất mặt, lúc trước kêu gào nữ thần của mình là tình yêu của Tần tổng, chính thất chỉ là tiện nhân chiếm danh phận, hôm nay người ta ngay cả đứa trẻ cũng đã có, xem ra không nhỏ, kết hôn chắc đã bảy tám năm, giữa vợ chồng cũng không phải là không có tình cảm như bọn họ nói, xem như vậy ảnh hậu chính là tiểu tam can thiệp vào tình cảm giữa vợ chồng nhà người ta, nếu như vậy, phu nhân nhà giàu thấy mình không nuốt nổi con tức này, chính là nhằm vào Hứa Tinh, cũng là Hứa Tinh tự làm tự chịu, ai bảo cô ta không có chuyện làm chạy đi phá hư gia đình người ta, người thứ ba nên bị mọi người đánh, thế nên nữ thần ảnh hậu quốc dân cũng không ngoài ý muốn, bị một đám người dùng mạng tập kích, nhưng không địch lại thủy quân và fan hâm mộ, đề tài dần dần biến thành Tần Duệ Dương lừa gạt tình cảm của Hứa Tinh, Hứa Tinh cũng thật sự là người bị hại, bị lừa gạt.

Rốt cuộc câu chuyện càng ngày càng nghiêm trọng, Tần Duệ Dương cũng từ tổng giám đốc bá đạo biến thành nam cận bã, vậy mà lúc này lại có tin tức mới được đưa ra, người khiến tình thần ảnh hậu chán nản thật ra thì không phải Tần Duệ Dương, mà là do người khác, đối phương chính là bữa tiệc đính hôn mấy tháng trước mà Hứa Tinh đã tham dự - người thừa kế nhà họ Tề Tề Thiếu Dương, trên mạng còn xuất hiện hình hai người thân mật, truyền thông cũng bắt đầu đưa ra chứng cứ chứng minh những tin tức của Tần Duệ Dương và Hứa Tinh kia không phải thật mà là giả, đây chính là so sánh thật giả, Hứa Tinh mang về mặt thẹn thùng vui ở trong ngực đối phương, đây mới là trai tài gái sắc một đôi trời đất tạo nên, hơn nữa nam chưa cưới nữ chưa gả.

Lúc ban đầu Tề Thiếu Dương đốt một cây đuốc, rốt cuộc đốt tới trên thân anh ta rồi, lúc trước câu chuyện đâu có nóng như vậy, hiện tại tin tức anh ta và Hứa Tinh có bao nhiêu người nói chuyện say sưa tham dự vào.

Vậy mà Tề Thiếu Dương chịu tiếng xấu cũng cảm thấy rất căm tức, một cước đá cái ghế ngồi trước mặt rơi xuống đất, trợ lý bên cạnh cúi đầu: “Tề thiếu.”

“Người đàn bà ngu xuẩn kia, trước kia sao tôi lại cảm thấy cô ta thông minh có thể lợi dụng? Con mẹ nó, ai bảo cô ta tự tiện đưa ra những tin tức kia, lại còn nhằm vào Nhuệ Tuyết Tinh, dù người đàn ông Tần Duệ Dương kia không còn biết xấu hổ nào, cũng sẽ không cho phép người khác sỉ nhục bà xã của anh ta như vậy, dù sao đó cũng là thể diện của nhà họ Tần anh ta!”

“Tề thiếu bớt giận...” Hình như trợ lý có lời muốn nói, Tề Thiếu Dương tức giận nói: “Bớt giận? Tôi sắp bị người ngu xuẩn kia làm cho tức chết, chính mình tìm đường chết không cần gấp gấp, hiện tại liên lụy đến trên người tôi!”

Trợ lý hỏi: “Vậy làm sao bây giờ? Lưu tiểu thư mới vừa gọi điện thoại...”

“Nói với cô ấy tôi đang họp, buổi tối sẽ dẫn cô ấy đi ăn cơm, về phần Hứa Tinh.” Tề Thiếu Dương cười lạnh một tiếng, “Chỉ có thể trách chính cô ta ngu xuẩn.”

Trên mạng đang chúc mừng Hứa Tinh và công tử nhà giàu yêu nhau tha thiết, rốt cuộc đề tài biến thành cảnh tượng mọi người chúc mừng, tuy là có một ít âm thanh không hài hòa, giống như nếu Hứa Tinh và Tề Thiếu Dương đang yêu, tại sao trước đó khi bị truyền thông ghép vào với Tần Duệ Dương kêu lên một tiếng, còn có ý nói ra những thứ làm cho người ta hiểu lầm, chẳng lẽ là ảnh hậu cảm thấy địa vị của mình đang xuống dốc, cho nên dựa vào xi căng đàn để tìm cảm giác tồn tại, cho dù biết hành động của mình sẽ làm cho bà xã người ta hiểu lầm, nghiêm trọng một chút, thậm chí hại vợ con người ta ly tán cũng không quan tâm ư? Còn có người hỏi tại sao phải chúc mừng Hứa Tinh, mặc kệ cô ta và Tần Duệ Dương ở chung một chỗ hay với Tề Thiếu Dương, dù sao đều là làm Tiểu Tam, chẳng lẽ mọi người quên mấy tháng trước Tề Thiếu Dương mới đính hôn sao? Chỉ là mọi việc như thế lại bị chìm ngập trong lời nhắn chúc mừng mệnh mông.

Đề tài kại đến lúc này vẫn chưa xong, hiển nhiên mặc kệ tất cả đã kết thúc vui vẻ, vị hôn thê Lưu tiểu thư của Tề Thiếu Dương lần đầu xuất đầu lộ diện ở trước mặt mọi người, mặc dù phong thái không bằng ảnh hậu, lại có một làn hơi thở uyển chuyển khác, chấp nhận phóng viên phỏng vấn Lưu tiểu thư ám chỉ Hứa Tinh tốt nhất có chừng có mực một chút, cô chỉ vì không muốn so đo với cô ta, không muốn làm khó phụ nữ, nhưng nếu như cô ta tiếp tục dây

đưa, chỉ sợ bản thân cũng không có biện pháp nào nữa.

Lời nói chứa đầy hàm ý của vị hôn thê, và lại cũng không nghe thấy Tề Thiếu Dương muốn hủy hôn với bị hôn thê, hai ngày trước phóng viên thấy hai người tay trong tay tham gia dạ tiệc thương mại, liếc mắt thấy một đôi vợ chồng khuôn mẫu sinh ra, truyền thống vô cùng hưng phấn với lời nói của Lưu tiểu thư, rốt cuộc không sợ chết đi tìm hiểu Tề Thiếu Dương, Tề Thiếu Dương lại nhận phỏng vấn, chỉ nói một câu, dù sao cũng từng qua lại, anh ta có thể tha thứ bỏ qua cho hành động không ảnh hưởng đến tình hình của cô ta, tốt nhất đừng quá đáng---- Chuyện này không cần nói rõ, cô ta dĩ nhiên chính là ảnh hậu Hứa Tinh rồi, kết hợp với lời Lưu tiểu thư nói trước đó, mọi người rất nhanh cho ra một kết luận đáng tin, quả thật Hứa Tinh đã từng ở chung với Tề Thiếu Dương, sau đó chia tay trong hòa bình như thế nào đó, hôm nay Hứa Tinh lại tiếp tục trở về tiếp tục dây dưa với Tề Thiếu Dương, cô ta là người trước của Tề Thiếu Dương, Tề Thiếu Dương và Lưu tiểu thư cũng không muốn so đo với cô ta, chỉ là lần này thực sự quá mức. Sau đó lại có người bới ra hình thời gian trước của Hứa Tinh ít nhất một năm trước, lúc tạo hình cô ta khác với hiện tại, nhìn kỹ vẫn có thể nhìn ra được. Mọi người bỗng cảm thấy suy đoán này tương đối đáng tin.

Tề Thiếu Dương thành công bị hủy danh tiếng, làm lớn chuyện như vậy, Hứa Tinh cũng không có biện pháp nào lấy được sự tha thứ của mọi người, fan hâm mộ bởi vì chậm chạp không nghe được giải thích từ cô ta, cũng dần dần thấy lạnh, chuyển thành người đi đường, nhất thời danh tiếng ảnh hậu giảm không ít. Mà nhân vật chính của câu chuyện chỉ có thể ở nhà cười khổ, mọi bước nhằm lẫn mất hết tất cả, thái độ của Tề Thiếu Dương cũng rõ ràng, cô ta còn có thể giải thích cái gì? Tiếp tục nào loạn chỉ sợ cũng không phải tổn thất mấy vấn đề như quyền phát ngôn nữa, những người đó cũng quyền thế che trời, chuyện tiểu minh tinh muốn gây scandal, và lại sự thật vốn cũng không sai biệt lắm, vốn là cô ấy đính hôn với anh ta trước khi chia tay cô a, cho tới bây giờ cô ta chưa bao giờ được gọi là bạn gái của Tề Thiếu Dương, lúc này lấy thân phận của người trước, vẫn tính là cô ta với cao.

Câu chuyện ồn ào này, được tìm kiếm nhiều nhất ở trên webo tròn nửa tháng, chiếm cứ đề tài thứ nhất lâu dài trên webo, gần như toàn dân đều biết, nhưng Nhuế Tuyết Tinh cũng không chú ý, mặc dù cô cũng là một nhân vật chính trong đề tài này, mặc dù nếu như không phải vì scandal Hứa Tinh và Tần Duệ Dương làm cho chủ cũ trong con tức giận không kiềm chế được, làm cô nhân cơ hội, cô cũng không có biện pháp sống lại lần nữa, chỉ là Nhuế Tuyết Tinh cũng không có bao nhiêu suy nghĩ gì về chuyện này, chuyện cũ của chủ cũ như thế nào, cũng đã không liên quan gì đến cô, bây giờ quan trọng nhất là đứa bé trong bụng cô.

“Chúc mừng Tần tổng, trước mắt Tần phu nhân đã mang thai năm tuần rồi, thai nhi bình thường.”

Sau khi bác sĩ nói một tràng dài, cái gì Nhuế Tuyết Tinh nghe cũng không vào, sự chú ý của cô còn chưa quay lại, thai nhi là cái quỷ gì? Cô một người ngoài hành tinh thế nhưng mang thai với người địa cầu.

Tần Duệ Dương lại vẻ mặt vui mừng ôm lấy Nhuế Tuyết Tinh kinh ngạc đến ngây người, thậm chí không để ý tới bác sĩ vẫn còn ở đấy, cúi đầu khó khăn hôn lên bụng cách quần áo cô một nụ hôn: “Đây là đứa bé của chúng ta, là kết tinh tình yêu.”

Nhuế Tuyết Tinh đánh anh một cái: “Cái quái gì vậy!”

Tần Duệ Dương một chút cũng không ngại, cầm điện thoại liền bắt đầu gọi từng người một.

“Mẹ, Tuyết Tinh lại mang thai, bác sĩ nói năm tuần rồi...”

Nhuế Tuyết Tinh được Tần Duệ Dương đỡ giống như hộ tống bảo bối, từ trong thang máy ra ngoài, cửa liền tự động mở ra, quản gia nhà chính hiền lành nhìn cô: “Thiếu phu nhân xin chú ý dưới chân, ngài đang có thai.”

Nhuế Tuyết Tinh còn chưa kịp phản ứng, trong phòng khách ba mẹ nhà họ Nhuế đều đã đến, đang cùng đưa lưng về phía bọn họ ngồi nói chuyện, người nọ quay đầu lại, là bà Tần, thái độ bà Tần như thường ngày trừng mắt lạnh lùng nhìn cô, trên mặt hẳn là ít có nhiệt tình: “Ôi, hai con đã trở lại? Nhanh ngồi xuống, từ trước đến giờ nhà họ Tần chúng ta luôn nhất mạch đơn truyền (con một), cái thai này của Tuyết Tinh phải chăm sóc thật tốt.”

Ba mẹ nhà họ Nhuế cũng ở một bên gật đầu: “Lớn tuổi, cái thai này không thể so với khi mang thai An Nhiên, nhất định phải chăm sóc tốt mới được.”

Nhuế Tuyết Tinh瑟瑟, có ý gì? Cô còn chưa nghĩ có nên sinh đứa bé này hay không mà?

Tuy nhiên tám tháng sau, tiểu công chúa duy nhất nhà họ Tần ra đời.

HOÀN

Bạn đang đọc truyện *Nữ Thần Thần Kinh Đến Từ Vì Sao* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.